

# Giới thiệu Người Hầu Của Đại Ma Vương

Truyện Người Hầu Của Đại Ma Vương, một câu chuyện cảm động về tình yêu giữa một cô gái và một anh chàng nhà giàu, hai người phải vượt qua rào cản bức tường mới có thể tới bên nhau.

Hai người bạn đầu vốn dĩ là một cô người hầu ỏi chủ nhân là anh công tử con nhà giàu danh gia vọng tộc. Mỗi lần cô tiếp xúc với người khác nói cười với người khác thì anh lại cảm thấy trong lòng rất bức bối và ganh ghét đối phương, có lẽ là anh đã rung động trước cô rồi sao.

Một cô gái bình thường lại làm nghề người hầu cho người khác thì làm sao có thể xứng với anh nhưng tại sao trong đầu anh cứ hiện hình bóng của cô không bao giờ biến mất được. Rõ ràng là anh đã thích cô ấy nhưng tại sao lại không thể bước tới.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 1

“Hai người các người nhanh một chút, máy bay sắp cất cánh. Mỹ Dương !Tháng trước mẹ từ Anh quốc có mua về cái đàn violon còn tốt lắm? Ông xã, đừng quên đem mấy cuộn băng ghi bỏ vào trong hành lý.....”

Trong biệt thự xa hoa, một người đàn ông mang hàng hiệu và một người phụ nữ bận váy đi lại, người giúp việc trong nhà cũng nhất nhất chấp hành mỗi mệnh lệnh của nữ chủ nhân .

Người phụ nữ xoay người, bức mình cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, không không cẩn thận đụng vào một cô bé đáng yêu đang ôm con gấu.

Món đồ chơi gấu bông trong tay cô bé rơi trên mặt đất, người phụ nữ một bước đi tới, sắc mặt nhất thời vô cùng khó coi.

Bà thô lỗ nhéo lỗ tai cô bé, “Lăng Thủy Nguyệt, mọi người hiện tại đều rất vội, xin con đến một nơi không ai để mắt đến được không, cút ngay! Không được ở trong phòng khách làm loạn.”

Vành tai của cô bé bị người phụ nữ đó kéo , đau đến nước mắt lưng tròng, “Mẹ, con rất đau.....”

“Đau chết đi cái đồ vô dụng. Nếu mày thông minh bằng một nửa của chị hai, mẹ cũng coi như không uống công nuôi mày, quên đi, đối với đứa ngu ngốc như mày mẹ không còn gì để nói .”

Người phụ nữ không chút khách khí đẩy cô bé sang một bên, không để ý cô bé té ngã trên đất về mặt đau đớn, bắt đầu căn dặn người hầu tiếp tục dọn dẹp đồ vật này nọ.

“Bà lớn, bà và tiên sinh còn có đưa đại tiểu thư đi Vienna ( thủ đô nước Áo) ít nhất cũng phải đi nửa năm, lần này cô chủ nhỏ..... Vẫn ở lại đây một mình sao?”

Quản gia Trần Tẩu đồng tình nhìn cô chủ nhỏ bị té trên mặt đất, cánh tay của cô bé bởi vì đụng trúng góc bàn, chảy ra một chút đồ sẫm vết máu.

“Mang con bé này đi Vienna?” Người phụ nữ khinh thường cười lạnh, “Cũng không ngại lại nó có mấy lạng trọng, muốn diện mạo không có diện mạo, muốn tài hoa không có tài hoa, nhiều nhất chính là mua lỗ một món hàng, tôi cho nó ăn, cho nó mặc, coi như cũng không có lỗi với nói .”

Lúc này có hai người đi từ cầu thang đi xuống, nam thoạt nhìn ba mươi tuổi, tuấn mỹ dị thường, bên người còn có một cô gái xinh đẹp giống như thiên sứ, tuổi đại khái là mười một, mười hai tuổi, tóc dài tận thắt lưng, con mắt sáng phần má, đáng yêu người gặp người thích.

Vừa thấy được con gái bảo bối, người phụ nữ này vừa rồi còn mới kêu gào nhất thời thay đổi về mặt tươi cười, “Mỹ Dương, mẹ không nghĩ tới con mặc chiếc váy màu vàng nhạt này, xinh đẹp giống như tiểu công chúa.”

“Mẹ hôm nay ăn mặc cũng rất giống tiên nữ tỷ tỷ nha!” Cô bé đó quả nhiên biết làm sao để mẹ vui.

“Tốt lắm bà xã, chúng ta nhanh xuất phát ra sân bay đi, vạn nhất đi trễ giờ thì không hay lắm.” Người đàn ông tuấn mỹ cầm hành lý lên, tay phải còn nắm tay bà xã âu yếm, trên mặt lộ nụ cười sùng nịch.

Ánh mắt ông thủy chung không nhìn người ngồi dưới đất, cánh tay cô bé đang ở chảy máu, mà về mặt cô bé đang được cha mẹ nắm tay vô cùng cao ngạo.

Thăng đến một nhà ba người bước ra khỏi nhà lớn, quản gia Trần Tẩu mới nhẹ nhàng nâng cô bé bị người thờ ơ đẩy.

“Tiểu thư, có phải rất đau hay không? Trần Tẩu lấy hộp thuốc cầm máu cho tiểu thư.”

“Không đau.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé bình thường không có biểu lộ nhiều cảm xúc lắm, chẳng qua là nhẹ nhàng cười cười, sau đó đứng dậy, cô đem con gấu bông bị mẹ giấu lên một lần nữa ôm vào trong ngực, còn cẩn thận phỉu phỉu tro bụi mặt trên.

Trần Tẩu nhìn không được từ đáy lòng đồng tình cho tiểu thư nàng, bà vào phụ việc trong nhà họ Lăng trong vòng năm năm, từ ngày đầu tiên bà bắt đầu bước vào Lăng gia, liền phát hiện tiểu thư ở trong gia đình này hoàn toàn không được coi trọng.

Giống như sống trong một biệt thự lớn như vậy, chỉ có một nhà ba người, mà tiểu thư bị mọi người xem nhẹ, cho tới bây giờ cũng chưa được cha mẹ tận tâm yêu thương.

Cha của cô bé có một công ty mậu dịch, kinh doanh không tồi, cho nên kinh tế trong nhà hoàn toàn không cần lo lắng.

Mẹ cô bé trước kia là người mẫu nổi danh, đáng vẻ xinh đẹp, vóc người lại đẹp, tuy rằng hiện tại bà không đi trình diễn nhưng dáng người vẫn thu hút.

Chị của cô bé mới mười hai tuổi, bởi vì được trời ban âm hiểu âm nhạc, nên được người nhà đưa đến Vienna bồi dưỡng.

Vì con gái lớn ưu tú, vợ chồng Lăng gia dường như hàng năm định ở nước ngoài, mà tiểu thư Lăng Thủy Nguyệt hoàn toàn bị quên lãng.

Nhìn cánh tay cô bé còn chảy máu, một mình ngồi im lặng ở góc sáng sủa chơi gấu bông bông. Trần Tẩu không khỏi cảm khái, trên đời tại sao có cặp vợ chồng nhẫn tâm như Lăng gia vậy.

Tội cho con bé, khi nào mới có thể mới hưởng hạnh phúc đây..... Một chiếc xe thể thao xa hoa về ra một độ cong hoàn mỹ, dừng lại ở khu đỗ xe học viện Bạch Kim. Người lái xe hình như là một thiếu niên hai mươi tuổi, lạnh lùng chỉnh lại kính râm đất tiền trên mặt, bộ đồng phục học sinh xuất sắc mặc ở trên người hắn, hiện ra vài phần bất cần đời.

May mắn là lúc này các học sinh trong trường cũng an phận ngồi trong phòng học. Nếu không cách xuất hiện phô trương của hắn, sẽ khiến cho một trận xôn xao trong trường.

Mở chân dài ra tào nhả bước ra xe thể thao. Thượng Quan Nghiêu lấy kính râm xuống, một đôi con ngươi đen lạnh như băng được bao quanh bởi một khuôn mặt tuần tú, bắn ra ánh mắt lạnh thấu xương làm cho từ đỉnh đầu người ta lạnh đến lòng bàn chân.

Học viện Bạch Kim có thể so với cung điện hoàng gia Châu Âu, sau hoa viên của trường lúc này không có một bóng người.

Hắn đang chuẩn bị đi về phía phòng lớn của trường, đột nhiên ánh mắt cứng lại, cánh môi chứa đựng nụ cười lạnh, “Đi ra đây!”

Âm lượng hắn không lớn, lại tràn ngập uy nghiêm không để cho người ta cự tuyệt.

Không bao lâu hai người đàn ông trẻ tuổi mặc đồ đen rụt rè từ trong bụi cây đi ra, vẻ mặt cung kính còn chứa vài phần sợ hãi, “Thiếu gia.....”

“Còn muốn ta lặp lại bao nhiêu lần? Ở Trong vườn trường, đừng cho ta nhìn thấy bóng dáng các ngươi, nhân dịp tôi chưa nổi giận còn không mau cút về đi!” Khẩu khí hắn đã rõ ràng không còn kiên nhẫn.

“Đây là mệnh lệnh của Thượng Quan tiên sinh, xin thiếu gia đừng gây khó xử cho chúng tôi.....”

Lời nói kế tiếp đã bị nghẹn nuốt trở lại trong cổ họng, thiếu niên trước mắt này chẳng qua là lạnh lùng đứng ở nơi đó, cho dù không nói một câu nhưng trên người hắn phát ra hơi thở nguy hiểm, cũng đủ để người ta chết.

Thượng Quan Nghiêu mĩa mai nhếch khóe miệng, vẻ mặt khinh thường, “Nếu còn muốn tiếp tục thì đợi ở Thượng Quan gia đi, cũng đừng quên chủ nhân chân chính các ngươi rốt cuộc là ai.”

Dứt lời, hắn không quay đầu lại xoay người rời đi.

Hai tên bảo vệ ở lại hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm như thế nào cho phải, bọn họ không dám đuổi theo nữa, nhưng vì lo cho an toàn của chủ nhân, bọn họ cũng không dám dễ dàng rời đi, đành phải canh giữ ở ngoài cửa, tùy thời quan sát động tĩnh.

Khi Thượng Quan Nghiêu đi vào văn phòng chuyên dùng của hội học sinh, nhìn thấy căn phòng xa hoa như vậy lại không có một người, hắn không khỏi nhăn lại mày rậm đẹp, nghĩ thầm mấy tên kia rốt cuộc đang làm cái quỷ gì?

Rõ ràng đã nói có chuyện quan trọng cần phải thương lượng, gọi hắn nhất định phải đến trường học một chuyến, trong lúc cấp bách hắn thật vất vả mới rút khỏi được, còn liệu mình thoát khỏi đám bảo vệ không sợ làm phiền người khác kia.

Nhưng vừa đến trường học một người xuất hiện cũng không có, đồng tử vốn là sâu không lường được giờ lại chặt thêm vài phần, hắn lập tức từ trong túi quần lấy điện thoại cầm tay ra, thuận thực bấm một tổ dãy số, vừa chuyển được, khẩu khí lộ vẻ không vui, “Các cậu ở nơi nào?”

Điện thoại đầu kia không biết nói gì đó, khuôn mặt tuần tú của Thượng Quan Nghiêu vốn tàn khốc, giờ phút này trở nên càng thêm âm lãnh, “Đùa giỡn tôi?! Tôi hiện tại ở văn phòng, các người lại ở bên ngoài, nói đùa cái gì vậy? Tôi có nhiều thời gian lắm sao? Lập tức cút trở về cho tôi, tôi không muốn

nghe lý do.....”

Đầu bên kia lại là một trận giải thích, nhưng làm cho tâm trạng của hắn càng phiền não, “Bổn thiếu gia đã đói bụng, tâm tình đương nhiên sẽ rất nóng. .... shit!”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 2

Hắn đột nhiên mắng một tiếng, đề xuống hỏa lớn. Nếu không hắn không cố gắng nhịn xuống tính cách của mình, cái di động đắt tiền kia giờ phút này chỉ sợ đã tan nát.

Không biết tên tiểu tử Nam Cung Nhã kia đang làm cái quỷ gì, nói trong trường có chuyện quan trọng muốn thương lượng với hắn, vốn không thích đến trường học, vì một câu nói của tên khốn kia hắn liền thay đổi đồng phục, giống như đứa ngốc đến trường học, kết quả lại bị tên gọi là bạn bè tốt cho leo cây.

Thượng Quan Nghiêu lửa giận đầy mình không chỗ phát, hơn nữa bữa sáng hắn chưa có ăn liền vội vàng ra cửa, hiện tại bụng đã đói còn cầu nhàu kêu. Ở văn phòng vắng vẻ đợi một hồi lâu, cái tên muốn công bố chuyện quan trọng giống như hoàn toàn không muốn trở về.

Cũng đã đến giữa trưa, hắn lại còn giống như đứa ngốc ngây ngốc ở văn phòng chờ, gặp quỷ! Hắn Thượng Quan Nghiêu đã bao lâu mới chịu cảnh như thế này.

Hắn tức giận đứng lên, rời khỏi phòng hội học sinh, lúc này đã có tốp năm tốp ba học sinh đi ra phòng học, chuẩn bị đi nhà ăn dùng cơm trưa.

Có mấy người nữ sinh nhãn lực không tồi, lập tức nhìn ra là Thượng Quan Nghiêu, con người tròn lớn, phảng phất giống như nhìn thấy quái vật.

“Trời ạ..... Là phó hội trưởng nha.....”

Kính ngạc thét ra tiếng chói tai, Thượng Quan Nghiêu liền bực mình xoay người trốn trong thang lầu.

Trong học viện Bạch kim, tên của hắn giống như tên quái vật tồn tại, từ trước đến nay chỉ có lễ khai giảng hoặc có một ít hoạt động lớn hắn mới xuất hiện, bị đám học sinh nhàm chán kia xem như người sao hỏa không bằng.

Hắn đúng là khác người, cũng vô cùng chán ghét đến trường học đi học, thiếu niên thiên tài từ trong bụng mẹ nháy mắt đã ra đời, năm mười sáu tuổi hắn đã dễ dàng lấy bằng thạc sĩ ở đại học Harvard Mỹ quốc.

Cho nên trở thành phó hội trưởng vĩ đại nổi danh học viện Bạch Kim, tất cả đều do bạn bè Cận Tư Trạch “Hạ”.

Ý vào hai người từ nhỏ học chung một nhà trẻ mà lười nhác, bám chặt bắt hắn phải thi được vào học viện Bạch Kim, còn bị đội lên cái mũ phó hội trưởng hội học sinh, nhưng hắn rõ ràng không cần cấp sách đến trường học bài.

Căn cứ theo cách nói đại thiếu gia, hắn Thượng Quan Nghiêu từ nhỏ thiếu cuộc sống tình thú, tế bào hữu tình, ghen hời hợt, cho nên đưa hắn vào học viện Bạch Kim chung đụng với một số người bồi dưỡng thêm tích cách.

Ở học viện quý tộc này thật ra cũng không có gì không tốt, thiếu cái gì thì bù vào cái đó, hoàn cảnh tốt, nhà ăn cao cấp thậm chí có thể so với khách sạn lớn cấp năm sao.

Nhưng mà làm cho hắn ghét nhất chính là một số người tự cho mình là thiên kim tiểu thư, ý trong nhà mình có một ít tiền dơ bẩn, liền làm dáng như công chúa cao quý, chỉ muốn đùa vui với mấy cậu công tử có tiền.

Hắn từ trước đến nay không dư thời gian nói chuyện phiếm và đánh cái rắm, càng không có hứng thú trở thành tiêu điểm bị người khác rảnh rỗi bàn tán.

Cho nên hắn tránh được nên tránh, nhưng không biết từ khi nào trong lòng bọn họ phó hội trưởng này là nhân vật thần bí lạ lùng.

Tưởng tượng đến đây, hắn không khỏi nổi lên một tia cười lạnh, bọn này là người không có đầu óc.

Đột nhiên, trong bụng hắn truyền đến một trận tiếng kêu xấu hổ, may mắn chung quanh không ai. Nếu không sẽ nghe đồn phó hội trưởng thần bí không ai đến gần được cũng sẽ đói bụng, chẳng phải là bị hủy hình tượng hắn duy trì nhiều năm sao?

Bất quá..... Đây là mùi vị gì nha?

Đang lúc bụng hắn kêu vang, đột nhiên ngửi được mùi vị thơm ngào ngạt, giống như có thịt lại có tôm, làm cho hắn không tự chủ đi đến nơi toát ra mùi vị

đó, mùi vị càng ngày càng rõ ràng, hần bắt tri bắt giác đi đến sau trường học, chỉ thấy một góc trống trải sạch sẽ, bày biện một hộp giữ ấm màu hồng.

Bên cạnh hộp giữ ấm còn bày một hộp com xinh đẹp, trên mặt đất có trải một mảnh vải nhựa. Hần nhìn chung quanh một chút, bốn phía không có ai đến gần, hần mở hộp giữ ấm ra, thoạt nhìn bên trong là một món súp cực kỳ ngon miệng.

Hần nhìn không được nuốt nuốt nước miếng, lại đưa tay mở hộp com ra, bên trong lại sắp xếp hai hàng sủi cảo tôm đáng yêu lại xinh đẹp.

Chỉ nhìn thôi đã khiến hần thèm ăn, đừng nói sủi cảo tôm khéo léo tinh xảo, so với đầu bếp lớn ở khách sạn cấp năm sao món này càng mê người hơn.

Thừa dịp bốn bề vắng lặng, hần cầm lấy một viên sủi cảo nhét vào trong miệng, nhẹ nhàng cắn xuống, nước canh nhất thời tràn ngập trong miệng.

Sủi cảo còn lưu lại hơi ấm, không nóng không lạnh, tôm bóc vỏ hoàn chỉnh trôi chảy trong miệng, cũng không biết dùng vật liệu gì để làm nhân bánh, nhai đi nhai lại mùi thơm còn tỏa ra bốn phía.

Tiếp theo hần lại cầm cái thìa và hộp canh súp, múc một muống súp uống một ngụm, sau đó nhất thời cảm thấy cả người vừa ấm áp vừa thỏa mãn.

Súp này tại sao lại ngon như vậy, so với món canh hần uống từ nhỏ đến lớn còn ngon hơn.

Cũng không biết có phải thật sự đói quá hay không... cũng không để ý món ăn này rốt cuộc của ai. Thượng Quan Nghiêu lại giống như đứa bé, trực tiếp ngồi dưới đất, không hề giữ hình tượng bắt đầu ăn.

Cho đến gió thu cuốn hết lá vàng, hần còn không có hình tượng “ợ” một cái.

Khỏe mắt đột nhiên nhìn qua một bóng dáng nhỏ nhắn, ngực hần chấn động, nhất thời giống như đứa nhỏ bị bắt quả tang làm sai chuyện, sùng sờ ngồi im tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 3

Cô gái kia đại khái mười tám, mười chín tuổi, một mái tóc dài chỉnh tề phủ ở sau đầu, ngũ quan thanh tú, thoạt nhìn giống như người ngoan ngoãn được người nhà bảo vệ vô cùng tốt.

Cô mặc đồng phục nữ sinh của học viện Bạch Kim, hai chân dưới làn váy ngắn màu đen càng có vẻ thon dài tinh tế. Trong tay còn cầm một ly nước, đứng một nơi cách hần không xa.

Hai người nhìn nhau một hồi lâu, trong lòng Thượng Quan Nghiêu đại khái hiểu những thức ăn giúp hần no, hần là chính là com trưa của nữ sinh trước mắt này.

Trong lòng hần đột nhiên dâng lên một tia xấu hổ, ai lại nghĩ đến phó hội trưởng học viện Bạch Kim lại lén ăn vụng com trưa của người khác.

Nhưng hần là Thượng Quan Nghiêu, nguy hiểm, hung ác, thần bí không ai bì nổi, lòng tự trọng cao ngạo, làm sao có thể dễ dàng xin lỗi người khác.

Ăn hết một lần thấy no, vốn đang đói bụng đáng về khó khăn nhất thời bị kiêu căng và kiêu ngạo thay thế.

Hần chậm rãi đứng lên, cánh môi gọi cảm cong lên, lấy thân phận và địa vị của hần, nữ sinh học viện Bạch Kim làm sao có thể tính toán với hần, nói không chừng còn cho rằng lọt vào mắt xanh của hần mà hưng phấn không thôi!

Nghĩ đến đây một tia áy náy trong lòng cũng không còn sót lại chút gì, ngạo mạn hất cảm lên. Hần ném cho người biết điều một nụ cười thần nhiên, “Com trưa của cô?” Ngay cả ngữ điệu hỏi người rõ ràng mang theo cao ngạo.

Cô gái sùng sốt hơn nửa ngày, cuối cùng ngây ngốc gật gật đầu, vẻ mặt ngoại trừ kinh ngạc còn có một chút buồn bực, làm cho Thượng Quan Nghiêu khó có thể tin chính là hần lại không nhìn ra cô có vẻ vui sướng hay mừng thầm gì.

“Thật xinh lỗi tôi đã ăn hết bữa com trưa của cô.” Nói xong, hần từ trong áo khoác học sinh lấy ra bóp da hàng hiệu, rút ra mấy tờ tiền mặt, đáng vẻ giống như bố thí cho kẻ ăn mày thấy tôi bên cạnh hộp com.

“Com trưa này mùi vị không tệ, ăn thật ngon, súp cũng rất dễ uống, coi như là tôi mua, số tiền đó đã đủ.”

Cô gái lại sùng sốt một chút, lập tức nhanh chóng lắc đầu, “Không cần, tất cả đều do tôi làm, không đáng tiền đâu.”

Tuy rằng com trưa không có, đổi lại cô phải đói bụng, nhưng cô cho tới bây giờ không nghĩ tới phải thu tiền người ta nha, hơn nữa nam sinh trước mắt này

thoạt nhìn là dạng người không dễ chọc, cô lại càng không dám tùy tiện đắc tội hần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống, cô không dám nhìn thẳng khuôn mặt tuần tú của hần, cúi người xuống, đem hộp com và bình giữ ấm nhanh chóng dọn dẹp lại, cột thật gọn gàng.

Động tác liên tiếp làm cực kỳ thuần thục, hiển nhiên là một cô bé lão luyện.

Cuối cùng cô mới cầm lấy mấy tờ tiền mặt hần vừa đưa, đứng dậy, giống như con vật nhỏ bị dọa kinh sợ cúi đầu xuống, không dám ngẩng đầu, cứ đứng như vậy sau đó đem tiền giao lên trước mặt hần, cổ họng cũng không dám la lên một tiếng.

Thượng Quan Nghiêu cúi đầu nhìn đỉnh đầu của cô, vóc dáng cô nhỏ xinh, thân hình gầy yếu, mái tóc đen thẳng dài, hần trước mắt có thể thấy rõ ràng.

Ngay cả mặt tay nhỏ bé giao lên trước mặt mình, đều gầy yếu giống đứa bé chưa trưởng thành, ngón tay vừa mịn vừa trắng, lại lộ ra vài tia thô ráp, giống như thường xuyên làm chuyện nhà.

Theo hần biết, có thể là học sinh của học viện Bạch Kim, trong nhà nếu không có cơ sở kinh tế hùng hậu muốn vào học trong trường này cơ hồ là đảm rỗng hang hổ.

Nói như vậy, cô gái nhỏ xinh trước mắt này hần cũng là thiên kim tiểu thư nhà nào, nhưng mà tay cô.....

Hần nhất thời cảm thấy giật mình, không biết là đau lòng hay là cái gì, tóm lại bàn tay trước mắt này lại để cho hần có ý bảo vệ.

Cô gái như trước không dám ngẩng đầu, hình như rất sợ hần.

Lúc này hần mới đột nhiên nhớ tới, trường học có nhà ăn xa hoa, mà cô lại một mình ngồi đây ăn cơm trưa, chẳng lẽ cô bị người ta xa lánh, hay hoặc là.....

Trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu hần hiện vô số nội dung vở kịch trong trường học, nói không chừng là cô không hợp với nhóm người đó nên bị ức hiếp, hay là bị nhiều thứ khác ..v.v., thật nhiều hình ảnh đồng thời hiện lên trong óc.

Tay cô bé nâng cả buổi, phát hiện đối phương không ý muốn cầm tiền lại, cô tựa hồ có chút lo âu, sợ đầu sợ đuôi lên ngẩng đầu nhìn mắt hần một cái, lại nhanh chóng cúi đầu giống như đứa bé làm sai việc gì sợ bị xử phạt.

Sau đó cô thật cẩn thận nhét tiền vào trong túi áo học sinh của hần, cũng không quản có rơi xuống hay không, xoay người chạy tốc độ cực nhanh giống như người đi chạy nạn, làm cho Thượng Quan Nghiêu bắt đầu hoài nghi trên người hần có phải lây dính thứ bệnh độc có thể gây hủy diệt địa cầu hay không.

“A.....”

Hần theo bản năng muốn đuổi theo sau, không lường được di động trong túi vừa vụn vang lên, làm bước chân hần dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 4

Nói xong điện thoại Thượng Quan Nghiêu trở về văn phòng chuyên dụng của hội học sinh, mới trở lại trong phòng liền đem chuyện xảy ra vừa rồi nói lại cho đám bạn đó nghe, không nghĩ tới mấy tên tiểu tử bề ngoài tuần tú, trong xương lại so với người khác còn ác hơn, không chút khách khí quay mặt về phía hần cười to.

Ngày thường Cận Tư Trạch hé ra khuôn mặt tuần tú, khó được phá lệ như hôm nay cười đến vô sỉ như vậy, càng miễn bàn với người có danh xưng Tiểu diện hồ là Âu Sở Dương, không sợ chết hồi lung tung này kia, thậm chí ngay cả hai người có hôn mê hay không cũng dám hỏi ra miệng.

Người được khen là thần như Nam Cung Nhã Nhiên, định lực tốt nhất, từ đầu tới đuôi đều bày ra khí phách quý công tử khéo léo nhưng ánh mắt trên tức lại bán đứng tâm tư của hần.

Ngũ quan của cô ấy không thể nói là xinh đẹp mê người, nhưng cái mũi và miệng nho nhỏ có chút tinh xảo, hai mắt dài nhỏ, hình như là mắt một mí.

Nữ sinh xinh đẹp hần gặp qua nhiều lắm nhưng không có mấy ai làm hần để mắt, chứ đừng nói hần từ trước đến nay khinh thường vụ theo đuổi nữ sinh, đàn ông nên coi trọng chính là sự nghiệp thành tựu, cảm tình chính là cuộc sống điều chỉnh mà thôi.

Nhưng hần căn bản không nói ra được tên nữ sinh kia, không giải thích được vì sao lưu lại ấn tượng sâu sắc trong đầu hần.

Âu Sở Dương ôm lấy vai hắn, cười một tiếng, “Người nào đó sức quyến rũ giảm xuống! Cư nhiên sẽ làm nữ sinh sợ tới mức quay đầu bỏ chạy. Nghiêu, mình phải đánh giá cậu lại một lần nữa?”

Nói xong hắn còn không có ý tốt nắm cầm, bắt đầu đánh giá cao thấp Thượng Quan Nghiêu, nhưng rất nhanh đổi lấy một cú đấm.

Hai người một trận cười đùa, Thượng Quan Nghiêu cũng chỉ có ở trước mặt vài người bạn tốt, mới có thể lộ ra bản tính, thiếu thô bạo và âm tàn, giống như người trẻ tuổi nên có tùy hứng và phóng túng.

Đùa giỡn một hồi lâu, mọi người rốt cục đem đề tài chuyển lại trên người hắn.

Thì ra Nam Cung Nhã Nhiên gọi hắn đến trường học, là tính toán muốn hắn bán đứng nhan sắc, nói cái gì đến vũ hội mùa xuân, vì đề cao không khí và sĩ khí náo nhiệt trong trường, thành viên hội học sinh quyết định phải thỏa mãn mọi người là quan tâm, xâm nhập cuộc sống bình thường của học sinh.

Mục đích đầu tiên là Thượng Quan Nghiêu, hiện tại đã là học sinh năm thứ hai, nhưng đến lần sửa mô-rát dung năm đầu ngón tay cũng tính ra.

Mọi người đều biết trình độ của hắn siêu việt vượt qua người sao hoả, đại đa số học sinh dù mơ cũng mơ nhìn trộm mặt phò hội trường này.

Bọn họ có dấu vết đương nhiên sẽ tìm ra tung tích, trên thực tế nội quy học viện Bạch Kim và những trường khác không quá giống nhau.

Phía sau học viện quý tộc đích thực chính nằm trong tay học sinh, người điều hành không phải là hiệu trưởng hoặc là ban giám đốc, mà là quyền lực chia đều cho bốn thành viên trong hội học sinh.

Nam Cung Nhã Nhiên dường như là người nắm quyền chính, chuyện bên trong xử lý gọn gàng ngăn nắp.

Chỉ có Thượng Quan Nghiêu tuần tú mang danh phó hội trưởng nhưng rất ít nhúng tay vào việc trong hội

Nhưng càng không thể chạm vào, ngược lại càng dễ dàng khiến cho mọi người chú ý, mượn Thượng Quan Nghiêu mà nói, một núi băng vương từ bàn bệ ngoài tuyệt mỹ lãnh khốc, tính cách người khác không nắm được.

Gia thế bối cảnh lớn đến làm cho người ta đỏ mắt, dường như có thể lũng đoạn toàn bộ giải trí tập đoàn Thịnh Thế, nghe nói còn có bối cảnh cường lực hắc đạo ủng hộ.

Thượng Quan Nghiêu là con một của tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế là người thừa kế duy nhất, cái gọi là bài vớ và bài tập đơn giản chính là nguy trang cho thời gian nhàn chán, hắn mới sinh ra đã là quý công tử, đã sớm định tương lai địa vị cao.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 5: Chương 5

Người như vậy có ai không muốn nịnh bợ, huống chi những nữ học sinh đang tuổi yêu đương, còn phim thần tượng và tiểu thuyết tràn lan, cho nên bọn họ đem ánh mắt tập trung ở trên người Quan Nghiêu cũng là chuyện thường tình.

Chẳng qua quyết định này, thân là đương sự Thượng Quan Nghiêu đương nhiên giờ hai tay hai chân phản đối, có làm hay không, để cho hắn giống như đũa ngọc đón ý nói đùa với đám học sinh nhàn chán kia, còn nói cái gì hoạt động tương tác, quả thực so với giết hắn còn muốn thống khổ hơn.

Cũng không quan tâm những bạn tốt đau khổ dùng lời khuyên bảo, hắn lại khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, hoàn toàn không nghĩ đến phản ứng của bọn họ, trong đầu không kim lòng nổi hiện ra gương mặt thanh tú kia.

Trên thực tế, càng làm cho hắn hồi tưởng lại cơm trưa hôm nay, cũng không hiểu được cô ấy làm sao nấu sủi cảo tôm và món súp ấy, loại mỹ vị này làm cho hắn đến bây giờ không thể quên, hận không thể mỗi ngày đều ăn cơm trưa ngon đến như vậy, không, tốt nhất là ba bữa cơm và thêm ăn khuya đều được ăn món ngon như vậy.

Không đợi ba người bạn tốt thảo luận chấm dứt, hắn đã không kiên nhẫn đứng dậy đầu tiên chạy lấy người.

Đi vào trong bãi đỗ xe của trường, mới vừa ngồi vào bằng xe thể thao làm người ta chú ý, bây giờ nhìn thấy ở không xa chỗ tối kia có một chiếc xe, hắn phen nào nguyên rủa một tiếng, lúc này vừa đúng thời gian tan học, các học sinh từ trong tầng lầu đi ra.

Lơ đãng, lại có lẽ là có ý tìm kiếm, quả nhiên, ở trong đám người, hắn phát hiện dáng người nhỏ xinh cứ xuất hiện quanh quẩn trong đầu hắn từ giữa trưa.

Cô gái đeo ba lô cực lớn trên lưng, thoát nhìn thực cổ hết sức, bên trong đại khái chứa không ít đồ vật này nọ, khó có thể tưởng tượng đều đã là sinh viên, bề ngoài ngây ngô của cô giống như một học sinh cao trung.

Thượng Quan Nghiêu không nói một câu ngồi ở bên trong xe, cẩn thận đánh giá bóng dáng nhỏ nhắn đi về phía cửa trường học, đột nhiên nhẹ nhàng huyết sáo một cái, rất nhanh, chiếc xe vừa mới biến mất từ một nơi bí mật gần đó trong xe, chạy ra hai người nghe lời giống như chó nhặt.

“Thiếu gia!” Hai người khúm núm, chờ đợi mệnh lệnh.

Hắn giương cằm lên, chỉ về phía bóng người dần biến mất trước mắt, “Phái người điều tra nữ sinh kia, buổi tối báo cáo cho tôi.”

.....

Giáo sư ở trên đài nước miếng tung bay giăng lịch sử cổ đại, cái gì khủng long thời đại kỷ Crê-ta, làm cho người ta nghe cảm thấy buồn ngủ.

Vài nam sinh đã muốn tiến vào trạng thái ngủ say, hai ba nữ sinh đã ở dưới đài nhỏ giọng đàm luận trang phục năm nay và đồ trang điểm hạng sang, căn bản không đem giáo sư để vào mắt.

Lăng Thủy Nguyệt lấy bàn tay nhỏ bé chống cằm, ngồi dựa vào cửa sổ, hai mắt không khỏi nhìn về phía ngoài cửa sổ, trời xanh mây trắng, ngẫu nhiên có chim nhỏ bay qua, cảnh sắc nói không ra yên tĩnh.

Nhìn nhìn thời gian, còn mười phút nữa tan học, hôm nay giữa trưa còn muốn đi ra đó ăn cơm sao?

Từ ngày cơm trưa bị một nam sinh kỳ quái ăn sạch, sau đó lòng của cô để luôn mù mịt, bỗng nhiên có một cảm giác thực kỳ diệu.

Cô không dám rất cẩn thận đánh giá người kia, chỉ mơ hồ cảm nhận trên người đối phương có một ý chí kiên cường không để cho người ta phản kháng.

Hắn hình như rất tuần túnhưng hiện tại cô đã không có ấn tượng gì, nếu ầy phải quy tội cô từ nhỏ đến lớn cũng không dám nhìn thẳng mặt người khác, ngay cả thảo luận phân tổ báo cáo với nam sinh khác, cô cũng sẽ bị dọa đến không biết làm sao.

Chính tính cách hướng nội nhất gan này, làm kết quả cô đến bây giờ bên người cũng chưa có người bạn nào.

Bất quá cũng không sao, sống ở trong thế giới chính mình là tốt rồi, cô luôn an ủi chính mình như vậy.

Tầm mắt tiếp tục đảo quanh ở ngoài cửa sổ, một bộ như đi vào cõi thần tiên, không yên lòng, ngay cả bên người đã xảy ra chuyện gì cũng hoàn toàn không biết.

Thẳng đến có người kêu tên của cô, cô mới hoảng hốt hoàn hồn, về mặt mờ mịt tựa như đang nằm mộng đột nhiên bị đánh thức. Lúc này cô mới phát hiện, học sinh trong lớp vốn có chút ư ỏi, không biết đã bị cái gì kích thích, cư nhiên một đám tròng lớn hai mắt, về mặt quái dị.

Lăng Thủy Nguyệt trong khoảng thời gian ngắn không rõ, cho đến tầm mắt nhìn thấy một thiếu niên tuần tú hấp dẫn đứng ở cửa phòng học mới đột nhiên ngẩn ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 6

Hắn hôm nay hẳn không có mặc đồng phục, mà diện một bộ đồng phục thể thao nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ, trên chân còn mang loại giày chơi bóng hạng sang, cả người rõ ràng như ánh mặt trời, cũng không biết vì sao mặc ở trên người hắn lại hiện ra vài tia lãnh ý làm cho người ta sợ hãi.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng than phục “Là Thượng Quan Nghiêu. ....”

“Phó hội trưởng hội học sinh?!”

“Ông trời! Anh ấy tại sao xuất hiện ở trong này?!”

“Nhìn gần thật đẹp trai a. ....”

“Thật là Thượng Quan Nghiêu sao? Tôi không phải đang nằm mơ chứ?”

Mọi người nhỏ giọng bàn luận bên này bên kia, Lăng Thủy Nguyệt chỉ có nghe được mấy chữ Thượng Quan Nghiêu, phó hội trưởng, còn lại không thể truyền đến lỗ tai của cô.

Thượng Quan Nghiêu tiếp tục dùng ánh mắt sắc bén tàn khốc, nhìn chăm chăm về mặt mờ mịt của Lăng Thủy Nguyệt, “Tôi đói bụng, muốn ăn cơm!”



Lời vừa mới ra, trong phòng học lại một mảnh ồ lên, giáo sư đứng ở trên bục giảng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên như thế nào cho phải, vị đại thiếu gia trước mặt này là một trong bốn người không thể đắc tội đến.

Mặt khác ba kia hoàn hảo, xử sự có quy củ, hơn nữa đem phong độ học sinh ưu tú phát huy đến mức tận cùng, nhưng mà vị Thượng Quan gia thiếu gia này lại rất khó khăn, hẳn chưa bao giờ đặt người khác vào trong mắt, lãnh khốc ngạo mạn, tùy thời đều biểu hiện ra đáng vẻ kiêu ngạo.

Tất cả học sinh đều há hốc mồm, không hiểu phó hội trường thần bí từ trước đến giờ không xuất hiện, vừa xuất hiện liền không e dè nói ra phần mở đầu.

Chỉ có Lăng Thủy nguyệt còn ngây ngốc, vẫn ở trạng huống bên ngoài.

Thượng Quan Nghiêu thấy cô không có phản ứng, bắt đầu có chút không kiên nhẫn, đi đến trước mặt cô, một bàn tay lớn đặt lên trên bàn, thân thể cao lớn cúi xuống, đem khuôn mặt tuấn tú không ai sánh bằng lập tức tiến đến trước mặt cô, “A, tôi đang nói chuyện với cô, tôi nói tôi đói bụng, đem buổi trưa của cô cho tôi ăn.”

Nói xong, lại nhũn mày, “Trưa hôm nay cô có chuẩn bị cơm không?”

Lăng Thủy Nguyệt ngây ngốc gật gật đầu, giống như tất cả hành vi không phải do đại não của cô có thể khống chế.

“Đề ở đâu?”

“Ồ..... Từ đừng đề.” Giọng nói của cô rất nhỏ giống như muỗi kêu, hiển nhiên là bị dọa ngây người.

Hắn đột nhiên nhướn môi cười xấu xa, nụ cười này thật đúng là khuyên đảo chúng sinh, làm nữ sinh chung quanh sợ hãi kêu liên tục.

“VẬY..... ĐƯA TÔI ĐI LẤY ĐI.”

.....

Thượng Quan Nghiêu lại một lần nữa lấy phương thức dân chạy nạn Châu Phi đơn giản ăn sạch bách, hôm nay cô mang chính cái bánh nhỏ đáng yêu đến cực điểm, nhân bánh phối hợp cực kỳ chuẩn ngon, mùi vị lại tuyệt hảo.

Hơn nữa hôm nay không chỉ có súp, còn có một ít thức ăn, nhạt nhưng ngon miệng, đồ ăn đều bị hắn nuốt vào trong bụng, lại như cũ cảm thấy thật thỏa mãn.

Ngay cả chính hắn cũng không dám tin tưởng, kể từ mấy ngày hôm trước ném qua cơm trưa của cô, hắn đối với mùi vị tuyệt hảo này luôn nhớ mãi không quên, vì tìm kiếm loại khẩu vị làm cho người sau khi ăn vô cùng thỏa mãn, hắn trước sau sai người tra xét mấy nhà hàng nổi danh kiểu Trung Quốc, mua về tất cả sủi cào trong tiệm, ném hết một lần, nhưng không có một cái phù hợp yêu cầu của hắn.

Sáng sớm hôm nay, trong lòng ngứa ngáy, căn bản không thể chuyên tâm làm việc, cho nên liền theo bản năng lái xe đến trường học, cũng không quản vẫn còn đang trong giờ học trực tiếp xách người ra khỏi phòng học.

Theo vài ngày điều tra báo cáo, hắn đối với cô gái trước mặt này có chút hiểu biết.

Thì ra cô tên là Lăng Thủy Nguyệt, là học muội nhỏ hơn hắn một tuổi, cha cô mở một công ty mậu dịch cỡ trung, chuyên xuất nhập khẩu, mà mẹ là người mẫu nổi tiếng một thời, cô còn có một người chị đang được bồi dưỡng ở Vienna.

Tính cách của cô có chút quái gở, không có bạn bè gì, hơn nữa lại rất ít nói chuyện. Ở trong trường học rất lu mờ, nói trắng ra là tính cách hướng nội nhất gan lại thẹn thùng.

Khó trách lần trước nhìn thấy hắn bỏ chạy, lúc ấy hắn còn tưởng rằng cô là vờ tha để bắt thật, là tiểu nữ sinh tâm cơ thích đùa giỡn, hiện tại nghĩ đến hắn hình như đã hiểu lầm cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 7

Khi hắn hoàn hồn mới phát hiện cơm trưa của cô tất cả đều bị hắn giải quyết hết nhưng cô ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, cúi thấp đầu, khuôn mặt buồn rầu.

Thượng Quan Nghiêu lúc này mới giật mình, hắn ăn cơm trưa của cô vậy cô phải đói bụng, cho nên lần trước..... Cô cũng là như vậy?

Hắn hiếm có hiện lên một chút cảm giác áy náy, nghĩ đến hành vi hắn đại khái cùng ác bá không khác nhau lắm, khó trách cô sợ tới mức không dám hé



răng.

Vừa nghĩ một hồi, hần cũng không để ý tới cô kinh ngạc, đem đồ ăn dọn dẹp xong, cũng bất kể cô có nguyện ý hay không, lại càng không để ý cô có muốn đi học không, trực tiếp đưa cô đến một nhà ăn rất khác biệt.

Lăng Thủy Nguyệt vừa sợ vừa khần trương, nhưng mà chỉ dám nhìn lên hần, không dám đem tràn đầy nghi vấn trong lòng nói ra miệng, cô thật sự không hiểu người nam sinh này thoát nhìn một chút cũng biết là người không dễ chọc vậy đến tột cùng hần muốn làm cái gì nha.

Chờ hai người ngồi vào chỗ của mình, Thượng Quan Nghiêu gọi người phục vụ tới, đem thực đơn đẩy đến trước mặt cô, “Muốn ăn cái gì thì gọi.”

“Ack.....” Cô ấp a ấp úng, do dự, “Tôi..... Tôi không đói bụng.”

Vừa dứt lời, bụng của cô liền không không chịu thua kém truyền đến một tiếng kêu cầu nhàu, không thức thời phá hư nguyệt trang của cô.

Hần buồn cười nhìn cô, “Nếu không đói bụng, tiếng động vừa rồi là gì nha?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn lớn bằng bàn tay nhất thời đỏ bừng, cái mũi và miệng khéo léo, một đôi mắt một mí ngập nước, chỉ có thể xem như một cô bé con không có thức ăn sáng.

Nhưng hết lần này đến lần khác cô ở trong mắt Thượng Quan Nghiêu, lại có một mùi vị quen thuộc.

Đặc biệt là khuôn mặt đỏ của cô, đáng vẽ vừa nói nói liền lấp bắp, cực kỳ giống tiểu bạch thỏ nhất gan, ngay cả nhìn mắt người khác cũng sợ hải rút rè.

“Thời gian đi học buổi chiều cũng sắp tới rồi.....”

Cô hiện tại chỉ muốn trốn, hần làm cho người ta có cảm giác áp bức, hơn nữa cái này tính cái gì nha, tự nhiên bị kéo dài tới nhà ăn, còn phải ăn cơm một nam sinh ngay cả tên cũng không biết, cảm giác giống như hẹn hò, nhưng mà cô tuyệt không vui vẻ, ngược lại sợ đến muốn chết a.

“Cô hình như rất sợ tôi?”

Hần một câu nói toát ra tâm tư của cô, trên thực tế người ngu ngốc cũng nhìn ra được cô rất sợ hần, chẳng qua chuyện này hần một chút cũng không muốn nhận thôi.

Không chỉ dừng ở sợ, quả thực là sợ đến chạy trốn không kịp.

Lúc Lăng Thủy Nguyệt còn nhỏ, từng nói ở chung một mình với nam sinh, ngay cả khi nói chuyện không cẩn thận đụng phải tay người đó, cũng sẽ làm cho cô sợ tới mức tim đang đập phải ngừng lại.

Cô trời sinh hướng nội, đóng cửa tình cảm của mình, từ nhỏ đến lớn lại không được người nhà coi trọng, tự nhiên cảm thấy mình tồn tại rất nhỏ.

Trước kia còn có Trần Tẩu trò chuyện với, quan tâm cô, nhưng tuổi Trần Tẩu càng lúc càng lớn, con gái của di ấy cũng không nhẫn tâm để di tiếp tục làm việc ở Lăng gia, cho nên mấy năm trước liền từ chức về nhà dưỡng lão, thế giới của cô cũng hoàn toàn trở nên không có sinh khí.

Bất quá cô vẫn không để ý ánh mắt uy hiếp của hần, nơm nớp lo sợ ăn món ăn trước mặt, nhưng mà ăn lại không có mùi vị, hần không thể làm cho thời gian có thể trôi nhanh, sớm một chút thoát khỏi người trước mắt này.

Thượng Quan Nghiêu nhìn thấy cô chỉ ăn một món trước mặt, hần liền tự chủ, gợn thêm một bàn đồ ăn, hần từ đầu đến cuối vừa buồn cười vừa tức giận đánh giá cô, ngẫu nhiên hỏi cô một vấn đề, cô cũng là đáp lại thật cẩn thận, đáng vẽ như là sợ chọc giận hần.

“Cô đều một mình ăn cơm trưa sao?”

Lăng Thủy Nguyệt cúi đầu cái miệng nhỏ đang ăn lập tức im lặng, giống như vương tử hỏi tiểu nữ bộc một câu, vội liên tục gật đầu, sợ chậm một giây sẽ bị phạt.

“Vì sao ra ngoài trời ăn, mà không phải đi vào nhà ăn dành cho học sinh?” Hần nhìn không được nhú lại lông mày, không biết chính mình sao đối với cô tốt như vậy, muốn biết về tất cả của cô, thậm chí trong đầu còn có loại ý nghĩ muốn tiếp cận cô.

“Ack..... Thức ăn ở nhà ăn..... Có chút đắt tiền.”

Trên thực tế là vô cùng đắt a, ăn một chút cơm trưa, dường như tiêu hết tiền xài vặt trong một tháng của cô.

Đáp án này Thượng Quan Nghiêu nghe thấy cảm thấy có chút mới mẻ, dù sao ngay từ đầu hần nghĩ cô là loại người bị các nữ sinh khác xa lánh, cô giống như đại tiểu thư kiêu căng thường ngày không hề rãnh.

Bất quá cô trả lời “Có chút đắt tiền” thật đúng là ngoài dự liệu của hần.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 8

Dù nói như thế nào cha cô tốt xấu cũng cũng là ông chủ một công ty, hơn nữa nghe nhà cô là biệt thự xa hoa chiếm diện tích khá lớn.

Con gái gia đình như vậy, lại sợ thứ mất tiền?! Ack..... nhà ăn của học viện Bạch Kim đồ quả thực so với các trường khác thì mất hơn một chút, nhưng không đến mức làm cho người ta không đủ sức ăn nhà.

Hắn còn đang suy tư, chỉ thấy cô chỉ ăn một chút món trước mặt mình, về phần những món khác một chút cô cũng chưa động đến.

“Cô tại sao không ăn tiếp?”

“Ăn không hết..... Có thể đóng gói đem về không?” Cô từ nhỏ đã nuôi dưỡng thói quen tốt là kiên trì và không lãng phí.

Thượng Quan Nghiêu kinh ngạc trừng lớn mắt, đóng gói?! Đầu cô gái này rốt cuộc còn chứa ý tưởng kỳ quái gì nữa nha?

Cô nghiêm trang cái miệng nhỏ ăn món trước mặt, thật vất vả mới cẩn thận nâng mắt lên, “Ăn không hết thật lãng phí, hơn nữa những món ăn này có thể làm bữa tối cho tôi.....”

Nói xong, cô lại cảm thấy được có chút không ổn, “Món đó..... Tôi đóng gói cầm về nhà, anh sẽ không để ý chứ?”

Nếu cô không cẩn thận lấy đồ gì đó mà không hỏi hắn, dường như không lễ phép lắm.

Thượng Quan Nghiêu bị ánh mắt của cô gái kia khiến cho không biết nên khóc hay nên cười “Nếu anh không có ý kiến, như vậy tôi sẽ đóng gói đem về hết”, đầu năm nay còn có nữ sinh có tư tưởng truyền thống như thế này.

“Cô biết tôi là ai không?”

Qua hồi lâu, hắn rốt cục hỏi ra lời nói hắn vốn nói lúc đầu, hắn dường như cho tới bây giờ không có tự giới thiệu với cô, cho dù da mặt hắn rất gầy ăn hết hai bữa cơm trưa của cô.

Cô vội vàng gật gật đầu, qua hai giây, lại giống phản ứng như trước lắc lắc đầu, sau đó lại nhanh chóng gật gật đầu, “Ack..... Tôi nghe nói anh là phó hội trưởng hội học sinh.”

Từ ngày đầu tiên vào học viện Bạch Kim, cô cũng đã học tự phong bế mình, về phần những nữ sinh mỗi ngày đều ngoài miệng là bạch mã vương tử, cô một chút hứng thú cũng không có, cũng biết cô không phải loại người thích theo đuổi, về phương diện khác cô cũng không phải loại người cuồng nhiệt.

Bất quá ở trong trường học dài lâu, người đàn đến mấy cũng từng nghe qua hội học sinh.

Nghe nói có bốn thiếu gia nhà giàu có quyền thế, có nhiều điểm khác nhau nhưng duy nhất giống nhau chính là đều siêu cấp đẹp trai, tất cả chuyện lớn nhỏ trong học viện Bạch Kim, đều do bọn họ tự mình xử lý.

Bất quá chuyện như vậy đối với Lăng Thủy Nguyệt mà nói, cũng coi như thành nhàm chán.

Nhưng mà đối chuyện của phó hội trưởng, cô ít nhiều vẫn biết một ít, tuy rằng cho tới bây giờ chưa thấy qua hắn, nhưng cũng nghe nói là nhân vật truyền kỳ, gia thế bối cảnh hùng hậu, nhưng làm việc gì gì đó.

Chẳng quạ là nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, phó hội trưởng được học sinh vây quanh như thiên thần, giờ phút này lại ngồi trước mặt cô.

“Nếu biết tôi là phó hội trưởng, như vậy có biết..... Phó hội trưởng là nghề gì không?” Một chút bốn cột hiện lên trên khuôn mặt dễ nhìn của hắn, mười phần mười lưu manh, để cho người trốn ở chỗ tối âm thầm bảo vệ hắn mở rộng tầm mắt.

Bọn họ nghĩ đến thiếu gia từ trước đến nay lãnh khốc vô tình, thậm chí có thể nói là giết người không chớp mắt, không ngờ lại lộ ra vẻ mặt này.

Lăng Thủy Nguyệt giống như cô bé ngốc lắc lắc đầu, cô chỉ là học sinh bình thường, học sinh làm sao biết chuyện bên trong của hội học sinh nha?

Bất quá..... Thừa dịp hắn mỉm cười, cô không nhịn được lên đánh giá hắn một cái, gần gũi nhìn hắn như vậy, hắn thật sự là người rất tuần tú nha!

Tóc ngắn có hình, ngũ quan cực kỳ thâm thúy, con ngươi đen sâu thẳm giống như đầm sâu mê câu, A..... môi mông, khóe miệng hơi hơi nhướng lên, lông mi lại dài lại nồng đậm.

Sao biết hắn hành động bất ngờ đưa gương mặt tuần tú đến trước mặt cô, nhếch môi lộ ra hàm răng trắng toát, “Phó hội trưởng chính là có thể tùy tiện ức hiếp người khác, nhưng người ức hiếp không thể phản kháng, bởi vì một khi phản kháng, sẽ lập tức bị người ta dung thủ đoạn tàn nhẫn đối phó, hiện tại

đã hiểu chưa?”

Cô bị lời cảnh cáo kiêm uy hiếp của hấn sợ tới mức gạt đầu thật mạnh, cũng cố gắng hồi tưởng chính mình có không cần thận phản kháng qua với hấn chưa.

Thượng Quan Nghiêu đột nhiên bật cười nhưng lại cười đến thực khoa trương, “Đồ ngốc! Lừa gạt cô, cô lại tin?!”

Thấy cô mở to một đôi mắt vô tội tới cực điểm, trong mắt hiện lên khó hiểu và nghi hoặc, hấn mới khôi phục lại vẻ mặt thật sự, “Cô tên là Lăng Thủy Nguyệt?”

Cô trừng lớn mắt, giống như không thể tin được loại đại nhân vật lại gọi tên của cô.

“Không bằng từ giờ trở đi, mỗi ngày cô làm cơm trưa cho tôi ăn. Tôi thực sự thích ăn món cô làm, hương vị không tồi. Tôi còn có thể trả tiền cho cô, chỉ cần cô nói ra thù lao tôi nhất định trả được.....”

Thấy cô lộ ra kinh ngạc, hấn lại rồi nói tiếp: “Tôi thật sự là người rất kén ăn, rất ít món mà dạ dày tôi chấp nhận, không bằng mọi người làm giao dịch đi, tôi sẽ không bạc đãi cô.”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9

Từ khi hấn nói những lời này “Mọi người làm giao dịch đi tôi sẽ không bạc đãi cô”, học viện Bạch Kim, mỗi ngày giữa trưa nhiều thêm một người.

Vì tránh dẫn tới phong ba, Thượng Quan Nghiêu mỗi ngày đều thừa dịp mấy phút trước khi nghỉ lái xe trưa đến trường học, sau đó truyền tin ngắn cho Lăng Thủy Nguyệt đang đi học, hai người liên tục tiếp gặp mặt ở nơi đã hẹn, cùng nhau ăn cơm trưa.

Chỗ này rất ít người biết, cũng rất ít có người xuất hiện, ngay cả thành viên hội học cũng không biết, hấn cứ lại len lén đến trường học, chỉ vì ăn một chút cơm trưa.

Đại khái là tay cô nuôi dạ dày kén ăn của hấn, đáng về cô gái này mặc dù thường sợ đông sợ tây, tay nghề lại cao đến không ngờ.

Hấn thích ăn nhất là sủi cảo do cô làm, mỗi viên sủi cảo đều bao hết một con tôm bóc vỏ thật to, phối với hành thái và chút ít thịt, thật đúng là không phải mỹ vị bình thường.

Cô mỗi lần cho hấn sủi cảo đều là số chẵn, có một lần hấn một hơi ăn hai mươi một viên, nhưng mà cô lại kiên trì bắt hấn phải ăn thêm một viên, đếm thành đôi mới thôi.

Sau này cô ngay thơ nói: “Anh không biết là nếu đem hai con tôm bóc vỏ đặt ở cùng nhau, rất giống một hình dạng sao? Cho nên nhất định phải ăn số chẵn, như vậy..... tim của anh mới là đầy đủ a.”

Dần dần Lăng Thủy Nguyệt không hề sợ hãi hấn, tuy rằng mỗi lần gặp mặt cảm giác vẫn là có chút khấn trương, nói chuyện cũng nhỏ đến rất khó nghe được rõ ràng, mà khi hấn lo lắng nói cái gì buồn cười, cô sẽ len lén che cái miệng nhỏ nhắn, vui vẻ cười, hai vai gầy yếu cũng run lên.

Kể từ khi chấp nhận, phải nói là hấn không thể kháng cự “Giao dịch”, mỗi ngày giữa trưa cô theo thói quen chuẩn bị thêm một phần ăn, vài lần xuống dưới, Thượng Quan Nghiêu cũng thấy ngượng ngùng muốn đưa ít tiền cho cô, nhưng cô luôn thẹn thùng lắc đầu không chịu nhận, hại hấn cảm thấy được chính mình giống như ác bá cổ đại, y vào thân phận chính mình ức hiếp con gái đáng hoàng.

Chẳng qua Lăng Thủy Nguyệt cũng không tính toán, “Dù sao trong nhà người không nhiều lắm, em một người lại ăn không xong, có người ăn phụ cũng tốt.”

Mỗi lần Thượng Quan Nghiêu lộ ra vẻ mặt thật có lỗi, cô sẽ dung lời như vậy an ủi hấn.

Thật ra cô cũng có tư tâm, không biết theo khi nào thì bắt đầu, chỉ cần nghĩ đến mỗi ngày giúp hấn chuẩn bị cơm trưa, có thể cùng hấn một mình ở chung, chẳng sợ chỉ có thời gian ngắn ngủn giữa trưa, cô cũng thấy thật hạnh phúc.

Ở chung càng lâu, cô đối với khẩu vị hấn cũng hiểu rõ vài phần, biết hấn không thích ăn thức ăn lạt và đắng, đặc biệt thích hải sản, thịt thì dường như đều ăn, nhưng đồ rau xanh có chút kiêng ăn, mỗi lần nhìn thấy rau cần và bắp cải đều nhàu mảy, hơn nữa về mặt còn chán ghét.

Có một lần, cô cố ý lén đem rau cần làm nát, trộn với thịt và tôm bóc vỏ gói thành sủi cảo, kết quả là hấn ăn vẫn cảm thấy ngon.

Sau đó cô nói cho hấn nghe sủi cảo thật ra có rau cần, hấn tức giận đến kêu to oa oa, thẳng đến cô bịt hai tay, hai người giống như hai đứa trẻ đùa giỡn

với nhay.

Cho dù ai cũng không thể tưởng tượng, Thượng Quan Nghiêu từ trước đến nay nói năng thận trọng, thế nhưng cũng có một mặt trẻ con.

Hắn chỉ có ở cùng một chỗ với Lăng Thủy Nguyệt, mới có thể lộ ra nụ cười phát ra từ nội tâm.

Hắn thích cô nhăn mày cười, thích ngửi mùi vị xà phòng trên người cô, thích dánh về thẹn thùng khi đỏ mặt của càng, càng thích cảm giác ở chung một chỗ với cô.

Ở bên cô tự nhiên, thoải mái, không có áp lực và phiền não như vậy, thậm chí khờ dại hy vọng thời gian có thể ngừng ở giờ phút này, vĩnh viễn không cần chuyển động.

Tìm lại bất tri bất giác đập loạn nhịp, chẳng lẽ..... Đây là cái gọi là cảm giác yêu thương sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 10

“Mọi người đều nói người có thói quen dùng tay trái tương đối thông minh.”

Ngày nào đó, hai người ăn xong cơm trưa, thừa dịp khoảng thời gian ngắn ngủn chưa đến giờ đi học, cùng với ánh sang rực rỡ ảm áp, Lăng Thủy Nguyệt ghé sang một bên, cùng hắn tán gẫu.

Cô dùng bàn nhỏ bé yếu ớt nắm cái cằm khéo léo, mắt cô hiện giờ cũng dánh nhìn thẳng khuôn mặt tuấn tú đẹp trai bức người kia, hơn nữa sẽ không động một chút liên mặt đỏ.

Cả người dựa vào ngói người Thượng Quan Nghiêu, nheo lại hai tròng mắt, mỗi lần ăn no thỏa mãn thì buồn ngủ, hơn nữa nhiều ngày ở chung, hắn đã có thói quen giúp đỡ bên người cô.

Hắn trời sinh thuận tay trái, vô luận ăn cơm, viết hay làm làm việc, vốn lấy tay trái làm chủ, phát hiện này làm cho cô tò mò thật lâu, lại tính trẻ con đưa bút để cho hắn viết tự ở trên mặt, kết quả hắn tính tế hữu lực viết, làm cho cô hăm mộ không thôi.

Cô cài lại bất hấn tiếp chiêu, làm Thượng Quan Nghiêu cười ha ha không ngừng, cô gái thường hành động không báo trước thường mang đến niềm vui cho hắn.

Hai người ở chung đã lâu, hắn dần dần từ trong miệng cô biết được, cha cô bởi vì bận công tác mà thời gian dài không có ở nhà, mẹ ở Vienna giúp chị hai đào tạo chuyên sâu, cực ít trở về nước.

Căn nhà to như vậy chỉ có cô và quản gia hai người, bình thường cô lại không có hoạt động giao tiếp gì, nhiều khi nhìn thoáng qua vẻ mặt của cô, hắn sẽ nhìn thấy vài tia cô đơn và cô tịch.

Hắn vừa phái người thậm nhập vào sâu điều tra bối cảnh của cô, mới biết được thì ra từ nhỏ cô không được yêu thương, bởi vì tư chất bình thường lại không xinh đẹp lắm, các phương diện khác so với chị hai cô đều thua một khoảng cách lớn, cho nên từ nhỏ đã bị cha mẹ làm lơ, gia đình cho cô đến học viện bạch kim, tất cả đều là vì sĩ diện của cha mẹ.

Biết việc này, Thượng Quan Nghiêu thật muốn bắt cha mẹ cô đến đánh đau một trận, hỏi lại họ có biết làm ba mẹ của người ta thế nào không.

Đương nhiên hắn đối cha mẹ cô thì oán giận còn với cô thì đồng tình, Lăng Thủy Nguyệt hoàn toàn không biết, cô là người đơn thuần, chưa từng có suy nghĩ độc ác, cũng không oán giận cái gì, chỉ hiểu được vận mệnh, một mặt phục tùng và nhẫn nại.

Tâm sự bé nhỏ của cô không đáng để nói với Thượng Quan Nghiêu nghe, đối với sự ngây thơ cẩn thận của cô, hắn từ trước đến nay chỉ cười nhạt, nhưng cảm xúc lại theo hi vọng ái ố của cô dao động.

Lăng Thủy Nguyệt rất thích loại thân nhiên đáp lại của hắn, cho dù hắn cái gì cũng không nói cũng có thể làm cho cô cảm nhận được thỏa mãn lớn lao.

“Em từng nghe nói qua sao.....”

Giọng hắn thoáng khàn khàn giống như tiếng trời hoàn mỹ, ánh mặt trời dịu dàng chiếu rọi trên khuôn mặt mê người của hắn, dần hiện ra một vòng hào quang nhợt nhạt.

“Bọn cai ngục Mĩ Quốc từng thực nghiệm, bọn họ che mắt một phạm nhân tử hình, đưa thân thể hắn cố định, lại dùng sống dao của con dao nhỏ ở trên tay hắn, sau đó hướng tay hắn tích thủy, hơn nữa nói cho hắn biết mạch máu bị cắt vỡ, kết quả trải qua một buổi tối, phạm nhân tử hình kia sẽ chết, cuối

cùng thầy thuốc chẩn đoán bệnh cho biết hẳn là bị chính mình hù chết.”

Cô không rõ hẳn vì sao đột nhiên nói cho cô chuyện xưa này.

Thượng Quan Nghiêu lại nhẹ nhàng cười, “Có một bóng ma gia tăng trong lòng mỗi người, em cho rằng cuộc sống của mình trong bóng tối, em liền vĩnh sẽ không thoát khỏi được bóng tối nhưng mà Thủy Nguyệt, em sao không thử suy nghĩ thử sống dưới ánh mặt trời xem?”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 11

Lời nói của hẳn thủy chung ở trong đầu cô hồi lâu không đi, cô giống như có hiểu rõ rồi lại không hiểu rõ, nhưng cô duy nhất biết là khuôn mặt hẳn ngay lúc đó tươi cười, cổ chấp nhưng rất mê người.

Cuối tuần Lăng Thủy Nguyệt từ trước đến giờ có thói quen dậy sớm, cô chuẩn bị đi siêu thị mua đồ ăn, còn nghiên cứu thêm vài món đặc sắc mới, để ngày thứ hai có thể cho Thượng Quan Nghiêu thưởng thức một chút.

Ngay cả chính cô cũng không biết bắt đầu từ đâu nào, cuộc sống cô vốn đơn điệu đột nhiên gặp được nhân vật số một.

Có đôi khi cô một mình ngắm người nghĩ đến hẳn, sau đó lại lại ngây ngô cười, giống như đứa bé đơn thuần.

Cô đặc biệt thích nhìn vẻ mặt thỏa mãn của hẳn mỗi khi ăn, cho dù đến bây giờ cô đối với thế giới hẳn vẫn như cũ hoàn toàn không biết gì cả, đều duy nhất cô biết hẳn là phó hội trưởng hội học sinh, nhưng thường không đến trường học đi học.

Bảo vệ thành thạo đi theo phía sau bảo vệ hẳn, khuôn mặt hẳn vốn dễ nhìn sẽ đột nhiên trở nên u ám, thập phần dọa người.

Nhưng mà ở trước mặt cô, đại bộ phận thời gian Thượng Quan Nghiêu đều giống như đứa nhỏ, vừa nhìn thấy món ăn ngon, sẽ lộ ra ánh mắt tham lam của tiểu động vật bình thường, hơn nữa mỗi lần đều chọc cô cười.

Hôm nay cô vừa mới ra cửa, một chiếc xe thể thao lóa mắt từ xa lái tới, Thượng Quan Nghiêu từ xa đã bắt đầu ấn còi, cho đến khi xe tới gần, hẳn mới lạnh lùng tháo kính râm xuống, lộ ra nụ cười đích thật giống đứa bé, “Thủy Nguyệt, lên xe, anh đưa em tới nơi này.”

“Nhưng mà em muốn đến siêu thị mua đồ ăn.”

“Trở về mua cũng được, anh thật vất vả mới thoát khỏi hai người hay theo bên mình, chờ một chút bị bọn họ phát hiện đã lạc mất, chỉ sợ bọn họ muốn lật thế giới để tìm được anh.”

Hắn vẫn rất chán ghét hai tên kẹo da trâu kia, Thủy Nguyệt cũng đại khái biết thế giới của hẳn, xem ra lời đồn nói nhà hẳn có bối cảnh hắc đạo là không sai.

Hơn nữa hẳn ngoại trừ mỗi ngày giữa trưa đi đến trường ăn cơm, bình thường dường như rất ít có cơ hội nhìn thấy người của hẳn, có vài lần cô phát hiện trên người hẳn có vết thương, nhưng hẳn chưa bao giờ nói, cô cũng biết điều cái gì cũng không hỏi.

Hai người trong lúc đó tình nghĩ dường như thủy chung duy trì một khoảng cách thích hợp, ai cũng sẽ không dễ dàng phá vỡ giới hạn đối phương.

Lăng Thủy Nguyệt không nghĩ tới Thượng Quan Nghiêu lại lái xe rời đi thành phố, đưa cô đến vùng ngoại ô rất thưa thớt người, mà nơi này trông một lượng lớn thực vật, xa xa còn có phòng nhỏ bằng thủy tinh, diện tích thoạt nhìn cũng không lớn, bất quá vẻ ngoài khéo léo tinh xảo.

“Đây là nơi nào?”

Thượng Quan Nghiêu đậu xe thể thao trước phòng thủy tinh, cô vẫn không rõ cho đến bị hẳn kéo xuống xe, đẩy cửa thủy tinh nhỏ ra, cảnh sắc trước mắt làm cho cô nhận không được chấn động.

“Thật là đẹp nha.....” Hai mắt của cô đã không đủ dùng, bởi vì trong phòng thủy tinh trồng nhiều giống thực vật xanh, mỗi một loại đều cực kỳ hiếm thấy, phòng thủy tinh nhỏ tuy rằng không lớn lắm, bên trong lại giống như động tiên.

Nhìn lên phía trên, xuyên thấu qua thủy tinh trong suốt, có thể nhìn thấy trời xanh mây trắng, trong phòng thủy tinh không khí cũng không nặng nề, ngược lại còn tản ra hơi thở thần nhiên của cây cỏ.

Thượng Quan Nghiêu đè nén tiếng nói theo từ phía sau cô truyền đến, mang theo từ tính mê người.

Rồi sau đó theo tầm mắt của cô, hẳn đưa tay chỉ hướng chính giữa có vài cọng thực vật màu đỏ

Lăng Thủy Nguyệt quay đầu, đối diện con người đen đốt người của hắn, đồng tử lóe ra thần thái sinh động, cánh môi hơi hơi giờ lên, vẽ ra một độ cong đẹp dị thường.

Đáy lòng cô đột nhiên run lên, có một suy nghĩ kì lạ nhảy lên trong lòng.

Hắn lại đột nhiên toét ra một nụ cười thật to, hai tay nhẹ khoát lên trên vai nhỏ bé yếu ớt của cô, cũng đem chóp mũi tiến đến trước mặt cô, xấu xa nhìn cô nháy mắt một cái.

“Thủy Nguyệt, cô cần phải giúp ta giữ bí mật nơi này! Vì vậy phòng thủy tinh là lãnh địa tư nhân của anh, không ai biết nơi này, ngay cả Nhã Nhiên bọn họ cũng không biết.....”

Không có lý do gì, hắn chính là muốn chia sẻ tất cả... tất cả niềm vui với cô.

Hắn thích cô muốn cô, từ lần đầu tiên nhìn thấy thanh thuần yếu ớt một khắc kia bắt đầu, giống như là duyên phận cho hai người gặp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 12

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đột nhiên ửng đỏ, tim không hiểu vì sao đập nhanh hơn vài nhịp, đôi môi có chút khô ráo có chút sợ hãi, cũng có chút vừa mừng vừa lo giống như sắp có chuyện gì xảy ra, cô nhảy nhót chờ mong.

Hắn lại kéo cô ngồi trong biển hoa, kiên nhẫn nói cho cô biết tên mỗi loài hoa, cho đến hai mắt hắn si mê nhìn biển hoa phía trước, lộ ra vẻ mặt dịu dàng từ trước giờ chưa có.

“Biết tại sao anh thích trồng thực vật xanh không?”

Hắn phối hợp giọng nói dịu dàng nghe thật thoải mái, “Bởi vì màu xanh tượng trưng cho sinh mệnh, kiên cường dẻo dai bất khuất, cho dù bão táp mưa sa cũng sẽ không dễ dàng chết đi, từng tuần anh đều dùng chút thời gian đến chăm sóc bọn nó, đến bây giờ đã suốt năm năm.”

Nói tới đây, hắn đột nhiên nghiêm trang nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mê hoặc của cô, ánh mắt đột nhiên chăm chú làm cho người ta đoán không ra.

“Thủy Nguyệt.....”

Hắn vươn tay, dùng ngón trỏ và ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve hai má non mịn của cô, bỗng dưng đôi môi mềm mại không chút do dự đặt lên cánh môi khéo léo của cô, lạnh lạnh, tròn bóng, vừa mềm vừa ngọt.

“Làm bạn gái của anh đi, anh thích em!”

.....

Lăng Thủy Nguyệt từ nhỏ đã thích xem truyện thần thoại nhi đồng, bởi vì thần thoại trong chuyện xưa hoàng tử và công chúa cuối cùng có cuộc sống hạnh phúc.

Cho nên cô vẫn ảo tưởng mình cũng có thể biến thành công chúa trong thế giới thần thoại, chờ mong hoàng tử đến, rồi có một ngày Thượng Quan Nghiêu nói: “Làm bạn gái của anh đi, anh thích em!”

Cô nghĩ đến rốt cục mình đã tìm được hoàng tử thuộc về cô, bắt đầu mộng một ít không thực tế, tưởng tượng cô và hắn nắm tay đi dạo dưới ánh mặt trời, cùng nhau ăn kem, cùng nhau đối mặt hi vọng ái ố trong tương lai.

Rõ ràng nam sinh tên là Thượng Quan Nghiêu kia đã mở cánh cửa trái tim phong bế đã lâu của cô, làm cho cô hiểu được thế nào là yêu, quen sự hiện hữu của hắn, giống như hàng ngàn giấc mộng trên đời của nữ sinh, một khắc kia cô thật sự nghĩ chính mình tìm được hạnh phúc.

Nhưng thần thoại chẳng qua là thần thoại, sau khi tỉnh lại, tất cả đều đã khôi phục nguyên trạng, giống như chuyện gì cũng không có xảy ra.....

Nhưng mà..... Thật sự cái gì cũng không xảy ra sao?

Hai người ở ngoài thiên nhiên cảm thụ ánh mặt trời, khuôn mặt tươi cười và ánh mắt vô tội như đứa bé, đã muốn thành mộng đêm khuya của cô.

Hắn ôm cô vào trong ngực, một lần lại một lần hôn, không ngừng ní non, “Anh thích em..... Thủy Nguyệt..... Thủy Nguyệt..... Làm bạn gái của anh đi.....”

“Nghieu..... Thượng Quan Nghiêu.....”

“Thủy Nguyệt.....” Khuôn mặt hần tươi cười dần dần trở nên mơ hồ.

Cô liều mình muốn ôm lại hần, nhưng mà hần lại càng chạy càng xa.

“Không..... Không cần rời khỏi ta.....”

Từ trên giường ngồi dậy, tim đập nhanh làm cho cô dường như giữ không được, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, hai mắt vô thần lúc này giống như không có điểm cuối.

Lăng Thủy Nguyệt không khỏi cười khổ, nhiều năm như vậy, cảnh trong mơ vẫn như cũ rõ ràng như vậy, nhưng mà cho tới bây giờ cô cũng không biết năm đó đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Từ sau hôm Thượng Quan Nghiêu đưa đi đến căn nhà kính trồng hoa, hần liền từ trong thế giới của cô hoàn toàn biến mất.

Cô mỗi ngày giữa trưa vẫn giống như đứa ngốc chờ đợi ở ngoài nơi hẹn, mỗi ngày chuẩn bị nhiều bữa cơm khác nhau, chính là hy vọng có một ngày có thể lại nhìn thấy bóng dáng tuần mỵ của hần.

Nhưng mà ngày qua ngày, chờ hết một tháng, đợi cho đến tim cũng nát, Thượng Quan Nghiêu ngay cả một lần cũng không xuất hiện, cả gian phòng thủy tinh kia cũng bị vứt bỏ giống như cô nhi, từ đó về sau không người chăm sóc.

Tin tức của hần trong trường bắt chợt dừng lại, giống như người tên Thượng Quan Nghiêu này chưa từng xuất hiện qua ở học viện Bạch Kim.

Cô lên quan sát nhất cử nhất động của hội học sinh, thấy Nam Cung Nhã Nhiên cầm đầu thành viên hội học sinh, mỗi ngày trước sau như một đến trường học xử lý công vụ.

Tất cả tin tức của Thượng Quan Nghiêu đều bị phong tỏa hoàn toàn, có một lần cô khua lên dũng khí, thừa dịp thành viên hội học sinh đến các lớp kiểm tra, cô lên hướng hần tìm hiểu tin tức Thượng Quan Nghiêu.

Hành động này của cô hiển nhiên làm cho hần cảm thấy một chút kinh ngạc, bất quá hần rất nhanh lộ ra nụ cười quý dị yếu ớt nói: “Tiểu học muội, có một số việc không cần tìm hiểu quá sâu, để tâm đọc sách còn hay hơn.”

Thật vất vả mới có dũng khí, liền bị câu nói như vậy của hần cản trở.

Qua một thời gian, Lăng Thủy Nguyệt lại biến trở về như trước kia gặp người thì sợ, khúm núm biết điều, mỗi ngày nộp bài đúng hạn, an phận cuộc sống tầm thường cho đến khi tốt nghiệp.

Cô tin tưởng ở trong học viện Bạch Kim không có ai sẽ nhớ rõ tên của cô, giống như cô cho tới bây giờ đều không có tồn tại qua.

Sau khi tốt nghiệp, cha mẹ từ trước đến nay không chăm sóc cô như con, trực tiếp đưa cho cô hai mươi vạn, để cho cô ra ngoài tự sinh tự diệt, bọn họ cho rằng nghĩa vụ nuôi nấng cô đã kết thúc, từ nay về sau tốt nhất nước sông không phạm nước giếng, cả đời không qua lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 13

Đột nhiên trong lúc đó cô vừa phải tìm công việc vừa phải vội vàng tìm phòng ở, cuộc sống trở nên một đống hỗn loạn, hai mươi vạn rất nhanh bị cô tiêu hết lại không có bạn bè thân thích có thể dựa vào, không có cách nào khác cô đành phải tùy tiện tìm một công ty nhỏ nhậm chức.

Tiền lương tuy rằng không cao nhưng mà mỗi tháng đều cho vay, thậm chí còn có thể dự chi, vài năm sau cuộc sống của cô cũng dần dần yên ổn.

Nhưng mà đáy lòng cô có một góc trống rỗng trong lòng như là thiếu cái gì, thủy chung không thể bỏ khuyết.

Cô liếc mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, đã muốn mau gần thời gian làm việc. Cô đang muốn rời giường rửa mặt chải đầu thì điện thoại bên giường hợp thời vang lên.

Cô vừa mới tiếp, đầu bên kia điện thoại truyền đến một đạo âm thanh xa lạ, đang thẩm tra đối chiếu thân phận của cô.

“Đúng vậy tôi là Lăng Thủy Nguyệt, Ack..... Lăng Diệu Tổ là cha tôi.....”



Cô nhẩn nại ghe, sắc mặt lại trở nên càng ngày càng khó coi, đôi môi cũng không tự giác bắt đầu phát run, cánh tay cầm điện thoại bắt đầu nhũn ra.

“Anh..... Anh anh nói cái gì..... ba ba lấy danh nghĩa công ty để đảm bảo cho người khác. Hiện tại đối phương trốn chạy, tất cả nợ nần đều phải để ba tôi một người gánh vác.....”

Rời nhà này vài năm, ngoại trừ ngày lễ ngày tết cô sẽ bị kêu quay về Lăng gia ăn cơm, còn lại thời gian cô đều sống cuộc sống bên ngoài, cô sẽ không tranh giành cũng lười tranh giành, hình thức ở chung như vậy không biết theo khi nào thì bắt đầu đã muốn thâm căn cố đế.

Mặc dù ở trong ấn tượng của cô, từ nhỏ đến lớn cha chưa bao giờ quan tâm hoặc an ủi cô, nhưng cốt nhục không thể nói cắt là cắt, cho nên khi nghe tin tức này, cô vẫn khó nén lo lắng.

“Lăng tiểu thư tôi nghĩ cô có thể hiểu lắm, trên thực tế..... Cha cô thiếu một khoảng tiền lớn, hơn người nhà cô đều đã rời khỏi Hongkong, tôi có phải người điều tra một chút, phòng ốc trong nhà chuyển đến danh nghĩa cô, nói cách khác..... cô phải hoàn lại tiền nợ thay cha mẹ.....”

Đoạn đối thoại này giống như sét đánh giữa trời quang, Lăng Thủy Nguyệt kinh ngạc thật lâu không thể hoàn hồn.

Tiếp theo cuộc sống vốn bình tĩnh của cô đột nhiên trở nên rối tinh rối mù....

Sau lại có người tìm tới cô, nói là bí thư phụ trách công ty, tự giới thiệu mình tên là Tiêu Tĩnh, cũng uyển chuyển chuyển đạt ý của hấn đến.

Cha cô thiếu công ty bọn họ năm nghìn vạn, cha trốn chạy, khoảng nợ này đương nhiên rơi xuống đầu cô.

Cô vô kế khả thi, đành phải đem biệt thự đem bán, đem số tiền làm mấy năm vất vả gửi vào ngân hàng toàn bộ rút ra, kết quả vẫn thiếu đối phương ba nghìn năm trăm vạn.

Đối phương cho cô thời gian ba tháng để trả hết tiền nợ, chẳng qua đã son cùng thủy tận Lăng Thủy Nguyệt, còn dư ít tiền để trả nợ.

Mất thấy thời gian chậm rãi trôi qua, ngày trả nợ cũng càng ngày càng gần, cô lo lắng đến mất hồn mất vía, công tác cũng liên tiếp làm lỗi.

Hôm sau là ngày cuối cùng trả khoản nợ, cô gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, cô vẫn thường xuyên tìm tung tích cha mẹ và chị hai nhưng không thu hoạch được gì.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 14

Nghĩ đến người đáng sợ đòi nợ kia, cô không khỏi liên tưởng đến điện ảnh xã hội đen, nói không chừng sẽ ở trên cửa cô tạt máu heo hoặc là chặt đứt mấy cái ngón tay để cảnh báo.

Lăng Thủy Nguyệt tưởng tượng chính mình bị dọa sợ tới mức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vì thế quyết định thu thập đồ vật này nợ chuẩn bị trốn đến một nơi nào đó tránh đầu sóng ngọn gió.

Nhưng khi cô rời giường thật sớm chuẩn bị rời khỏi, rõ ràng phát hiện ngoài cửa có hai người mặc đồ đen, vẻ mặt tàn khốc muốn chết, ánh mắt cũng lạnh lẽo và nghiêm túc.

“Lăng tiểu thư, hôm nay là ngày trả nợ, cùng chúng tôi đi một chuyến.”

Cô hoảng sợ hé mở môi anh đào, buồn cười chính là trong tay cô còn xách một cái cặp da chuẩn bị chạy nạn.

Ngay cả nhân mạng hành lý là Lăng Thủy Nguyệt đã bị hai người thoạt nhìn tùy thời có thể làm thịt cô, đưa nhát một tòa cao ốc hoa lệ đồ sộ.

Sao? Đầu năm nay xã hội đen còn cho thuê loại văn phòng cao cấp này sao?

Hơn nữa nhân viên công tác bên trong thoạt nhìn đều chuyên nghiệp, ngay cả quần áo làm việc đều là loại sang quý hàng hiệu quốc tế.

Mỗi người trước ngực còn đeo bảng tên, đại sảnh lầu một phía sau quầy tiếp đãi, trên tường còn treo một thiếp vàng “Thịnh Thế tập đoàn”.

Không bao lâu, cô bị hai người đàn ông đưa vào thang máy, sau bị đưa đến một phòng khách nhỏ.

Đích thật là xách cô không sai, bởi vì hai chân của cô đã sớm xụi lỵ, nếu không mượn lực của người khác cô căn bản không đi được.

Tiếp đãi cô là người đàn ông trẻ tuổi tên là Tiêu Tĩnh, hấn từ đầu đến chân đánh giá cô một hồi, cuối cùng đem ánh mắt rơi xuống chiếc cặp da nhỏ bên

người cô, nhìn không được xé ra vẻ cười nhạt, “Cô muốn chạy trốn?”

“Tôi.....” Lăng Thủy Nguyệt lúc này đã bị sợ tới mức trên mặt không hề có huyết sắc.

Cô chẳng những chưa trả tiền, còn bị bắt ngay lúc muốn bỏ trốn, xã hội đen đối phó loại người thiếu nợ không trả, thủ đoạn bình thường thực đã tàn nhẫn.

Tương tự đến nơi đây, cô sợ tới mức về phía sau rút lui vài bước, biết rõ bây giờ chạy trốn căn bản là không thể nào, nhưng theo bản năng cầu sinh cô vẫn không tự giác lui về sau.

“Tôi..... Tôi sẽ mau chóng đem tiền trả lại cho các anh.”

Tiêu Tinh ngồi ở đối diện cô, chậm rãi lật xem một chút tài liệu trong tay, khi ngẩng đầu lên trong con ngươi bắn ra lãnh ý khôn khéo.

“Trước mắt cô thiếu chúng tôi là ba nghìn năm trăm bốn mươi hai vạn, hơn nữa lợi tức ba tháng này, tổng cộng là ba nghìn bảy trăm năm mươi sáu vạn. Tôi đã tra qua tài khoản ngân hàng của cô, bên trong ngay cả năm ngàn đồng cũng không có, tiền lương mỗi tháng. Nếu dựa theo tốc độ này, Lăng tiểu thư, cô có thể nói cho tôi biết, cô cần bao nhiêu thời gian mới có thể trả hết khoản nợ này?”

Nghe “Giá trên trời” thế, Lăng Thủy Nguyệt chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, hoàn toàn không thể tự hỏi.

“Nói như vậy..... Cô không thể rồi?” Cô dùng sức cắn môi dưới, sắc mặt tái nhợt.

“Lăng tiểu thư, Thịnh Thế tập đoàn của chúng tôi không phải nơi làm từ thiện, số tiền mà cha cô đã thiếu cô có nghĩa vụ phải trả, dưới tình huống hiện tại xem ra..... Cô dường như không có tiền trả, đối với loại tình huống này cũng không phải hoàn toàn không có phương pháp giải quyết, để sớm trả hết nợ nần, tôi nghĩ..... Lăng tiểu thư hẳn là không ngại đến khách sạn Thịnh Thế tập đoàn làm ở quán bar.....”

Hắn dừng một chút, lại từ đầu đến chân quét qua Lăng Thủy Nguyệt, ánh mắt mang theo vài phần không đồng ý, “Tuy rằng.....” Hắn ho nhẹ một tiếng, “Điện mạo của cô có một chút thua kém, bất quá có lẽ sẽ có khách thưởng thức nét trong sáng của cô.....”

“Không..... Tôi không làm.....”

Vừa nghe đến muốn đi bồi rượu, Lăng Thủy Nguyệt sợ tới mức vẫn lui về sau, chẳng đến cô đụng phải vách tường phòng khách mới dừng lại, cô rất rõ ràng bồi rượu là làm cái gì, chẳng lẽ cô thật sự phải bán đứng thân thể mình sao?

Cô sợ hãi xoay người muốn chạy, không ngờ cánh tay bị hai người đàn ông mặc áo đen kia giữ chặt, nhưng bọn hắn dường như không chú ý lắm.

Cô thừa dịp đối phương còn chưa có kéo chặt, hành lý cũng không muốn liền chạy ra bên ngoài phòng khách.

“Bắt lấy cô ta, đừng để cho cô ta chạy.....”

Giọng nói tức giận của Tiêu Tinh từ phía sau truyền đến, cô một mặt lo lắng quay đầu lại nhìn, một mặt tăng nhanh bước chân chạy thẳng về phía trước, căn bản không chú ý đến tình huống phía trước, cứ như vậy đụng đầu vào một vật thể cao lớn, thẳng đến chớp mũi truyền đến cảm giác đau, cô còn chưa kịp làm rõ ràng trạng huống, chợt nghe sau lưng có giọng nói ngập ngừng.

“Thiếu gia.....”

Kính cận có chút khiếp sợ gọi, khiến cho không khí nhất thời trở nên khẩn trương, đuổi theo vốn là hai người khỏe mạnh bây giờ đột nhiên nhìn thấy như thiên thần bình thường.

Bước chân của Lăng Thủy Nguyệt có chút lảo đảo, đợi cô ổn định trọng tâm, lấy lại tinh thần mới nhìn rõ cuộc cô đụng người nào, ngực bỗng dưng căng thẳng giống như trái tim trong một giây sẽ theo vết hằn nhảy ra.

Thì ra cô đụng vào một người đàn ông, hắn thoát nhìn hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, thân hình cao ngất, ngũ quan anh tuấn bức người giờ phút này tan ra hàn ý làm người ta sợ hãi.

Bất quá gương mặt đó có chút quen thuộc...

Cho dù lúc còn trẻ ngây ngô, cô như cũ không thể quên, người này..... chính là tên đầu sỏ hại cô rơi không biết bao nhiêu nước mắt.

Không biết là bị dọa choáng váng hay là để cô nhìn thấy người, cô run rẩy vươn tay, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, vết hằn tắc nghẽn, cứ như vậy nghênh ngang kéo lấy ống tay áo của hắn.

“Nghieu.....” Cô mong manh thấp giọng.

Bạn đang đọc truyện *Người Hài Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 15

Cô rất muốn khóc, cô nghĩ cả đời này có thể không nhìn thấy hắn ,cô nghĩ đến duyên phận hai người ở nhiều năm trước đã ngưng hẳn,cô thậm chí còn tưởng rằng tất cả chuyện xảy ra ở trong học viện Bạch Kim chỉ là mộng.

Mà Thượng Quan Nghiêu giờ phút này lại chân thật xuất hiện ở trước mắt cô như vậy.

Chẳng qua bị cô kéo lấy ông tay áo người đàn ông này dường như không quen bị người ta làm càn như thế,theo bản năng vung ra, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn cô giống như người xa lạ, vẻ mặt không có giống như ngày xưa cười hi hi và bất cần đời bây giờ chỉ có lạnh lùng làm cho người ta sợ hãi.

Cả người Lăng Thủy Nguyệt lui lại mấy bước, thân thể nhỏ nhắn lao đảo một chút, đối mặt với sự lạnh lùng thờ ơ của hắn cô tròn tròn mắt, thậm chí quên bản thân muốn chạy trốn.

Đây rốt cuộc..... Là xảy ra chuyện gì a? Vì sao hắn đối với cô lạnh nhạt như thế? Chẳng lẽ hắn đã quên cô ?!

Phát hiện cô không hề có ý chạy trốn nữa, hai gã bảo vệ nhanh chóng bắt được hai tay cô,sau đó Tiêu Tĩnh chạy ra phía trước lộ ra vẻ cung kính: “Thiếu gia! Xin lỗi.Bên này xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn,không có làm phiền đại thiếu gia chứ?”

Trong hai con người sâu thẳm của Thượng Quan Nghiêu thận trọng, dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Lăng Thủy Nguyệt một cái, hỏi:“Sao lại thế này?” giọng điệu không chút phập phồng lãnh khốc dị thường.

“Cha của cô Lăng thiếu công ty một khoảng tiền lớn sau đó bỏ trốn , cho nên cô Lăng phải thay cha mình trả tiền nợ, nhưng cô không có năng lực trả tiền lại, cho nên tôi đề nghị cô ấy đến làm việc trong quán Bar khách sạn Thịnh Thế.....”

“Không!”

Bị Thượng Quan Nghiêu xem mình trở thành người xa lạ ,về mặt Lăng Thủy Nguyệt tuyệt vọng nghe kết quả của mình, lại nhìn không được cả người run lên.

Cô lại nhìn về phía Thượng Quan Nghiêu, trên khuôn mặt tuấn mỹ như trước không có thay đổi gì, quả thực..... Hắn đã hoàn toàn quên cô.

Lúc đó hắn chẳng lẽ đem đoạn tình cảm với cô trở thành trò chơi? Trong đáy lòng có chút bi ai.

Toàn bộ thế giới..... Đại khái chỉ có một mình cô còn giống như đứa ngốc, mỗi ngày đều thương tiếc tình cảm của mình chưa bắt đầu đã chấp dứt.

Cô đáng thương nhìn hắn, tuy rằng hắn không nhớ rõ làm cho cô thương tâm muốn chết nhưng không đến mức làm cô mất đi lý trí.

“Tôi..... Tôi cam đoan sẽ cố gắng kiếm tiền, cho dù không ăn không uống cũng sẽ đem tiền lương đến trả lại cho các người, van cầu các người đừng đưa tôi..... Tôi..... đáng người tôi vừa xấu vừa gầy hơn nữa cười lại không đẹp, càng không biết uống rượu, lỡ như tôi..... đắc tội khách hàng làm thành các người chịu tổn thất..... Tôi sợ bồi thường không nổi.....”

Cô đã bắt đầu nói năng lộn xộn, gấp đến độ nước mắt lưng tròng, một mặt vì Thượng Quan Nghiêu đem cô trở thành người xa lạ, về mặt khác lại lo lắng chính mình phải đối mặt với vận mệnh éo le.

Cô hiện tại đã không thể nghĩ nhiều về chuyện mấy năm qua Thượng Quan Nghiêu đã xảy ra chuyện gì, cô chỉ cầu hắn nguyện ý mở một con đường cho cô, không cần đẩy cô vào nơi tối tăm.

Tiêu Tĩnh không khách khí kéo lấy cổ tay cô mất mạng ý cảnh cáo,“Đủ rồi! Đây không phải là nơi cô khóc rống, cô có biết người đứng trước mặt cô là ai không, người ấy không phải là người cô có thể nhắm đến?”

Hắn hung hăng trừng mắt liếc cô một cái, xoay người lại hết sức xin lỗi người đàn ông lãnh khốc đang vuốt cằm,“Thiếu gia, thuộc hạ thất trách cho nên kinh động đến ngài, tôi đưa cô gái này đi.....” Nói xong liền cứng rắn lôi kéo cô đi về phía trước .

Thượng Quan Nghiêu mặt không đổi sắc, lạnh lùng nhìn một mảnh hỗn loạn này,cô gái kích động cầm lấy ông tay áo của hắn còn gọi một tiếng “Nghiêu”, đến tận cùng người này là ai?

Thân thể nhỏ nhắn của cô không ngừng gãy dựa, nghẹn ngào quát to , một đôi mắt xé rách mê hoặc long người hàm chứa nước mắt trong suốt, giống như một giây tiếp theo sẽ ngắt xiu.

Tim hắn không hiểu vì sao nhú lại cùng một chỗ, giống như có chút đau đớn, có chút nặng trĩu, hắn..... rõ ràng không biết cô, vì sao còn có thể có loại cảm giác kỳ quái này.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 16

Gởi bài Re: Người hầu của đại ma vương - Minh Tinh - Điểm 11

Chương 16:

“Tiêu Tinh!”

Tiếng nói trầm thấp hùng hậu hợp thời vang lên, cũng làm cho trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Tinh dừng lại bước chân, xoay người cung kính nhìn hần, về mặt mang theo vài tia không xác định, “Thiếu gia?”

“Cô ấy thiếu công ty bao nhiêu tiền?”

“Không nhiều lắm là ba nghìn bảy trăm vạn.”

“Không có năng lực hoàn lại sao?” Về mặt hần lãnh khốc như cũ.

Tiêu Tinh không dám chần chờ gật đầu, “Tôi điều tra qua, cô ấy trước mắt đang làm việc ở một công ty quảng cáo loại nhỏ, mỗi tháng tiền lương còn chưa đến bốn vạn, hơn nữa cô ấy hoàn toàn không có gởi ngân hàng, biệt thự của cha cô ấy đã bán đi trước mắt đang mượn phòng thuê.....”

“Tôi..... Tôi có thể trả tiền theo từng kỳ, tôi sẽ đem toàn bộ tiền lương từng tháng giao cho các người, một đồng cũng không giữ, còn có thể làm thêm nhiều phần công việc, buổi sáng đi đưa báo chí và sữa, buổi tối làm việc ở tiệm ăn nhanh, còn có cuối tuần.....”

Lăng Thủy Nguyệt giống như sợ người khác nghe không tin cho nên càng nói càng lớn, “Tôi cuối tuần cũng có thể đi làm nhân công tạm thời, hiện tại tôi sẽ trả lại phòng thuê, đi thuê nơi tầng hầm như vậy là có thể giảm chi tiêu tiền nước và điện phí, tôi..... mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm.....”

Lời của cô còn chưa nói xong, Thượng Quan Nghiêu trước hết bật cười, nụ cười này chẳng những làm cho cô giật mình sững sờ, ngay cả Tiêu Tinh đi theo bên người hần lâu như vậy cũng không tự chủ hít một hơi.

“Không nước không điện, buổi tối cô tắm rửa như thế nào? Hơn một ngày chỉ ăn một bữa cơm lại phải làm nhiều phần công việc như vậy, cô đang muốn đói chết hay là mệt chết?”

“Không sao!” Vừa thấy thái độ của hần hòa hoãn chút ít, Lăng Thủy Nguyệt đánh sắt khi còn nóng, “Tôi vốn ăn rất ít, nếu muốn tắm rửa thì cũng có thể đi..... Dù sao nhất định có cách!”

Cô cố gắng tìm gì một cái cớ để có thể trả tiền lại, chỉ cần không bắt cô đi làm ở quán bar, cô tình nguyện làm công mệt đến chết, không ăn cơm đến đói chết, không uống nước để khát chết.

“Được!” Khuôn mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Nghiêu lộ ra một tia cười nhạt, “Nếu cô muốn dùng cách này để trả tiền lại, tôi sẽ thành toàn cho cô.”

Vừa nghe đến hần cam đoan, Lăng Thủy Nguyệt rốt cục nhìn không được thật mạnh thở ra một hơi, tảng đá lớn trong lòng trong nháy mắt hạ xuống.

“Thiếu gia?” Tiêu Tinh không dám tin, “Như vậy..... dường như không đúng lắm. Cô ấy thiếu công ty gần bốn ngàn vạn, nếu chờ cô làm công trả nợ, chỉ sợ cả đời.....”

Lời nói còn chưa nói xong, đã đổi lấy một cái sắc bén của Thượng Quan Nghiêu. Hần không phát hỏa chẳng qua là lạnh lùng bỏ xuống một câu, “Chỉ có ba nghìn vạn, cần gì làm khó xử một người phụ nữ?”

“Dạ, tất cả đều theo ý thiếu gia căn dặn.”

.....

Ban đêm triều dâng Pub, tụ tập rất nhiều nhân vật nổi tiếng, thân sĩ danh viện.

Trong quầy bar xa hoa, trong một mảnh tối tăm người pha rượu thuần thực bận rộn thỏa mãn nhiều yêu cầu khác nhau của khách hàng, trước quầy bar, có hai người đàn ông mặc trang phục bình thường, ngón tay thon dài nâng ly rượu, câu được câu không nói chuyện phiếm.

Các cô gái trong Pub ăn mặc hợp thời, tuổi trẻ xinh đẹp không ngừng dùng dáng dấp hấp dẫn chú ý của hai người đàn ông, trình diện tư thế cả buổi nhưng hoàn toàn không nhận được ánh mắt của hai người đàn ông kia.

Cận Tư Trạch dẫn đầu lấy lại tinh thần, ánh mắt mang theo một chút hèn mọn, than nhẹ một tiếng, “Các cô gái thật làm cho người ta ngán.”

Nghe bạn tốt oán giận, Thượng Quan Nghiêu cười khề, “Đó không phải lại sức quyền rũ của cậu sao, chứ không liên quan đến trang phục và tiền tài.”

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười, Cận Tư Trạch nói giỡn vung nắm đấm về phía ngực hắn, “May mắn cậu lúc trước tỉnh lại. Nếu cậu thật dám đi gặp thượng đế trước, cho dù là đuổi tới thiên quốc, chúng tôi cũng sẽ không tha cho cậu.”

Mỗi lần nhớ tới chuyện này, tất cả mọi người nhin không được trong lòng còn sợ hãi.

Năm đó thỉnh linh xảy ra tai nạn xe cộ, đối với Thượng Quan Nghiêu mà nói quả thực chính là một cơn ác mộng, hắn không nhớ rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết là xe sắp đang chạy bình thường, ngay sau đó chợt nghe đến tiếng nổ thật lớn vang lên.

Hắn không biết bản thân mê man bao lâu, chỉ biết là sau khi tỉnh lại thế giới của hắn biến thành trống rỗng, quanh mình tất cả đều xa lạ làm cho hắn không thể thích ứng, có một người đàn ông nguy hiểm và lạnh khốc, tự xưng là cha hắn Thượng Quan Hồng Đồ.

Hắn ở trong biệt thự xa hoa giống như hoàng cung, trong nhà chẳng những có rất nhiều người hầu, còn có bảo vệ có thể so sánh quân sự tổng bộ.

Có người nói cho hắn, hắn là Thượng Quan thiếu gia là tổng giám đốc tương lai của tập đoàn Thịnh Thế, thân phận địa vị cao quý làm cho người khác không dám với cao.

Lúc hắn gặp chuyện không may, đùi phải có chút tê liệt, trong gần hai năm hắn phải tập vật lý trị liệu, tới khi bác sĩ tuyên bố hắn hoàn toàn khôi phục khỏe mạnh.

Rất nhiều người sự vật hắn đều không nhớ rõ, bác sĩ có nói qua cho hắn, hắn bởi vì bị tai nạn xe cộ đụng vào đầu, não còn một ít máu bầm. Tuy rằng đã dùng dao mổ lấy ra, nhưng bởi vì đụng đến thần kinh não cho nên bị ảnh hưởng đến thần kinh não.

Rồi sau đó có ba người đàn ông rất tuấn tú tức giận xuất hiện ở trước mặt hắn, thân thiết kêu tên của hắn. Về mặt hắn mờ mịt, bất quá khi bọn hắn biết hắn mất đi trí nhớ, lại tò về thân thiết tiếc hận, trong ba năm qua thường đến nói những chuyện đã từng xảy ra, hy vọng có thể giúp hắn khôi phục trí nhớ.

Nhiều năm như vậy trôi qua, vết thương trên người hắn dần dần khỏe lại. Mỗi ngày được cha an bài hạ học tập xử lý công ty nghiệp vụ, dần dần nắm giữ quyền to kế tục cha mình hắn sử dụng thủ đoạn cực âm tàn.

Mỗi lần hắn xuất ra thủ đoạn tàn nhẫn đã kích các công ty nhỏ kia, trên mặt cha đều lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Chỉ có chính hắn biết, hắn tất cả đều không phải là để cha vui, mà là ở sâu trong nội tâm hắn, hắn dường như có thói quen thị huyết tàn khốc này.

Hắn cũng từ trong miệng ba mình biết được một chút chuyện quá khứ, như là lúc mười sáu tuổi hắn từng lấy học vị thạc sĩ, hắn bị bạn bè hãm hại vào học viện Bạch Kim, nhưng lại làm phó hội trưởng hội trưởng hội học sinh. ....

Cuộc đời hắn sau tai nạn xe cộ, đã muốn bị cha ép buộc không thuộc về chính mình, một chút trí nhớ theo cùng Cận Tư Trạch, Nam Cung Nhã Nhiên cùng với Âu Sở Dương tiếp xúc mà dần dần khôi phục một ít.

Chẳng qua những đoạn ngắn linh tinh này như cũ không đủ để làm cho hắn quay lại ký ức hồi xưa.

Bạn tốt nhìn thấy vết thương của hắn khỏi hẳn, dần dần thích ứng cuộc sống mới, cũng không cưỡng cầu hắn nhất định phải khôi phục tất cả trí nhớ, chỉ cần vui vẻ còn sống là tốt rồi.

Nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, mỗi khi hắn ở riêng một mình cảm thấy được trong lòng có cảm giác trống rỗng như thiếu mất một góc, giống như có cất dấu một bí mật gì, hắn thử qua thời miễn, cũng đi tìm bác sĩ tâm lý, kết quả vẫn là chẩn đoán không ra bệnh gì.

Chẳng qua trong đầu hắn xuất hiện một bóng dáng mơ hồ, chỉ cần nhắm mắt lại ngũ quan người đó sẽ trở nên hơi chút rõ ràng, mũi nhỏ nhỏ, miệng nhỏ nhỏ, mắt xéch tinh xảo, một mái tóc đen thui tóc dài phía sau đầu, lộ ra hàm răng trắng tinh, sợ hãi hướng về phía hắn cười.

Đột nhiên mở mắt ra, tay Thượng Quan Nghiêu run lên đập xuống bàn, rượu thiếu chút nữa đổ ra ngoài.

“Nghiêu, cậu làm sao vậy?” Nhìn thấy hắn có vẻ không khỏe, Cận Tư Trạch nhin không được về mặt lo lắng.

Hắn lắc lắc đầu, có chút trốn tránh cười cười, “Mình nghĩ. .... Có thể là áp lực công việc gần đây quá lớn.”

Như thế nào có thể?! Chỗ sâu trong trí nhớ, bóng dáng người kia càng ngày càng rõ ràng, giống như cô gái hắn nhìn thấy buổi sang ở công ty.

Là ảo giác sao? Hay là áp lực gần đây quá lớn?

Thượng Quan Nghiêu không dám nghĩ nhiều, chỉ cần nghĩ nhiều một chút đầu sẽ đau. Hắn đành phải tiếp tục uống rượu, cùng bạn tốt nói chuyện phiếm, cho đến suy nghĩ kỳ quái kia dần dần biến mất, hình ảnh trùng điệp biến thành hư ảo, hắn mới dần dần thả lỏng. ....

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 17

Cuộc sống của Lăng Thủy Nguyệt bình thường nhàm chán, hai chữ phần đầu này từ trước đến nay đều không có duyên với cô, ít nhất hai mươi mấy năm trước cô sống mỗi một ngày như hòa thượng.

Cô cho tới bây giờ cũng không cảm thấy được cuộc sống đến tốt cùng có bao nhiêu phần khích, tình cảm mãnh liệt và lãng mạn. Mỗi ngày làm việc vất vả ở công ty nhỏ nhỏ kia, bởi vì tính cách hướng nội thẹn thùng cho nên xã giao đối với cô mà nói cũng là hành vi xa xỉ.

Cô không dự đoán được, đột nhiên có một ngày, người cha cùng huyết thống kia thiếu nợ bỏ trốn, để đồng nợ nần khổng lồ nhảy mất rơi xuống trên đầu cô.

Từ nay cuộc sống của cô biến hóa kinh thiên động địa, người thân không có, trong ngân hàng cũng không còn tiền, vì trả nợ mỗi ngày ít nhất cô phải làm bốn phần công việc.

Buổi sáng năm giờ rời giường đưa báo, chừng sáu giờ thì bắt đầu đưa sữa, tiếp theo chuẩn bị đi đến công ty quảng cáo làm, tan ca còn phải đến rửa chén ở tiệm thức ăn nhanh, hai ngày nghỉ cô phải ra đường lớn phát truyền đơn, do đứng cả ngày cô mệt đến ngay cả cơm cũng ăn không vào, về đến chỉ muốn ngã đầu nằm ngủ.

Nếu có chút thời gian cô lại ngây ngốc nghĩ đến Thượng Quan Nghiêu, điên cuồng thương tiếc quá khứ, suốt tám năm thời gian hắt hủi thật sự không còn nhớ gì sao....

Phó hội trưởng tùy hứng bá đạo mặc dù bình thường trước mặt người khác hé ra khuôn mặt tuấn tú lạnh nhạt, nhưng chỉ ở cùng một chỗ với cô, sẽ lộ ra tính bướng bỉnh nụ cười như con nít, hôm nay hắn đã biến thành một đại thiếu gia ở xã hội thượng lưu làm lòng người lo sợ.

Thật sự..... Đã quên tất cả sao?

Vừa nghĩ đến hắn nhìn cô bằng loại ánh mắt xa lạ, vẻ mặt lạnh nhạt, khi tay cô đụng tới ống tay áo của hắn, hắn rất nhanh hất tay cô ra giống như cô là rắn rết có độc, cô vẫn không thể ức chế cảm giác đau lòng kia.

Cô nằm mơ nhiều năm như vậy cho tới hôm nay cũng nên tỉnh táo lại.....

Vất vả suốt một tháng, rốt cục đến ngày phát lương, vì để tỏ thành ý chính mình cô chủ động gọi điện thoại liên lạc Tiêu Tĩnh, nói rõ mình muốn trả tiền.

Đây tất cả có bao nhiêu buồn cười, ai lại hiểu được khi hai người gặp nhau Thượng Quan Nghiêu lại trở thành chủ nợ của cô.

Nhận được điện thoại của cô, Tiêu Tĩnh đành tự mình lái xe tới đón cô, làm cho cô cảm thấy có chút khó hiểu nhưng hắn không có nói rõ, chẳng qua là bảo trì nụ cười yếu ớt vốn có, đưa cô tới một tòa nhà xa hoa màu trắng.

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, lại ngượng ngùng mở miệng, không biết những người này lại đang chơi trò gì nha. Nếu đến thu tiền tại sao không trực tiếp lấy tiền đi có phải tốt không, làm gì khiến cho thần bí như vậy?

Lăng Thủy Nguyệt khẩn trương nắm chặt hai tay cùng một chỗ càng nghĩ càng sợ hãi. Chẳng lẽ bọn họ đổi ý, cảm thấy cô làm công kiếm tiền thật sự quá chậm, cho dù làm đến chết cũng không trả xong, cho nên thay đổi chủ ý muốn cô đi bồi rượu?

Tiêu Tĩnh dừng xe, mở cửa để cho cô xuống xe, dường như cũng nhìn ra đáy mắt cô có chút khẩn trương, hắn nhìn không được cười lắc đầu, “Cô không cần tưởng tượng tương lai thành ngày tận thế, hôm nay là Chủ Nhật, thiếu gia không cần đi công ty, cho nên tôi muốn đưa cô trực tiếp đến nhà cậu ấy, tôi nghĩ cậu ấy có việc nói thẳng với cô.”

“Ack.....” Tưởng tượng sắp mặt đối mặt với Thượng Quan Nghiêu, cô khẩn trương cảm xúc càng thêm mãnh liệt, hắn..... rõ ràng đã không nhận ra cô, cần gì.....

Cho đến bước vào sân vườn rộng lớn cô mới phát hiện, khu nhà cao cấp này căn bản không có người đi lại....

“Đây là biệt thự tư nhân của thiếu gia, cho nên muốn mướn một quản gia, bình thường đều có người chịu trách nhiệm quét dọn vệ sinh.” Tiêu Tĩnh lại giải đáp nghi hoặc trong lòng cô.

Lăng Thủy Nguyệt không khỏi bội phục bắt đầu quan sát nhà hắn, ngay cả trong lòng cô đang suy nghĩ cái gì hắn đều biết, khó trách Thượng Quan Nghiêu lại tin tưởng hắn như vậy.

Đi vào bên trong nhà, phòng khách quả nhiên hết sức an tĩnh, cô gặp phải một người gần sáu mươi tuổi, ông cụ này mặt mũi hiền lành vừa thấy Tiêu Tĩnh đến, liền lễ phép gật đầu, “Thiếu gia còn chưa có rời giường, vị này chính là.....”

“A, cô ấy là Lăng tiểu thư, thiếu gia đặc biệt căn dặn qua, hôm nay muốn gặp cô ấy.”

Quản gia nhìn nhìn thời gian,“Chắc còn khoảng nửa giờ nữa mới được.....”

Tiêu Tinh gật gật đầu,“Như vậy.....” Lại nhìn về phía Lăng Thủy Nguyệt,“Cô ngồi đây chờ một chút đi, bởi vì thiếu gia không thích đang ngủ khi bị người khác quấy rầy, cho nên.....”

“Không sao.” Cô vừa mừng vừa lo vội vàng lắc đầu, cô làm gì có tư cách nói không thể nha.

Tiêu Tinh xác định không có vấn đề gì sau đó liền đi trước, quản gia rút ly trà cho cô,sau đó vội vàng đi cắt cỏ dạo trong vườn, thẳng đến phòng khách to như vậy chỉ còn lại có một người là cô, nàng mới có thể tĩnh tâm đánh giá tất cả trước mắt.

Biệt thự tư nhân? Xem ra gia đình Thượng Quan Nghiêu rất có tiền, nếu làm sao có cách mua được một gian nhà cao cấp lớn như vậy.

Thành thật mà nói cô hiểu hắn rất ít, đoạn thời gian ở học viện Bạch Kim kia, hắn cũng rất ít nhắc tới gia thế nhà hắn, đại khái là cảm thấy không cần thiết....

Cô chỉ sắm vai một nhân vật trong cuộc đời hắn, đơn giản chính là một người nấu cơm,trong lúc nông nổi mới nói thích cô, đại khái cũng là trò đùa lúc còn trẻ thôi.

Nghĩ như vậy trong lòng cô thầm cười khổ, lại nói tiếp cô thật đúng là ngốc.Vì năm đó hắn nói một câu như thế mà cô kiên trì đợi hắn nhiều năm như vậy,mỗi lần một người yên lặng đi ở trong đám người, nhìn thấy các cặp tình nhân nắm tay thân mật,cô sẽ nhìn không được trong lòng chua xót.

Khóe mắt lơ đãng nhìn thấy đối diện bàn thủy tinh có dính một ít dầu mỡ, cô nhìn xung quanh một chút, trong phòng quả thực không có người hầu khác,cô đơn giản lấy một chiếc khăn nhỏ trong túi ra, dùng sức lau đi.

Sau khi bàn thủy tinh được cô lau đến trong suốt,cô lại không cẩn thận phát hiện thảm bị cuốn lên.

Sửa sang xong thảm,lại nhìn đến một trên kệ có một bình hoa cỏ cắm hoa lung tung, cho nên cô lại cẩn thận đem hoa sửa sang lại một chút.

Lăng Thủy Nguyệt đang cố gắng lau sàn nhà, rốt cục làm sàn nhà trở thành óng ánh vô cùng, cô vừa lòng đứng lên dùng mu bàn tay non mịn lau mồ hôi trên trán, khi lơ đãng hoàn hồn cô mới phát hiện người đàn ông đó đứng chỗ thang lầu không biết từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18

Cô đột nhiên cả kinh, khăn lau trong tay cũng bị dọa sợ tới mức rơi xuống trên mặt đất.

“A..... Thượng..... Thượng quan tiên sinh..... Thật xin lỗi, tôi..... Tôi vừa mới không cẩn thận quét nhà anh..... Quét qua một lần.....”

Lời nói xin lỗi này thật đúng là không có ngữ pháp, mặc cho ai nghe xong đều đã cảm thấy kỳ quái vô cùng.

Nhưng Thượng Quan Nghiêu chẳng những không trách, ngược lại cảm thấy cô thật thú vị, cặp mắt xéch dài nhỏ kia lóe lên giống như tiểu động vật hoảng sợ quang mang, cũng không biết là khăn trương hay là sợ hãi, ngay cả nói chuyện cũng nhỏ đến nỗi phải dùng hết sức mới nghe được.

“sorry! Tôi hình như để cô chờ thật lâu.”

Khó có được ngày chủ nhật có thể thả lỏng một chút, hắn không cẩn thận liền ngủ đến giữa trưa, sau khi tỉnh lại mới nhớ đến hôm nay hình như có hẹn người nào, hơn nữa vừa rồi xuất thần nhìn dáng vẻ cô chăm chỉ làm việc, tâm trạng cũng trở nên rất tốt.

“Ack..... Không sao.....” Kỳ thật cho dù có quen biết cô cũng không dám nói rõ, hiện tại hắn đang là chủ nợ của cô.

“Việc kia..... Tôi nghe Tiêu tiên sinh nói,anh có việc tìm tôi..... Đúng rồi.....” Nghĩ nghĩ,cô lại vội vàng mở túi lấy phong thư trong đó ra, cẩn thận dùng hai tay đưa đến trước mặt hắn.

“Bên trong tổng cộng có bốn vạn chín ngàn tám trăm hai mươi bốn đồng,tất cả tiền tháng này tôi kiếm được đều ở bên trong..... Dĩ nhiên tôi có lấy một ít trả phí điện nước, bởi vì còn chưa tìm được chỗ trọ mới, cho nên.....”

Cô vừa ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy hai tròng mắt đang cân nhắc, khóe môi còn nở nụ cười tà khí,“Cô thật sự một ngày làm mấy phần công việc sao?”

Cô vội gật đầu không ngừng như là sợ hắn không tin cô vì trả nợ cố gắng làm công việc, vội vàng biểu hiện thành ý bản thân,“Mặc dù tôi biết đưa sữa, báo chí, hoặc rửa chén và các công việc linh tinh kiếm được cũng không nhiều, nhưng mà tôi thật sự rất cố gắng.Nếu Thượng Quan tiên sinh còn thấy không đủ, tôi còn có thể làm thêm mấy phần công việc.....”



“Ngồi!” Thượng Quan Nghiêu không có hưởng ứng hơn nữa còn trực tiếp cắt đứt lời cô, dùng ánh mắt ý bảo cô ngồi vào ghế sô pha.

“Sao?”

“Cô bận rộn này giờ không thấy mệt sao?” Nhìn hai cánh môi của cô hé ra sau đó khép lại, tuy rằng cũng không phải thật gọi cảm nhưng làm cho hần nhin không được có một loại xúc động muốn âu yếm.

Thật là kỳ quái đối với tình cảm nam nữ hần từ trước đến nay đều giữ bình tĩnh, nhưng vì sao hai lần tiếp xúc với cô ấy, nội tâm lại chấn động lớn như vậy?

Ngay cả tay cũng không chịu khống chế muốn giúp cô lau đi mồ hôi trên mặt, hơn nữa khi nghe đến cô thật sự làm mấy phần công việc trong một ngày, hần cảm thấy không hiểu vì sao đau lòng.

Khó trách cô gầy, cảm cũng nhợt, vì kiếm mấy vạn đồng lại phải mệt nhọc như vậy.

Ngay cả chính hần cũng không dám tin tưởng, hần đối với mấy phụ nữ khác luôn luôn lãnh khốc, tại sao lại quan tâm đến một cô gái bình thường đang thiếu nợ hần.

Hần không vội nhận lấy phong thư trong tay cô, phải nói căn bản không tính hỏi nhưng lại nhìn phải ngón tay non mịn, hiện giờ lại thô ráp làm cho người ta không đành lòng. “Mỗi ngày làm nhiều công việc như vậy, thân thể cô chịu được sao?”

Lăng Thủy Nguyệt nghĩ đến hần lại muốn kêu cô đi bồi rượu, cho nên sợ tới mức hoa dung thất sắc, “Đương nhiên chịu được! Tôi hơi gầy nhưng thân thể thật ra rất tốt, làm nhiều hơn mấy phần công việc cũng hoàn toàn không thành vấn đề.”

Thấy hần nhìn lại mày rậm, tảng đá lớn trong lòng cô lần nữa rơi xuống đáy cốc, hai mắt hàm chứa tuyệt vọng. “Anh có phải vẫn còn chê tôi kiếm tiền mỗi tháng thật sự quá ít hay không? Mặc dù có thể cả đời tôi cũng không trả hết, nhưng mà tôi sẽ trả anh, tôi nhất định sẽ thật cố gắng. .... anh. ....”

Một tay cô nắm chặt phong thư, một tay bắt an nút chặt cổ áo, “Có thể đừng ép tôi đi hầu rượu không, tôi. .... Ta sẽ không uống. ....”

Thượng Quan Nghiêu đến bây giờ mới hiểu được ý của cô, cô gái này lại cho là. ....

Hần nhin không được lác đàu bật cười, “Cô có biết hôm nay tôi muốn gặp cô là có mục đích gì không?”

Cô ngây ngốc lác đàu, về mặt cảnh giác sợ hãi.

“Lăng tiểu thư, người chân chính thiếu tiền chúng tôi là Lăng Diệu Tổ, cũng chính là cha của cô, vì thiếu nợ mà ông ấy bỏ trốn, loại này hành vi này cũng có thể xem là lừa dối.”

Hần nghiêng người về phía trước lần về phía cô, “Tôi muốn phái người nơi ông ấy, chỉ cần tôi vận dụng một chút thể lực, tin tưởng không quá ba ngày, ông ấy sẽ bị xách về Hongkong, quỳ gối bên chân của tôi. ....”

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bởi vậy ngẩn ra, hần dừng lại một lúc lâu, không khí bên trong cũng trở nên nguy hiểm.

“Tôi từ trước đến nay chỉ cần công bằng, người không phạm tôi, tôi không phạm người, nhưng cha cô dường như không đem tập đoàn Thịnh Thế đặt vào mắt, như vậy. ....”

Hần cười âm tàn, “Cô cho rằng ông ấy sẽ có kết quả thế nào?”

“Anh sẽ giết ông ấy sao?” Giọng của cô không tự chủ run nhè nhẹ.

“Giết người là phạm pháp.” Hần tao nhã quay về dựa vào lưng ghế, hai tay mềm nhẹ chấp tay trước ngực, “Bất quá. .... Chỉ cần không động đến phạm pháp luật, thủ đoạn trừng trị của tôi bình thường cũng rất tàn nhẫn.”

“Nếu tôi thay cha tôi trả hết nợ thiếu anh, anh. .... anh sẽ bỏ qua cho ông ấy sao?”

“Xin hỏi Lăng tiểu thư, cô chuẩn bị sẽ tốn bao nhiêu thời gian trả hết khoản nợ này?”

Cô vận tay suy tư hơn nửa ngày, cuối cùng không thể làm gì bèn ngẩng đầu, cam chịu hỏi: “Vây. .... đi bồi rượu trong quán bar, một tháng có thể kiếm bao nhiêu tiền?”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 19

Thượng Quan Nghiêu không nghĩ tới cô lại chủ động muốn đi bồi rượu, dáng người trong sáng như vậy, khuôn mặt đơn thuần như vậy, mặc dù không xinh đẹp lắm, nhưng khí chất kiêu cưỡi của cô làm người ta đau lòng. Nếu thật đem cô vào nơi tối tăm, hẳn làm sao có thể chịu được nha!

A! Khi nào thì Thượng Quan Nghiêu âm lãnh quyết tuyệt cũng trở nên nhân từ như thế .

“Nếu cô thật sự nghĩ muốn thay cha cô trả nợ, không bằng ở lại nhà của tôi làm người hầu đi.”

.....

Sáng sớm hôm sau, lúc Thượng Quan Nghiêu rửa mặt chải đầu xong chuẩn bị đi đến công ty, vừa đi xuống lầu liền ngửi được mùi thơm từ phòng bếp truyền đến làm hắn cảm thấy thèm ăn.

Chậm rãi đi đến phòng bếp liền nhìn thấy Lăng Thủy Nguyệt mặc tạp dề trong phòng bếp bị hắn xem nhẹ n năm .

Đúng vậy, hắn thật sự không hiểu được chính mình rốt cuộc suy nghĩ cái gì. Hắn luôn luôn chán ghét bị làm phiền, bây giờ lại có thể dễ dàng tha thứ cho một người ngoài vào nhà mình, bước vào lãnh địa của hắn.

Thật giống như hắn không muốn để cho cô cực khổ, mỗi ngày làm nhiều công việc. Nếu cô còn tiếp tục như vậy thân hình gầy nhỏ thật sự sẽ mệt mà suy sụp .

Thật ra hơn ba nghìn vạn với hắn mà nói cũng không phải là gì, chẳng qua hắn từ trước đến nay chán ghét người dám làm không dám nhận như Lăng Diệu Tổ.

Thiếu nợ bỏ trốn, còn đem tất cả trách nhiệm đổ lên trên đầu con gái mình, người cha như thế này thật đáng chết!

Ngày hôm qua hắn cũng biết hắn không đúng lắm, mở miệng nói muốn cô đảm đương người hầu, dù sao công việc của cô đơn giản chính là quét đồ bẩn trong nhà, cùng với người làm trong nhà không khác là bao.

Nhưng hắn tuyệt đối không nghĩ tới cô lại là người biết nấu ăn.

Nhìn trên bàn đầy đủ sắc hương vị mỗi thứ một chút, nước miếng hắn đều nhanh chảy ra .

Lăng Thủy Nguyệt đem sữa nóng, rót một ly để tới trước mặt, lại đem bộ đồ ăn từng cái đặt bên tay trái của hắn.

Động tác rất nhỏ, làm Thượng Quan Nghiêu nhìn không được ngăn ra, hắn nhớ là không có nói qua cho cô hắn thuận tay trái nha, nhưng vì sao cô biết để đồ ăn về phía tay trái của hắn nha?

Hơn nữa trên bàn có một khay rau trộn, theo lẽ thường mà nói đậu phộng và rau cần trộn cùng một chỗ, nhưng khay rau trộn này chỉ dùng một chút đồ gia vị tăng thêm hương vị bên ngoài những thứ khác thật sự không có.

Toàn bộ thế giới đại khái không ai biết, hắn từ nhỏ đến lớn đều quen ăn rau trộn như thế.

Lòng tràn đầy nghi vấn, để cho hắn kinh ngạc đánh giá Lăng Thủy Nguyệt đang bận rộn, cô gái này..... giống như một câu đố bí ẩn, chẳng những có thể dễ dàng tác động hắn lòng hắn, còn hiểu thói quen sinh hoạt của hắn, tất cả những việc này nếu thật sự chỉ là trùng hợp thì có thể là quá kỳ diệu hay không?!

“Thượng Quan tiên sinh, buổi sáng mỗi ngày ăn một chén cháo, đối với dạ dày tốt lắm! Không biết những món này có hợp khẩu vị của anh không, anh thử một chút xem, có cái gì cần cải thiện thì cứ nói với tôi.”

Thượng Quan Nghiêu dần dần hoàn hồn, theo lời uống một hớp, cháo trơn rơi vào cổ họng, độ ấm vừa đủ nhẫn nại mà mềm mại, bên trong còn có một chút thịt băm và không biết có thêm gia vị gì nữa.

Về phần rau trộn ăn sang kia, hương vị thiên nhiên hoàn toàn phù hợp khẩu vị hắn.

Hắn cảm thấy được rất nhiều năm trước, hắn giống như từng ở nơi nào nắm qua loại hương vị này, độc đáo lại xa lạ. Hắn thoáng kích động mỗi một món đều ăn thử một miếng, nhìn không được sùng sốt, sao lại thế này? Vì sao mỗi một món ăn đều có cảm giác rất quen thuộc?

Mặc dù sáng sớm đối mặt nhiều chuyện không tầm thường như vậy, nhưng hắn nhiều năm qua lịch lãm đã sớm thành thói quen bình tĩnh xử lý, mặc kệ trong lòng cảm xúc dao động lớn bao nhiêu, theo vẻ mặt của hắn hoàn toàn nhìn không ra, lấy tính chế động mới không làm cho chính mình rơi vào nguy hiểm.

Có lẽ chính là hắn đa tâm, vì vậy gọi Lăng Thủy Nguyệt là bạn gái, hắn thật sự một chút ấn tượng cũng không có, càng không thể có thể quen biết cô.

Ngay cả ba người bạn cũng chưa có nói qua ,khi hắn ở trường học cho tới bây giờ không có bạn gái, đối với những nữ sinh chủ động hắn đều trốn tránh, căn bản không để cho nữ sinh có cơ hội tiếp cận hắn.

Hắn hiện tại tuy rằng mất trí nhớ nhưng bản tính lại không thay đổi, đối tình yêu thủy chung không có hứng thú gì quá lớn, cho nên trước khi mất trí nhớ hẳn hẳn là cũng không có thể cho người nào cơ hội.

Mang suy nghĩ mâu thuẫn và không được tự nhiên ăn xong bữa sáng, động tác Lăng Thủy Nguyệt nhanh nhẹn nhanh chóng đem chén cháo dọn dẹp sạch sẽ.

Cô mặc dù đang làm người hầu nhà hắn để trả nợ, nhưng công việc ở công ty quảng cáo không thể nghĩ nha, về mặt cô lộ ra nụ cười xin lỗi nói muốn đi làm, Thượng Quan Nghiêu cũng không biết đâu ra xúc động, lại chủ động yêu cầu đưa cô đi công ty.

Lăng Thủy Nguyệt tự nhiên cảm thấy vừa mừng vừa lo, ngay cả dũng khí cự tuyệt cũng không có. Hắn biết cô sợ hắn, điểm này làm cho hắn vô cùng khó chịu.

Cho nên dọc theo đường đi hắn đều hé ra bản mặt tức giận như bị ai chọc, sau khi đưa cô đến công ty, vừa mới quay đầu lại ngoài ý muốn nhìn thấy xe Cận Tư Trạch chạy đến.

Hai người thuận tiện bắt chuyện lẫn nhau, ánh mắt Cận Tư Trạch mập mờ hướng về nơi Lăng Thủy Nguyệt dần biến mất.

Thượng Quan Nghiêu tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, “Đừng nghĩ nhiều, cô gái kia thiếu tập đoàn Thịnh Thế một khoản tiền thật lớn, hiện tại làm người hầu ở nhà của tôi trả nợ, tôi chỉ là tiện đường đưa cô ấy đi làm mà thôi.”

Cận Tư Trạch lộ ra nụ cười trên choker, “Minh chưa có nói gì nha, bất quá.....”

Hắn vỗ về cảm có chút đâm chiêu, mày cũng không tự giác nhíu lại, “Cô gái kia nhìn có chút quen mắt.....”

Trầm tư vài giây sau, hắn đột nhiên gầm nhẹ một tiếng, “Cô ấy là học sinh trong học viện Bạch Kim!”

“Cái gì?!” Điều này làm Thượng Quan Nghiêu cảm thấy kinh ngạc, sắc mặt cũng trở nên cứng ngắt.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 20

“Tôi nghĩ tôi hẳn là không có nhớ lắm, hình như có gặp qua một lần tên gọi là gì thì quên rồi, bất quá năm ấy cậu gặp chuyện không may, cô ấy từng hỏi thăm tình huống của cậu, lúc ấy đáng vẻ khúm núm, đứng rồi, đứng vậy! Chính là cô ấy.”

Mang theo tâm tình phức tạp, Thượng Quan Nghiêu qua loa chấm dứt đề tài với Cận Tư Trạch, đi trước đến công ty, cả ngày này gương mặt Lăng Thủy Nguyệt tổng lơ đãng hiện lên ở trong đầu. Hắn căn bản không có cách chuyên tâm làm việc, thật vất vả và nén đến tan việc. Hắn vội vàng đi về nhà, Lăng Thủy Nguyệt đã về rất sớm lại đang ra sức quét nhà.

Vừa thấy đến hắn trở về, cô còn rất lễ phép lên tiếng chào hỏi hắn, tiếp theo lại tiếp tục quét nhà.

Cô loay hoay giống như chú ong nhỏ chăm chỉ hút mật, đáng vẻ thích thú, bóng dáng nhỏ gầy khi ngồi chồm hổm khi đứng, khăn lau trong tay cũng luồn nhảy múa theo.

“Cô trước kia học ở trường nào?”

Đang chuyên tâm làm việc Lăng Thủy Nguyệt nghe được bỗng nhiên thân thể chấn động, động tác lau chùi cũng chậm dần, nâng bàn tay và khuôn mặt nhỏ nhắn lên, hai mắt cực khó hiểu nhìn hắn.

Thượng Quan Nghiêu giống như không thể không biết đáp án, giọng điệu thấp phần kiên định lại hỏi thêm một lần, “Cô trước kia học ở học viện Bạch Kim sao?”

Về mặt cô mờ mịt, hẳn rồi cuộc..... có ý gì chứ?

Hắn chậm rãi đi đến trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, “Tôi trước kia từng bị tai nạn xe cộ nghiêm trọng, thương tổn đến não, mất đi rất nhiều trí nhớ về quá khứ, cho nên có một số việc..... Không nhớ rõ.”

Hắn cúi người xuống ngồi xổm ở trước mặt cô, ánh mắt nguy hiểm mà chấp nhất, “Lăng tiểu thư, tôi chỉ muốn biết, chúng ta trước kia..... Có phải quen biết nhau hay không?”

Tin tức này đối với cô thật sự là đã kích quá lớn!

Cô trùng lớn hai mắt theo dõi mặt hắn, cố gắng tiêu hóa chuyện xảy ra thành linh này. Mất trí nhớ?! Thượng Quan Nghiêu..... Hắn mất trí nhớ?!

Hai con người đen trước mắt này cùng tám năm trước giống nhau như đúc, chẳng qua trong con người không hề có bướng bỉnh treu đùa, hoàn toàn xa lạ, lạnh nhạt không có một tia tình cảm.

Cô phải trả lời hắn như thế nào?

Chẳng lẽ muốn nói cho hắn, chúng ta trước kia thiếu chút nữa sẽ cùng một chỗ. Anh tỏ tình, chờ đợi câu trả lời của tôi. Khi tôi hiểu rõ tâm tình của mình chuẩn bị trả lời thì anh lại bị tai nạn xe cộ, sau đó tin tức hoàn toàn không có?!

Như vậy cũng kịch quá!

Như vậy kế tiếp thì sao? Hắn sẽ xem cô như người trước kia mình thích, và xóa bỏ số tiền mà cô thiếu? Hay là cô lên tiếng xin lỗi, tôi thật sự không nhớ rõ, xem mọi chuyện trước kia như chưa từng xảy ra?

“Chúng ta trước kia..... Hình như là có học chung một trường học, bất quá..... Không quá quen thuộc. Ack..... Là rất không quen, Thượng Quan tiên sinh là phó hội trưởng hội học sinh, bình thường ít đi học, chẳng qua là ngẫu nhiên.....”

Cô vốn định nói cô trước kia thường xuyên ăn cơm trưa ngoài trời với hắn, còn muốn nói cho hắn biết khi đó chính mình thật ra sớm yêu hắn.

Chẳng qua là nhiều năm như vậy, cô chỉ cần có cơ hội sẽ lên thăm thính tất cả về hắn, thậm chí vì lời tỏ tình năm đó, cô còn cự tuyệt những người khác lấy long.

Nhưng cuối cùng vẫn là ghen ở cửa miệng, “Chẳng qua là ở một số lễ hội của trường thấy qua Thượng Quan tiên sinh.” Lời nói dường như thật nhẹ nhàng nhưng ở sâu trong nội tâm của cô đã sớm rối loạn.

Lời này nói ra thật không có chỗ sở hồ, hơn nữa hoàn toàn phù hợp tác phong làm việc của hắn, chẳng qua ánh mắt cô có chút trốn tránh, giọng nói lại bán đứng về mặt như không có việc gì của cô.

“Thật sự chính là..... rất không quen mà thôi?”

Lăng Thủy Nguyệt dùng sức gật đầu, “Thật sự.”

Ánh mắt hắn nóng rực dường như muốn đem cô hòa tan, đối mặt với tình huống này cô nên nói như thế nào nha? Thân phận hai người như thế cách xa, huống hồ cô lại thiếu hắn một khoản tiền lớn, lúc này nói có tình cảm không khỏi rất giống làm bộ.

Nếu hắn mất trí nhớ nhiều năm như vậy, thế giới của hắn như cũ không có sự tồn tại của cô, xem ra duyên phận hai người trong lúc đó cũng quá mỏng manh đi.

Không dám hy vọng xa vời, không dám ảo tưởng, cô thậm chí ngay cả mộng cũng không dám.

Cô chỉ cần còn sống là tốt rồi, mặt khác, cô có tư cách gì chứ?

Thượng Quan Nghiêu không hề hỏi nhiều, trong lòng hắn đương nhiên như cũ tràn đầy nghi hoặc. Khi lần đầu tiên hai người gặp mặt cô liền gọi hắn là Nghiêu, mà không phải học trưởng hoặc Thượng Quan tiên sinh, còn có việc cô biết hắn quen dùng tay trái, biết khẩu vị hắn, ngay cả thức ăn vào miệng đều có một cảm giác quen thuộc chết tiệt.

Tất cả chuyện này chẳng lẽ..... đều là trùng hợp sao?!

“Thượng Quan tiên sinh..... Ngày mai là cuối tuần. Tuy rằng tôi biết đưa ra yêu cầu này không tốt lắm, nhưng mà..... ngày mai không thể đến đây được?”

Lúc Lăng Thủy Nguyệt thật cẩn thận đưa ra thỉnh cầu này, Thượng Quan Nghiêu theo bản năng cảnh giác, không chút do dự hỏi: “Tại sao nha?”

Hắn biết rõ ba chữ này hắn không có tư cách hỏi, nhưng mà tư tưởng đã không chịu khống chế, đối với sinh hoạt cá nhân của cô, hắn lại bắt đầu cảm thấy tò mò.

Cô cũng không nghĩ tới hắn sẽ hỏi, trong chốc lát kinh ngạc mới trả lời: “Bạn tôi nhờ tôi làm giúp một việc, cho nên.....”

“Nam?” Ngữ khí của hắn có chút chua chát.

“Ack.....” Cô giật mình ngạc nhiên một chút, và mặt khó hiểu, “A! Là Nam.”

“Giờ cơ!” Thượng Quan Nghiêu nhíu mày đứng lên, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, “Cô thật tùy tiện.” Nói xong liền bước đi trở về phòng, thuận đường mang theo ấn nhẫn tức giận.

Chỉ để lại một mình Lăng Thủy Nguyệt giật mình sửng sốt ở tại chỗ, ngơ ngác nhìn bóng lưng lạnh lùng của hắn. Hắn..... Làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 21

“Lăng tiểu thư cô thật là có tâm, tám năm như một ngày chỉ cần có thời gian sẽ tới nơi này chăm sóc hoa cỏ.”

Người làm vườn nhìn Lăng Thủy Nguyệt ở trong phòng thủy tinh chạy đông chạy tây, hai bàn tay nhỏ bé đã dính đầy bùn, khuôn mặt thanh tú tinh mịn mồ hôi, mặc giày đi mưa dẫm đất bùn xộp, cho dù váy bị dơ cô cũng không chút nào để ý.

Cô ngây ngốc cười vừa ngại ngùng vừa đáng yêu, còn gơ một bình tưới nước thật to, “Bởi vì được người bạn nhờ vả, cho nên đương nhiên phải tận tâm hết sức, a còn nữa, A Nguyên mấy năm nay cũng muốn cảm ơn cậu, lúc tôi không có thời gian cậu đã giúp tôi chăm sóc hoa trồng trong nhà ấm này!”

“Nhưng mà Lăng tiểu thư kiếm tiền không được nhiều, còn đưa tôi tiền lương, rõ ràng tôi cũng không lỗ gì. ....”

A nguyên vừa nói, cũng phụ tưới nước một bên, khuôn mặt ngăm đen lộ ra nụ cười giả dối, “Còn nữa. .... người bạn này của Lăng tiểu thư nhất định rất quan trọng?”

“Ach. .... Đã thật nhiều năm không có liên lạc. ....”

Nghĩ đến Thượng Quan Nghiêu, ngực của cô không khỏi co rút đau đớn.

Năm đó hắn nói nơi này là nơi riêng của hắn, ngoài trừ cô không có ai biết, cho nên tám năm qua cô luôn dành thời gian đến chăm sóc đám hoa cỏ này, tựa như hết lòng tuân thủ hứa hẹn đối với hắn.

Cô nghĩ đến hắn đã quên tất cả, quên cả cô nhưng không nghĩ tới chân tướng sự việc. .... Hắn mất trí nhớ !

Này đại khái gọi là tạo hóa trên người sao.

Nhìn hoa cỏ trước mắt so với trước kia càng ngày càng tươi tốt, cô không biết nên vui vẻ hay là đau buồn, chẳng qua là thì thào tự nói, từ nay về sau tôi Lăng Thủy Nguyệt, mới là chủ nhân chân chính của các người.

Một mặt đau buồn mất đi cảm tình, một mặt lại cảm thấy được tâm phiền ý loạn, lúc này Thượng Quan Nghiêu lại xuất hiện ở trong cuộc sống của cô, cô thật sự có thể tâm bình khí hòa đón nhận sao?

Có lẽ duyên phận giữa bọn họ đã kết thúc ở tám năm trước, cô đến tốt cùng còn muốn yêu cầu xa vời gì nữa?

Từ nhà ấm trồng hoa trở lại thành phố, Lăng Thủy Nguyệt thuận tiện đi đến cửa hàng lớn đa dạng về hàng hoá dịch vụ mua rất nhiều đồ dùng thường ngày.

Diện tích nhà Thượng Quan Nghiêu tuy rằng rất rộng, xa hoa, nhưng cô phát hiện vật dụng hàng ngày lại thật ít ỏi, trong nhà chỉ có duy nhất quán gia Chung Bá, cũng chịu trách nhiệm trồng hoa và quét sân vườn.

Nhà Thượng Quan Nghiêu thật đúng là cái quái thai, rõ ràng là nhà lớn như vậy phòng ở cũng nhiều, lại không có mấy người giúp việc.

Hơn nữa hắn ít ăn chung, tủ lạnh lý chỉ có chân giò hun khói và mấy chai bia, cho nên cô một lần mua đầy đủ, rau quả, thịt đương nhiên không thể thiếu, mặt khác mua hộp may vá, đơn giản vài hộp thuốc và ..v.v.. cũng đều mua.

Cô từ cửa hàng lớn và đa dạng về hàng hoá dịch vụ đi ra, mới nghĩ đến hôm nay là cuối tuần cho nên rất khó đón xe taxi, mang theo bao lớn bao nhỏ đi một đoạn đường ngắn, hai cánh tay mảnh khảnh cũng đã sắp đứt ra.

Cô đem đồ vật này nọ đặt ở lối đi, nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút. Lúc này từ không xa truyền đến một tiếng kinh hô của một đám người, cô vừa nhắc mắt, chỉ thấy một chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ dùng tốc độ cao chạy thẳng về phía trước.

Mã lực gào thét qua, nhanh như chớp vòng lại một trăm tám mươi độ, cùng với tiếng thét chói tai của một đám người, xe lại trở về, thẳng tắp nhằm phía Lăng Thủy Nguyệt ngồi nghỉ.

Lăng Thủy Nguyệt sợ tới mức tròn mắt, chỉ có thể sững sờ đứng im tại chỗ, mắt thấy xe nhằm phía chính mình, tốc độ nhanh đến muốn trốn cũng trốn không xong, cô liền gắt gao nhắm mắt lại, chờ đợi giây tiếp theo truyền đến đau nhức, bất quá ngoài dự tính chính là, đột nhiên truyền đến một đạo dài chói tai sắp xếp gọn gàng.

“Phanh!!”

Sau tiếng phanh xe gấp, cô dự trù đau đớn lại không có xảy ra, nhưng tiếng thét chói tai bên tai lại thiếu chút nữa đem bao phủ cô.

Cô chậm rãi mở to mắt, chỉ thấy chiếc xe Ferrari màu đỏ, đầu xe xiêu xiêu vẹo vẹo đụng vào đèn đường, cô nhìn qua cửa kính xe, thấy người ngồi bên trong là một thanh niên khoảng hai mươi.

Hắn nhuộm một đầu tóc vàng làm cho người ta lóa mắt, trên mặt còn có kính râm màu đen, bởi vì tốc độ xe vừa rồi quá nhanh, lại khẩn cấp phanh lại, cho nên trán hắn trực tiếp đụng vào kiếng thủy tinh, ấn ra một vết máu đỏ sẫm đang theo kính chắn gió chậm rãi chảy xuống.

Lăng Thủy Nguyệt bị sợ hãi, vội vàng chạy đến cạnh xe, gõ gõ vào cửa kính xe, khẩn trương hỏi: “Cậu, cậu không sao chứ?”

Người đàn ông tóc vàng nghe được giọng của cô, mở cửa kính xe ra, chậm rãi lấy xuống kính râm, lộ ra gương mặt tuấn tú.

Da hắn trắng bóng, mái tóc nhuộm vàng nhìn như hỗn độn cũng rất có hình, trên trán độ cong tuyệt đẹp, lông mày sắc bén như mũi kiếm.

Bên trái cái trán lúc này nứt ra một vết thương thật to, máu tươi nồng đậm chậm rãi chảy ra, đâm vào mắt Lăng Thủy Nguyệt cô cảm thấy khó chịu.

“A..... Cậu bị thương.....”

Trong xe cậu nhóc đó cho dù cái trán đổ máu, cảm như trước dương cao, đáng vẻ tàn khốc.

“Liên quan gì đến cô?” Ngay cả nói chuyện thanh âm đều thật quật cường vô sỉ.

“Nhưng..... nhưng mà cậu bị thương.” Cô ngây ngốc lại nhấn mạnh thêm một lần, sau đó hoang mang vội vàng chạy về phần đường dành cho người đi bộ, lấy từ trong túi ra một hộp cứu thương, trong có thuốc và băng gạc, “Tôi giúp cậu thoa chút thuốc trước.”

“Cút ngay!” Cậu thanh niên ấy thủy chung không chịu xuống xe, đối với quan tâm của cô cũng cảm thấy khinh thường, mặt tuấn tú lệch sang bên, né tránh bàn tay bé nhỏ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 22

Cô dừng một chút không biết làm sao, thấy hắn không quan tâm vết thương của mình, cô có chút bất mãn nhỏ, “Nếu không nhanh sức thuốc, nếu không xử lý tốt hậu quả sẽ rất nghiêm trọng nha.....”

“Đại thẩm, cho dù tôi chết cũng không liên quan đến đại thẩm nha?” Khuôn mặt tuấn tú tràn ngập khó chịu, “Tránh ra! Vị đại thẩm này.....”

“Đại..... Đại thẩm? Tôi?!” Lăng Thủy Nguyệt bị hắn gọi thế có chút giật mình, tuy rằng cô năm nay đã muốn hai mươi bảy tuổi, nhưng mỗi lần soi gương, cô đều cảm thấy được cô bây giờ và lúc học trung học không có khác biệt gì.

Lại nói tiếp người đàn ông trước mắt này thái độ thật đúng là tệ, rõ ràng là hắn lái xe nhanh, lại đột nhiên thay đổi thiếu chút nữa đụng vào người. Cô bị dọa đến thiếu chút nữa hôn phi phách tán, cũng không bắt hắn đền bù, chỉ yêu cầu xin lỗi cũng đã thực cho hắn mặt mũi, hắn hiện tại cư nhiên còn làm bộ làm tịch?!

“Như thế nào?” Hắn dường như không biết là mình xưng hô sai, đáng vẻ vẫn như trước vênh váo tự đắc, “Phàm là mười lăm tuổi là phụ nữ. Ở trong mắt tôi nếu lớn hơn đều là đại thẩm, vị đại thẩm này năm nay nhất định đã hơn hai mươi tuổi nha.”

Đúng thật là tên đáng ghét!

Mặc dù trong lòng Lăng Thủy Nguyệt tức giận đến nghiền răng, nhưng trời sinh cô thành thật sẽ không đấu võ mồm với người khác, hơn nữa cậu nhóc trước mắt này, mặc hàng hiệu, xe đắt tiền, xem ra lại là đại thiếu gia có tiền đây.

Giống như đứa bé bị cha mẹ làm hư, kiểu ngạo bá đạo cộng thêm cậy mạnh không nói đạo lý, tựa hồ cũng có thể lý giải.

Cô rõ ràng đối với khiêu khích của hắn làm như không thấy, cũng không quản hắn có muốn trốn hay không, trực tiếp kéo hắn áo, đem hắn hướng về phía mình, sau đó dùng băng gạc dính nước thuốc, thật cẩn thận đắp lên vết thương của hắn.

“A, người phụ nữ đáng chết này.....”

Người trẻ tuổi dường như còn muốn giãy dụa, nhưng khi nước thuốc vừa tiếp xúc với vết thương của hắn, một trận mãnh liệt đau đớn làm cho hắn nhịn không được khẽ gọi ra tiếng, “A..... Cô giết người a.....”

Thăng đến hai khối đáng yêu ok dính chặt trên trán hấn,cô mới không nhanh không chậm cất xong thuốc men, về mặt thương tiếc đi đến đầu xe, nhìn đầu xe Ferrari xa hoa,“Muốn tu sửa, nhất định phải tốn rất nhiều tiền a.....”

“Xe thể thao của bọn thiếu gia rất nhiều, so với con số gởi trong ngân hàng còn nhiều hơn, chỉ có chút xíu như thế tôi căn bản không để ở trong mắt.....”

“Nhớ rõ sau khi về nhà, cách ba giờ thay thuốc một lần.....”

“Này.....”

“Tốt nhất đi bệnh viện tìm bác sĩ giúp cậu xử lý vết thương, miễn để lại sẹo.....”

“Này.....” Mắt thấy cô cô hết sức mang theo bao lớn bao nhỏ chuẩn bị rời đi, hấn ấn mạnh còi,“Cô ở đâu nha , tên gọi là gì,này..... Này.....”

Thăng đến dáng người nhỏ xinh ngồi trên một chiếc xe taxi vừa vặn không có đón khách, hấn mới nhứt chỉ đập mạnh lên cái còi, phát ra một tiếng vang chói tai.

Người qua đường hướng bên trong xe hấn chỉ trỏ, hấn không chút khách khí hung hăng trừng mắt mọi người, quát:“Mẹ nó, nhìn cái gì vậy! Nhìn chỗ khác cho bọn thiếu gia.....”

Một giây sau, người qua đường toàn bộ như chim tiêu tán.....

.....

Lăng Thủy Nguyệt cầm mấy túi lớn vật phẩm mới mua trở lại nhà Thượng Quan đang chuẩn bị bước vào phòng khách, chợt nghe đến theo bên trong truyền đến một trận rống giận.

Cô bị dọa đến nhảy dựng, vốn muốn đi vào phòng khách,chân lại chậm rãi thu trở về.

Từ khe cửa nhìn lên, cô cảm nhận được không khí trong phòng khách dường như không tốt, có mấy người bảo vệ áo đen thẳng tắp đứng ở sau sô pha, mặt mũi mỗi người không chút thay đổi.

Bên trong phòng khách có một ông lão hơn sáu mươi tuổi, đang cầm cây gậy dùng sức gõ xuống sàn nhà.Cô nhìn không rõ diện mạo ông, nhưng theo tiếng rống giận không khó nghe ra,ông ấy ngày thường hấn là một người vô cùng nghiêm khắc đây.

Cô theo dõi tầm mắt ông lão, phát hiện bị người bị mắg chính là Thượng Quan Nghiêu.Hấn lúc này mặc duy nhất một chiếc áo áo somi lụa màu đen, nửa người dưới quần dài mặc đồng chất liệu màu đen.

Hai chân dài tao nhã giao cùng một chỗ, xa xa nhìn qua giống như một sứ giả địa ngục, tuấn mỹ mà lại mị hoặc, cánh môi gợi lên một chút bất cần đời, vừa có vẻ đùa cợt và tà ác.

Đổi mặt tức giận của ông lão, hấn thật có vẻ bình tĩnh dị thường.

“Thượng Quan Nghiêu, đừng quên tôi là người nào của cậu, cuộc sống của cậu đã hoàn toàn do tôi khống chế, cậu cho là cậu đấu thắng được tôi sạp? Cũng không nhìn xem máu trong thân thể cậu là của ai, cư nhiên dám phản kháng cha cậu.Tôi cảnh cáo cậu,cậu dám đối nghịch với tôi lần nữa, tôi liền lập tức thu hồi tất cả cậu hiện có, để cho cậu còn hai bàn tay trắng!”

Bên trong xuất hiện ngấn ngùi yên lặng, ngoài cánh cửa Lăng Thủy Nguyệt nhanh dán vào, lúc này không chỉ trái tim kinh hoàng, thân thể không cách nào di động.

Người kia..... Chính là cha của Thượng Quan Nghiêu sao?

Cô nhiều ít gì cũng biết quan hệ giữa Thượng Quan Nghiêu và cha mình dường như không được tốt, mỗi lần có bảo vệ gắt gao đi theo phía sau hấn, hấn đều không kiên nhẫn nói, bọn họ đều là mật thám do cha hấn phái tới.

Thậm chí mỗi lần chỉ cần nhắc tới đến cha mình, về mặt hấn sẽ khinh thường và phiến tảo, giống như đó là đề tài cấm kỵ vĩnh viễn không thể nhắc tới.

Bị uy hiếp Thượng Quan Nghiêu hoàn toàn không sợ hãi cũng không tức giận, mà là thông dong hừ lạnh một tiếng,“Tùy ông! Ông cho rằng tôi thích những thứ này sao?”

“Chát!”

Một cái tát thật mạnh vút trên khuôn mặt tuấn tú của hấn, hấn nghiêng đầu ước chừng ba giây đồng hồ,sau khi quay đầu lại,về mặt từ bất cần đời biến thành cực độ âm lãnh.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 23

“Ông biết rõ vô luận quá khứ hay là hiện tại, ông đều không có quyền không chế cuộc sống của tôi.”

“Không có quyền?” Thượng quan Hồng Đồ lại dùng lực gõ mạnh gây xuống mặt đất, “Cậu có biết cậu hiện tại có được danh và lợi, đều do ban tặng không?”

Hắn lạnh lùng nhếch khóe miệng lên, vẻ mặt không có một tia độ ấm, “Ông cho là ai cho tôi một cuộc sống trong bóng tối? Cha, ông không thể phủ nhận, mẹ và ông ngoại tuy đã chết, nhưng ông tuyệt đối thoát không được quan hệ.”

“Cậu.....”

“Ông bên ngoài có bao nhiêu người phụ nữ, con riêng thôi cũng có thể tạo thành đội bóng, đây cách ông yêu mẹ tôi sao? Bà năm đó yêu ông như vậy, thậm chí vì đầu lĩnh hắc đạo như ông, ngay cả thân phận Đại tiểu thư cũng có thể không cần, nhưng ông đã đối với bà như thế nào?”

Thượng quan Hồng Đồ dừng một chút, sắc mặt cũng trở nên thập phần xấu hổ khó coi.

“Cha..... Cha thật xin lỗi mẹ con, nhưng mà Nghiêu, chuyện đã qua nhiều năm như vậy, cha cho là con cũng thấy được, tất cả phụ nữ sinh con riêng cho cha bên ngoài, tất cả đều bị cha phân ra khỏi hàng ngũ thừa kế, thậm chí ngay cả họ Thượng Quan cha cũng không cho, hơn nữa đối truyền thông cha cũng chính miệng tuyên bố, nhà Thượng Quan chỉ có duy nhất một người thừa kế, trừ con ra, không có người khác.....”

“Những người khác đương nhiên không có tư cách, đừng quên tập đoàn Thịnh Thế sở dĩ có thành tựu như hôm nay, là công lao của ai, ông cho là người với những thủ đoạn đen tối của ông có thể tạo nên Thịnh Thế hôm nay sao? Cha, con cũng không đề ý nói cho cha biết, có được Thịnh Thế như hôm nay, tất cả đều là do ông ngoại giúp đỡ, mà cha..... Thế nhưng tàn nhẫn giết ông.....”

“Cha không có!” Thượng Quan Hồng Đồ lớn giọng kích động, cả người run rẩy, “Ông là do bệnh tim tái phát.....”

“Nhưng cha thấy chết mà không cứu.....”

“Súc sinh, con có biết con đang nói chuyện với ai không?”

“Hừ!”

“Thượng Quan Nghiêu, cha thừa nhận cha thật có lỗi với mẹ con, cha cũng thừa nhận năm đó nhìn thấy ông ngoại con phát bệnh, lại ích kỷ không đi cứu ông ấy, nhưng mặc kệ nói như thế nào trong pháp luật con vẫn là con của cha, chỉ cần cha còn sống một ngày, cha còn có quyền không chế cuộc sống của con. Chuyện cha vừa mới nói, nếu con không ngoan ngoãn chiều theo ý của cha đi làm, thì cũng đừng trách ta không nể tình cha con!”

Thượng Quan Hồng Đồ sau khi mắng xong, lập tức dẫn vài bảo vệ rời đi.

Lăng Thủy Nguyệt sợ tới mức vội vàng trốn trong một góc, cho đến bọn họ đi xa, cô mới thật cẩn thận đi đến phòng khách.

Bên trong một mảnh im lặng, Thượng Quan Nghiêu dùng dư quang khóe mắt nhìn đến Lăng Thủy Nguyệt, như trước không nói một câu, chẳng qua vẻ mặt trở nên càng âm u, ngay cả hai mắt cũng nắm chặt cùng một chỗ.

Cô sợ tới mức không dám hé răng, lẳng lặng nhìn hắn một hồi lâu, sau đó khom người bắt đầu thu thập hỗn loạn bên trong.

“Tôi đói bụng, đột nhiên rất muốn ăn cái gì.”

Không biết thu thập bao lâu, Thượng Quan Nghiêu vẫn trầm mặc đột nhiên con người đen lạnh như băng chuyển về phía cô, trầm giọng nói ra mệnh lệnh.

Đang thu thập đồ vật này nọ Lăng Thủy Nguyệt cùng hắn nhìn nhau, bên má trái tuần mỵ của hắn, giờ phút này còn lưu lại vết đỏ sau khi bị đánh.

Ánh mắt hắn mặc dù lạnh như băng nhưng lại toát ra mỗi một khó có thể che giấu. Thượng Quan Nghiêu như vậy, làm cho cô nhìn không được cảm thấy đau lòng, nhưng lại không biết nên như thế nào an ủi hắn.

Bất quá cô lập tức đè nén trong lòng, lời vô nghĩa không cần nói nhiều, gật gật đầu tỏ vẻ đã biết. Sau đó cầm đồ bữa chiều mới mua, bước nhanh đi đến phòng bếp, bắt đầu thu xếp.

Nấu xong bữa tối thịnh soạn, quản gia nói Thượng Quan Nghiêu đã quay về phòng ngủ, cô cũng không dám tùy tiện quấy rầy hắn, sợ chính mình nhiều chuyện làm cho hắn càng không vui.

Nhưng nghĩ đến tia yếu ớt vô tình lộ ra kia, đáy lòng lại dâng lên trăm ngàn cái không đành lòng. Cuối cùng vẫn quyết định đem đồ ăn nấu xong đến phòng cho hắn, cô nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa, đợi nửa ngày, không có gì đáp lại, cô liền cẩn thận đẩy cửa phòng ra, lúc này ánh mặt trời chiều ngã về

phía tây, ánh sáng bên trong có chút mờ nhạt, nhào tới là mùi thuốc lá nồng đậm.

Thượng Quan Nghiêu đang ngồi ở sát cửa sổ trước xích đu, ngón trỏ thon dài và ngón giữa mang theo một điếu thuốc, sương khói màu trắng lượn lờ bay lên.

Ánh mắt hần u buồn nhìn ngoài cửa sổ, mặt không chút thay đổi, ánh hoàng hôn xuyên thấu qua cửa sổ chiếu xuống một bên mặt của hần.

Sấn ra quãng sáng nhàn nhạt, đẹp đến động lòng người.

“Thượng Quan tiên sinh. .... Bữa tối đã chuẩn bị xong. ....”

Cô đứng ở cửa, sợ quấy nhiễu hần, tận lực đem thanh âm phóng vào phòng.

Thân thể hơi hơi chấn động, khói bụi theo ngón tay thon dài của hần rơi xuống, chân mày thu lại một chút, nhưng ngay sau đó đem đầu mẫu thuốc lá ném vào trong gạt tàn thuốc.

“Lại đây!” Hần trầm giọng ra lệnh, Lăng Thủy Nguyệt nghe theo đi về phía hần, đem từng món bữa tối để lên bàn cơm nhỏ trong phòng.

“Tôi có làm chút xù cảo, canh súp, còn có một chút thức ăn, khẩu vị hơi nhạt một chút, không biết anh có thích hay không. ....”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú của cô, lúc nói chuyện luôn lễ phép, khi đối mặt hần luôn thật cẩn thận. Trong lòng Thượng Quan Nghiêu bỗng nhiên giật mình sững sờ một chút.

Có lẽ. .... Tim của hần thật sự có một chỗ rất yếu ớt, không có lý do gì hần lại muốn ôm cô vào trong ngực. Giống như chỉ cần lẳng lặng ôm cô, mọi rắc rối trong lòng có thể được an bình.

“Có thể ngồi bên cạnh tôi một chút hay không?” Cuối cùng, hần chỉ nói một câu như vậy.

Lăng Thủy Nguyệt dừng một chút, liền ngồi vào trước mặt hần, cái gì cũng không hỏi nhiều, chẳng qua là im lặng nhìn hần.

Hần ăn một viên sủi cảo lớn, tinh tế nhắm nuốt một cái, hương vị ngon mê người, giống như làm hần nhớ lại.

“Ngon lắm.”

Được hần khen ngợi, cô lộ ra nụ cười xấu hổ, “Cảm ơn.”

“A, súp cũng ngon.”

“Anh thích là tốt rồi.”

.....

Hần ăn một miếng tiếp đó lại ăn thêm một miếng đôi khi ngẫu nhiên hỏi cô một ít chuyện không quan trọng, không bao lâu trong đĩa chỉ còn lại có ba viên sủi cảo, hần cũng thấy hơi ăn no, đang lúc hần chuẩn bị buông chiếc đũa xuống cô lại vội vàng ngăn hần, “Khoan đã. .... có thể ăn thêm một viên không?”

“A? Tại sao nha?” Hần khó hiểu nhìn cô.

“A. .... tôi cảm thấy. .... Ack. .... Mỗi một viên sủi cảo đều có một con tôm bóc vỏ, tôm bóc vỏ hình dạng giống một nửa trái tim. Nếu không ăn đôi cảm giác không hoàn chỉnh, giống như sẽ có khuyết điểm, cho nên. ....”

Cô càng nói sắc mặt Thượng Quan Nghiêu cũng trở nên càng ngày càng kỳ quái.

Đột nhiên, trí nhớ trong đầu giống như lập tức bị quay về nhiều năm trước, hình ảnh ở ngoài trời, ánh mặt trời, hộp cơm. ....

Nhớ lại giống như xem DVD điện ảnh, rất nhanh xoay tròn. Hần muốn dừng lại, lại làm không được, thẳng đến đầu đầu làm cho long mày hần nhăn cùng một chỗ, cô mới nhìn ra hần không khỏe.

“Anh làm sao vậy? Thân thể không khỏe sao?” Bàn tay nhỏ lạnh lẽo vội vàng đặt lên trán hần, lập tức kinh hô một tiếng, “Trời ạ! Anh rất nóng a. ....”

Cô lập tức đứng dậy lao ra phòng, không bao lâu lại chạy trở về, trong tay cầm một cái nhiệt kế và mấy hộp thuốc cảm mạo.

Cô lo lắng giúp hần đo nhiệt độ cơ thể, vừa đưa chén nước ấm để cho hần uống thuốc. Thượng Quan Nghiêu dường như không thích bị người ta chăm sóc như vậy, hơn nữa sau khi nhìn đến viên thuốc, về mặt chán ghét lại giấu không được.

“Ba mươi chín độ tám! Anh đang phát sốt nha, không uống thuốc bệnh tình sẽ càng nặng thêm, chỉ cần uống thuốc sau đó một một giấc thật ngon. Nếu ngày mai vẫn thấy không khỏe, anh nhất định phải đi bác sĩ.”

Cô giống như đang dỗ đứa bé, nửa dụ dỗ nửa ép hẳn uống hết thuốc.

Thượng Quan Nghiêu chỉ cảm thấy thân thể đột nhiên không khỏe, trí nhớ cũng trở nên rối loạn, vừa rồi đột nhiên hiện lên hình ảnh linh tinh làm cho hẳn hoang mang, giống như cuộc sống của hẳn trong quá khứ từng xuất hiện cô.

Là cô sao? Người đùa giỡn với hẳn ngoài trời, cô gái phát ra nụ cười như tiếng chuông bạc, chính là cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 24

Nhưng khi hẳn cố gắng muốn thấy rõ diện mạo cô gái kia, cô gái trong đầu lập tức lại biến thành Lăng Thủy Nguyệt, giống như trước cô vẫn nhút nhát. Hình ảnh hai người ngón ngang trùng điệp.

Tiếp theo hình ảnh lại nhảy đến lần đầu tiên cô nhìn thấy hẳn, kích động nắm ống tay áo của hẳn, buồn bã khẽ gọi, “Nghiêu.....”

Không biết có phải thuốc bắt đầu phát tác hay không, ý thức hẳn dần dần mơ hồ, mí mắt cũng trở nên nặng nề, làm cho hẳn nhìn tự chủ chậm rãi nhắm lại hai mắt, loáng thoáng cảm giác được có bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve má trái đang sưng hẳn, bị bàn tay nhỏ bé kia sờ lên. Trước đó vốn vừa rất vừa đau giờ giống như phút chốc tất cả đều giảm bớt.

“Thật sự cái gì cũng không nhớ sao?” Thanh âm này nghe có chút xa xôi cũng có chút không đúng thật. Hẳn muốn đáp lại nhưng không cách nào mở miệng.

“Năm đó anh nói muốn em làm bạn gái của anh, em rất vui mừng nhưng ngày hôm sau anh liền mất tích. Tìm nhiều như vậy năm, một chút tin tức cũng không có.....”

Thấy hẳn đã muốn ngủ, Lăng Thủy Nguyệt nửa quỳ ở bên giường hẳn. Lúc này cô mới có dũng khí đối diện với hẳn, cô đau lòng vuốt ve mặt hẳn, hẳn nhất định rất đau nhưng thật ra cô cũng rất đau.

Cô thương hẳn như vậy, cho dù hai người chưa bao giờ bắt đầu qua nhưng cô vẫn ngu ngốc yêu hẳn như vậy.

Cho dù hẳn đã đem cô loại ra khỏi trí nhớ, nhưng chỉ cần có thể ở bên người hầu hạ hẳn, cô cũng cam nguyện.

Đợi đến một ngày hẳn không cần cô nữa, cô sẽ yên lặng rời đi, trốn đến một nơi hẳn vĩnh viễn không quên được, thử quên đi tất cả liên quan đến hẳn như vậy tim sẽ không đau thêm nữa.

Nghe hẳn phát ra quy luật tiếng hít thở, biết hẳn đã muốn ngủ say, cô ngồi vào bên giường, cẩn thận nhìn khuôn mặt tuần tú mà cô ngày nhớ đêm mong.

“Nghiêu..... Nghiêu..... Trong thế giới của anh thật sự đã không có em sao?”

Cô than nhẹ một tiếng, nước mắt đã lớn vồn ở hốc mắt, cô chậm rãi cúi đầu thật cẩn thận hôn lên môi hẳn, thì ra môi đàn ông cũng có thể mềm mại như vậy.

Tiếp theo cô giống như kinh sợ, vội vàng lùi về phía sau, cả khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên, tim đập cũng nhanh hơn.

Trời ạ! Cô vừa mới làm cái gì?!

Chẳng lẽ..... Vẫn là khắc chế không được cảm tình đối với hẳn sao?

.....

Khi Thượng Quan Nghiêu tỉnh lại, nhìn thấy Lăng Thủy Nguyệt gục vào bên giường hẳn đang ngủ, lòng mi của cô tuy rằng không nồng đậm nhưng lại thon dài cuốn khúc, cái mũi nhỏ cao thẳng thỉnh thoảng phát ra tiếng ngáy giống mèo con nhỏ.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô giống cánh hoa xinh anh đào đẹp, hẳn buồn cười nghĩ tới đôi môi thanh tú như vậy, ăn trong tình huống đặc biệt đó sẽ rất lố?

Má phải của cô đặt trên cánh tay trắng nõn, đè ép có chút biến dạng, thoát nhìn buồn cười nhưng mà có chút đáng yêu.

Hẳn cứ như vậy đánh giá cô thật lâu, giống như xem hoài không đủ, thậm chí còn khờ dại hy vọng cô vĩnh viễn không cần tỉnh lại.

Hẳn quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, lúc này tối đen một mảnh, không biết hẳn đã ngủ bao lâu mà bây giờ đầu của hẳn vẫn có chút choáng váng, thân thể hẳn từ trước đến nay không tệ. Nếu không phải vài ngày trước đó bởi vì công tác quá mức mệt nhọc, hơn nữa gần nhất là tranh chấp càng ngày

càng kịch liệt với cha, tích lũy nhiều áp lực, hẳn cũng sẽ không đỡ bệnh như vậy.

Bình thường dù mệt mỏi cách mấy, hẳn thủy chung dựa vào lực ý chí chống đỡ, không muốn bị người khác thấy chính mình yếu ớt. Hẳn lại không nghĩ rằng ở trước mặt cô hẳn lại có thể hoàn toàn thả lỏng.

Đối với cô hẳn không hề cảnh giác cũng không phòng bị, giống như trời sinh chỉ biết cô sẽ không thương tổn hẳn.

Hắn cẩn thận không kinh động cô, chậm rãi xuống giường, nhẹ nhàng đem thân mình nhỏ gầy của cô ẵm lên giường lớn. Cô giống như rất mệt, trên mặt đất còn có nước và khăn mặt, xem ra hẳn ngủ bao lâu cô liền ở bên cạnh hẳn bao lâu.

Nếu cô thật sự xem chính mình như một người hầu, cần quan tâm hẳn như vậy sao?

Hắn đem chăn mỏng đắp lên người cô, cô nói vài tiếng vô nghĩa, thay đổi tư thế lại tiếp tục ngủ.

Hắn nhìn chằm chằm về mặt đang ngủ của cô, rõ ràng đáng vẻ không xinh đẹp nhưng nhất cử nhất động của cô, hẳn đều cảm thấy đáng yêu như vậy?

Hay là..... Hẳn Thượng Quan Nghiêu trời sinh liền thích cô gái này?

Tìm bị đóng băng nhiều năm đột nhiên hòa tan, ở chung một chỗ với cô cảm giác có một cảm giác vừa quen thuộc lại xa lạ.

Cô cư nhiên có thể cho đỡ xuống vũ trang của hẳn, hoàn toàn tín nhiệm, thậm chí còn có..... Một chút xúc động không hiểu.....

Nghĩ đi nghĩ lại, hẳn chậm rãi nằm ở bên người cô, hai tay không chịu khống chế nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, hôn lên đôi môi phồng nộn, cô đang ngủ cũng mơ mơ màng màng hưởng ứng hẳn, giống như hai người nhất định là một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 25

Ngày hôm sau khi Lăng Thủy Nguyệt tỉnh lại, phát hiện hẳn đã rửa mặt chải đầu xong, thay đổi một bộ quần áo nhẹ nhàng khoan khoái ngồi ở bên giường nhìn cô.

Cô khăn trương trong khoảng thời gian ngắn không biết làm sao, ngày hôm qua rõ ràng hẳn là người bệnh nhưng hiện tại tại sao lại biến thành cô nằm ở trên giường hẳn ngủ thờ thờ như vậy.

“Xin lỗi..... Tôi không phải đã ngủ quên chứ?” Cô vội vàng đứng dậy, chân tay luống cuống, “Tôi..... Tôi đi làm cơm.....”

“Phòng rửa tay bên kia.” Thượng quan nghiêu buồn cười nhìn cô xông về phía WC, kéo cánh cửa ra, mờ mờ nhìn thoáng qua có chút ngơ ngác.

“A..... xin lỗi.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn phút chốc đỏ bừng, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn hẳn, hoang mang giống như kẻ trộm vội vàng đi qua bên người hẳn, rời khỏi phòng.

Thượng Quan Nghiêu cũng không ngăn cô lại, xem đáng vẻ thất kinh đáng yêu của cô, không biết vì sao hẳn lại cảm thấy rất vui vẻ.

Cô gái này then thùng thật đúng là không giống người thường, bắt quá..... Hẳn thích.

Tối hôm qua cảm giác ôm cô ngủ, làm cho hẳn đối với cô sinh ra cảm giác muốn giữ lấy mà trước đây chưa hề có. Hẳn nghĩ muốn cả đời giam cầm cô ở bên người mình, không bao giờ... buông ra nữa, ý niệm như vậy trong đầu mặc dù có chút đường đột, nhưng hẳn vừa tỉnh lại nhìn cô ngủ say. Hẳn phát hiện tâm tình của mình không có thay đổi.

Lăng Thủy Nguyệt mang theo hỗn loạn trong lòng giúp hẳn làm tốt bữa sáng, sau đó vội vàng chạy tới công ty, cả ngày đều không có tin nhắn căn bản không hiểu được chính mình đã làm gì.

Đồng nghiệp dùng ánh mắt quái đản đánh giá cô, còn có Tiểu Vũ làm chung khâu của cô vừa đến phòng thiết kế không lâu, đáng vẻ tuần tú mê người. Ở công ty cũng rất nhiều con gái thích. Hẳn bình thường cũng rất thích nói giỡn, thỉnh thoảng còn trêu cợt cô.

“Môi cô sưng như vậy, có phải bị bạn trai hôn cả đêm mới như vậy không?”

“A?” Lăng Thủy Nguyệt vừa nghe liền vội vàng im miệng, một đôi mắt xé rách trừng thật lớn, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ rực, “Cậu ở đó nói bậy bạ gì đó?”

Môi của cô rất sưng sao?

Tuy rằng buổi sáng sau khi tỉnh lại cảm giác toàn thân là lạ , rửa mặt cũng thấy không hợp lắm,nhưng mà đánh chết cô,cô cũng không dám đem ánh mắt hoài nghi phóng tới trên người Thượng Quan Nghiêu.

Chẳng lẽ..... Ngày hôm qua cô thừa dịp hân ngủ hôn trộm hân một chút, chứng có sẽ rõ ràng như vậy? Nhưng mà không có khả năng nha,nụ hôn kia rõ ràng so với chuồn chuồn lướt nước còn nhẹ hơn.

Cứ như vậy buồn rầu cả ngày.Khi đến giờ tan việc ,Tiểu Vũ cũng không chịu buông tha cô, vẫn bám chồ, bắt cô phải đưa bạn trai đến giới thiệu đồng nghiệp trong công ty biết.

Ở công ty này làm ba năm, tính cách của cô luôn luôn không lạnh không nóng, tất cả mọi người rất ngạc nhiên người phụ nữ như cô sẽ có bạn trai như thế nào.

Tiểu Vũ vì muốn thỏa mãn lòng chính mình, giống như khối da trâu dán chặt Lăng Thủy Nguyệt muốn cùng cô rời công ty.

“Thủy Nguyệt nhờ cô nha, nhiều ít tiết lộ một chút không được sao? Làm gì dễ giận như vậy,tôi cũng sẽ không đoạt người đàn ông của cô.”

Cô then thùng vẫn đồ mặt, cho dù cô đã giải thích một ngàn lần,cô căn bản không có bạn trai nhưng Tiểu Vũ cố tình chính là không tin, còn cố tình dồn ép cô nhất định phải đem chân tướng nói rõ ràng.

Hai người cứ như vậy một trước một sau đi ra khỏi tòa nhà, một người tươi cười, một người then thùng. Trong mắt người ngoài giống như đôi tình nhân đang yêu cuồng nhiệt.

Mà một màn này vừa vụn rơi vào trong mắt Thượng Quan Nghiêu, có một chút đồ kị đang thiêu đốt tới ngực.

Hắn mạnh tay nhấn còi khiến cho Lăng Thủy Nguyệt chú ý, Tiểu Vũ vẫn bám theo cô nhìn không được huyết sáo,“Đứng giở!Người đàn ông bên kia..... Thật là rất man nha!”

Cửa xe thể thao Porsche bị người đẩy ra, thân người cao của Thượng Quan Nghiêu lạnh lùng từ trong xe đi ra, toàn thân tản ra khí thế mạnh mẽ, cho dù không mở miệng cũng có thể cảm nhận được hắn là người nguy hiểm.

Hai trông mắt hân âm lãnh, trừng mắt khiêu khuôn mặt tươi cười Tiểu Vũ, đối phương sau khi tiếp xúc ánh mắt đáng sợ của hân, nhất thời bị dọa đến không dám ra tiếng.

“Thủy..... Thủy Nguyệt, cô biết người đó sao?”

“A..... Hân..... Hân là chủ thuê của tôi.”

“Hình như lai lịch không nhỏ.”

“Ack..... chính xác.” Lăng Thủy Nguyệt thấy Thượng Quan Nghiêu đột nhiên xuất hiện hoảng sợ.

“Tan sở rồi sao ?” Thượng Quan Nghiêu đến gần cô, giọng nói không có một tia độ ấm.

Cô co lại bả vai gật gật đầu,“Thượng..... Thượng quan tiên sinh..... anh..... tại sao lại ở chỗ này?”

“Vừa vụn đi ngang qua, cho nên tới đón cô tan sở.” Nói xong hai trông mắt hung dữ của hân lại liếc về phía Tiểu Vũ.

Tiểu Vũ bị hân dọa sợ tới mức vội và muốn chạy trốn,“Thủy Nguyệt, tôi đột nhiên nhớ tới có việc nên đi trước một bước , ngày mai gặp.” Nói xong cũng không quay đầu lại bỏ chạy đi.

“Ngày mai gặp!” Lăng Thủy Nguyệt còn ngây ngốc nói tạm biệt, hoàn toàn không biết có người đã ghen ghét dữ dội .

“Người đó và cô quan hệ như thế nào?” Khẩu khí hân rõ ràng có ghen tuông.

“Tôi..... đồng nghiệp của tôi.”

“Hân muốn theo đuổi cô?”

“Không phải nha, tôi lớn hơn hân ba tuổi, hân làm sao có thể theo đuổi tôi.” Cô cảm thấy được vấn đề này thật sự rất buồn cười .

Hai con người của Thượng Quan Nghiêu u ám, nhanh nhìn chăm chăm cô,“Công ty cô có rất nhiều đồng nghiệp nam sao?”

“Ack..... Đúng như vậy nha,trong công ty quảng cáo này đích thực có nhiều đàn ông một chút.....”

“Từ chức đi.” Hân căn bản không cho cô nói hết lời.

“A?” Đang muốn giải thích Lăng Thủy Nguyệt cả kinh, không thể tin được lỗ tai của mình.

“Cô thiếu tôi nhiều tiền như vậy, nếu ở nhà của tôi làm cả ngày, tôi nghĩ tốc độ trả nợ hẳn là nhanh hơn một chút.”

Hắn khẩu thị tâm phi rõ ràng là ghen tị bên người cô có thể sẽ xuất hiện nhiều người đàn ông khác, mới nghĩ muốn đem cô chặt chẽ cột vào bên người chính mình, lời vừa ra khỏi miệng lại biến thành mệnh lệnh bá đạo, còn gặp quỷ nói cái gì thiếu nợ thì trả tiền.

Cái miệng nhỏ nhắn của Lăng Thủy Nguyệt khẽ nhếch, có chút sợ hãi cũng có chút làm phức tạp lại tuyệt không dám phản kháng.

Thấy dáng vẻ ủy khuất của cô, Thượng Quan Nghiêu đột nhiên rất muốn kéo cô vào trong lòng, nói cho cô biết hắn phát hiện chính mình đã thích cô, muốn giữ cô ở bên người nhưng từ trước đến nay hắn kêu gọi vô cùng đối với tình cảm lại không hiểu nhiều lắm, cho nên hắn làm sao có thể nói ra những câu như thế.

“Như thế nào? Cô chịu từ chức sao?”

“Tôi..... Tôi ký với công ty năm năm làm việc..... Bây giờ còn hai năm nữa mới đến kì.....”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 26

Hôm sau, Thượng Quan Nghiêu lạnh lùng ném tờ chỉ phiếu đến trước bàn làm việc ông chủ công ty quảng cáo, mặt không chút thay đổi nói: “Từ nay về sau, Lăng Thủy Nguyệt sẽ không đến nơi này làm nữa.” Nói xong lúc sau liền đưa Lăng Thủy Nguyệt rời đi.

Ông chủ bị dọa đến không biết làm sao, đồng nghiệp trong công ty cũng bị khí thế kinh người trên người Thượng Quan Nghiêu phát ra làm cho người ta sợ hãi.

Cứ như vậy, Lăng Thủy Nguyệt hoàn toàn biến thành người hầu bên cạnh Thượng Quan Nghiêu, theo như cách hắn nói chỉ cần cô hầu hạ hắn thật tốt, thì vấn đề nợ nần giữa hai người có thể hủy bỏ trước thời gian.

Mặc dù tiền lương ở công ty quảng cáo nhỏ bé đối với tiền nợ khổng lồ cũng không có tác dụng quá lớn, công việc đối với cô mà nói cũng không có quan trọng. Lăng Thủy Nguyệt làm sao cũng không hiểu hắn làm như vậy mục đích cuối cùng là cái gì, nhưng mà cô cũng không có can đảm hỏi nhiều, chỉ có thể làm tốt công việc hầu hạ hắn.

Bởi vì tính tình cô rất tốt, lúc còn nhỏ lại lễ phép, cho nên sống chung một thời gian Chung bá cũng dần dần cảm thấy được cô là cô gái tốt, có khi thậm chí còn có thể nói tâm sự với cô.

Hôm nay, Chung bá cầm lấy một bình tưới lớn vào hoa viên tưới hoa, nhớ tới chủ nhân nhà mình, nhịn không được lắc đầu thở dài, “Cô đừng nhìn thấy thiếu gia bề ngoài lãnh khốc nhưng trong lòng rấy hiền lành, đối đối hạ nhân chúng tôi không tồi, chẳng qua.....”

Đang cắt tia nhánh cây Lăng Thủy Nguyệt sững sốt một chút, im lặng tiếp tục nghe.

“Thiếu gia và lão gia quan hệ không tốt lắm, cho nên lúc thiếu gia hơn mười tuổi đã tự mình ra khỏi nhà Thượng Quan, mua căn biệt thự này. Lão gia vài lần muốn thúc giục hắn trở về, hắn đều xa cách.”

“Thượng quan tiên sinh..... vàng phụ thân có chuyện gì không vui nha?” Cô hỏi tưởng lại ngày đó nhìn lên hai cha con cãi nhau, người đàn ông cách mấy cũng nhìn ra được cha con bọn họ bất hòa.

“Còn không phải do lão gia ở bên ngoài phong lưu sao, đã có người vợ tốt như vậy, lão gia vẫn cố tình không ngừng ở bên ngoài tìm đàn bà, phu nhân trong con tức giận bị bệnh nên chết sớm. A..... Lại nói tiếp, thiếu gia vài năm trước bị tai nạn xe cộ, cũng là bị lão gia phong lưu làm hại.”

Nghe đến đó trong lòng của Lăng Thủy Nguyệt đột nhiên cả kinh, tai nạn xe cộ..... Rốt cuộc Thượng Quan Nghiêu đã chịu bao nhiêu tổn thương lớn nha? Hắn thậm chí còn mất đi trí nhớ, xem ra lúc ấy hẳn nhất định bị thương rất nặng nha.....

Chung bá nói những chuyện lật vật xảy ra mấy năm nay của Thượng Quan Nghiêu, bao gồm hắn đối xử người ngoài lạnh lùng, tính cách hung ác nham hiểm, rất ít tham gia hoạt động công khai, tác phong xử sự cực kỳ tàn khốc, thủ đoạn buôn bán cũng quá mức âm tàn.

“Nhưng mà.....” Mặt Chung bá hiện đầy nét nhăn già nua, đột nhiên lộ ra nụ cười khó được, “Tiểu Nguyệt a, từ khi cô đến nơi này thiếu gia trở nên khác với trước kia. Hắn hiện tại mỗi ngày đều đã ở nhà ăn cơm chiều, cũng không giống như trước kia lạnh như băng, quan trọng là tôi phát hiện ánh mắt thiếu gia nhìn cô có chút khác.....”

Mặt của Lăng Thủy Nguyệt còn chưa kịp đỏ thì điện thoại trong phòng khách đột nhiên vang lên. Cô vội vàng chạy tới tiếp, người gọi tới là Thượng Quan Nghiêu, hắn nói hắn đột nhiên muốn ăn bánh sủi cảo, muốn cô làm xong rồi đưa đến công ty cho hắn.

Chung bá vừa nghe đã cười ha hả nói: “Xem ra thiếu gia đã không thể – rời xa cô nha!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô phút chốc đỏ lên vô cùng xấu hổ, chẳng qua là Thượng Quan Nghiêu hiện tại là ông chủ của cô, cho nên ông chủ đã ra lệnh, thân là người hầu cô đương nhiên thể sống chết hoàn thành nhiệm vụ.

Cô vội vàng làm hai mươi viên sỏi cỏ xinh đẹp cẩn thận để vào bình giữ ẩm, nói với Chung bá một tiếng sau đó vội vàng chạy đến công ty của Thượng Quan Nghiêu, vừa mới ra xe taxi, đột nhiên có một chiếc xe thể thao màu đen chạy nhanh đến che ở trước mặt cô.

Người lái xe thể thao đi xuống, hấn mặc áo somi màu trắng và quần jean đơn giản, trên đầu là mái tóc vàng xinh đẹp, bên tay trái còn đeo trang sức bạch kim nghiêm chỉnh xếp hàng.

“Này! Đại thẩm, chúng ta lại gặp mặt.”

Cẩn thận che chở hộp đồ ăn trong ngực, Lăng Thủy Nguyệt bình tĩnh nhìn sang, thì ra là người thanh niên trước đó không lâu dựng xe vào cột điện.

Bất quá lần trước hấn lái chiếc Ferrari màu đỏ, lần này lại là một chiếc BMWs màu đen quý giá chói mắt, quả nhiên là thiếu gia có tiền.

Nhưng hấn lại gọi cô là đại thẩm làm đầu cô đầy hắc tuyến, hấn rõ ràng không nhỏ hơn cô mấy tuổi, có cần thiết gọi cô già như vậy không?

Dáng vẻ hấn lơ đãng tà khí cười, “Như thế nào, không nhớ rõ tôi sao?”

Hấn nhú lại lông mày lạnh lùng đưa tay đẩy mái tóc màu vàng trên trán, lộ ra một vết thương nhàn nhạt, “Cô chính là người dán hai miếng băng xấu chết người, hại tôi thoát nhìn giống như kẻ ngốc.”

“À!” Cô tức giận trừng mắt liếc hấn một cái, “Lúc ấy tôi giúp cậu cầm máu không phải tốt lắm sau?” Thật sự là có lòng tốt lại không được báo.

“Hừm, rốt cục cũng nghĩ tới à!” Hấn nhe răng cười, nụ cười sáng sủa đủ để mê chết người.

Hấn kéo cửa xe bên cạnh ghế phụ ra, lạnh lùng nhìn cô vỗ tay phát ra tiếng, “Lên xe đi ân nhân cứu mạng. Cô giúp đỡ tôi cầm máu, tôi đương nhiên phải báo đáp một chút, mời cô ăn cơm thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 27

“Không cần.” Lăng Thủy Nguyệt theo bản năng lui từng bước về phía sau, về mặt phòng bị, “Tôi còn có việc nên đi trước.”

“A.....” Hấn vội vàng đuổi theo cô, “Lần trước cô cứ như vậy rời khỏi, lần này nếu lại tiếp tục để cô dễ dàng rời đi thế kia, Nghê Kiệt ta còn gì mặt mũi nha.”

Hấn một tay giữ chặt cổ tay mảnh khảnh của cô, thân thể cao lớn dường như có thể hoàn bao phủ thân người nhỏ xinh của cô.

Cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hoảng sợ nhìn hấn, “Cậu..... Cậu muốn làm gì nha?”

“Tôi muốn cô đi ăn cơm với tôi.” Ngữ khí kiêu ngạo của hấn cùng trẻ hư không có gì khác lắm nha.

“Tại sao tôi phải đi ăn cơm với cậu nha?”

“Bởi vì cô đã cứu tôi, cho nên tôi muốn báo đáp.”

“Tôi đã nói không cần.....”

“Tôi nói cần, cô dám phản kháng?” Hai mắt hấn nheo lại ý cảnh cáo.

“Thật..... Thật sự không cần, không..... Bất quá chỉ bằng bó một chút thôi mà.” Có loại báo đáp người giúp mình như vậy sao? Hấn căn bản là báo thù nha!

“Cô cầm trong tay chính là cái gì?” Ánh mắt tà khí quét qua hộp cơm trong tay cô, phảng phất còn có thể ngửi được mùi thơm nhàn nhạt.

“Com trưa.” Cô theo bản năng ôm chặt hộp cơm sợ bị hấn cướp đi.



“Cô tự tay làm?”

Cô ngoan ngoãn gật đầu.

“Cho tôi xem.” Hấn vươn tay dài, hành vi kiêu ngạo của trẻ hư lại biểu lộ không bỏ sót thứ gì.

“Không có gì đâu, bắt quá..... chỉ là mấy viên sùi cảo mà thôi.” Cô lui về phía sau vài bước, nhưng một giây sao hộp giữ ẩm vốn được ôm chặt trong ngực lại bị hấn không chút khách đoạt lấy.

Hấn lúc này giống như đứa nhỏ mới cướp được món đồ chơi mới, lộ ra nụ cười thích thú. Khi hấn mở hộp giữ ẩm ra, sùi cảo tinh xảo bên trong nhất thời hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của hấn.

Hấn vội vàng lấy một viên nhét vào miệng, “A..... ngon quá, nhân bánh làm như thế nào mà ăn ngon thật.” Nói xong hấn lại đem viên thứ ba nuốt vào trong bụng.

“Á, cậu tại sao có thể như vậy nha, cũng không phải cho cậu ăn.” Lăng Thủy Nguyệt đưa tay muốn lấy đi lại bị hấn tránh thoát.

“Nhìn không ra vị đại thẩm này làm sùi cảo ăn ngon thật.” Hấn lộ ra nụ cười trẻ con, miệng nhét đầy, cũng không quản đang đứng ở trên đường lớn, hơn nữa đây là nơi thuộc về tập đoàn Thịnh Thế.

Người đi đường đều nhìn về phía hai người bọn họ, nhưng hấn hoàn toàn không để ý.

Lúc này, đang mãnh liệt ăn khóe mắt hấn thoáng nhìn thấy bảo vệ làm trong tập đoàn Thịnh Thế từ trong tòa cao ốc đi ra, hấn nhất thời rùng mình lập tức đóng lại nắp hộp, động tác linh hoạt leo lên xe.

Miệng miệng còn nhét một viên sùi cảo không kịp nuốt vào, úp úp mở mở nói: “Tôi có việc đi trước, sau này còn gặp lại.”

“A, đem sùi cảo trả lại cho tôi.....”

Cô muốn đuổi theo mắng hấn nhưng đại thiếu gia họ Nghêu kia đã mở cửa xe thể thao, chạy như bay đi.

“Lăng tiểu thư, xảy ra chuyện gì sao?”

.....

“Cho nên người kia đoạt lấy hộp giữ ẩm của tôi đi rồi.” Lâm Lăng Thủy Nguyệt đành phải để hai bảo vệ đưa lên văn phòng của Thượng Quan Nghiêu, cô xin lỗi và giải thích chuyện gì đã xảy ra.

Thượng Quan Nghiêu tao nhã xoa cằm ngồi ở trên ghế da, vẻ mặt từ không có chuyện gì chậm rãi biến thành nguy hiểm làm cho người ta sợ hãi.

“Thiếu gia, người đó đáng vẻ rất giống.....”

Bảo vệ vừa định mở miệng, lập tức bị Thượng Quan Nghiêu đưa tay ngăn lại, “Đi xuống.”

Bảo vệ không dám nhiều lời nữa, ánh mắt ra lệnh lẫn nhau, hai người nghe lệnh rời đi.

Lăng Thủy Nguyệt nghĩ đến hấn là bởi vì cơm trưa bị cướp đi mà không vui, cho nên thật cẩn thận đi đến trước bàn làm việc của hấn, “Hay là..... Nếu anh không ngại, tôi có thể lập tức trở về làm thêm một ít đem lại đây.....”

Nghe được giọng cô dịu dàng như vậy, Thượng Quan Nghiêu rốt cục nâng khuôn mặt tuấn tú lên, hai tròng mắt lạnh như băng lóe ra sát khí khi tiếp xúc ánh mắt ấm áp của cô nhảy mất tán đi, hấn chỉ cười nhạt, “Quên đi, không cần phiền toái như vậy.”

Lúc này truyền đến vài tiếng tiếng đập cửa, Tiêu Tinh đi đến nhìn thấy Lăng Thủy Nguyệt liền mỉm cười gật đầu, sau đó lập tức đi đến trước mặt Thượng Quan Nghiêu, “Thiếu gia, người muốn tìm đã tìm được rồi, trước mắt bị nhốt tại biệt thự ngoài bờ biển.”

“Tất cả đều tìm được rồi?”

“Đúng vậy, tổng cộng ba người.”

“Biết rồi, người đi ra ngoài trước đi.”

Tiêu Tinh vuốt cằm, cung kính rời đi.

Thượng Quan Nghiêu lại đem tầm mắt trở lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chẳng qua lần này trong mắt hấn lóe vài tia cảm xúc phức tạp, “Có một số việc, tôi nghĩ phải nói cho cô biết, tuy rằng đối với cô mà nói có thể thật tàn nhẫn.”

Lăng Thủy Nguyệt khó hiểu, chỉ thấy hấn chậm rãi đứng dậy đi đến trước mặt mình, cùng hấn dựa vào như vậy gần như vậy hại tim của cô nhất thời đập nhanh vài nhịp.

Hắn đưa tay lên nhẹ nhàng nắm cái cằm khéo léo của cô, lực đạo vừa đủ mang theo một chút ảm áp, ngay cả thanh âm nói chuyện cũng cực kỳ mềm nhẹ, “Tôi có nguyên tắc của tôi, hy vọng tôi làm như vậy sẽ không xúc phạm tới cô.”

Lúc Lăng Thủy Nguyệt, Thượng Quan Nghiêu và bảo vệ đi đến một biệt thự ven biển, cô mới phát hiện nơi này cực kỳ hẻo lánh xung quanh đều là biển, cảnh trí tuy rằng tốt lắm, nhưng có vẻ cô đơn hiu quạnh.

Đi vào biệt thự, bên trong không khí lại ảm đạm đáng sợ, bảo vệ đi ở hai bên, nhìn thấy Thượng Quan Nghiêu từ chiếc xe màu đen đi ra, mọi người đều cung kính gật đầu gọi thiếu gia.

Hắn như cũ mặt không chút thay đổi, cũng không đem những người đó để vào mắt, thẳng đến mọi người đi đến đại sảnh trống rỗng trong biệt thự, Lăng Thủy Nguyệt mới nhìn thấy một cảnh tượng làm cho cô giật mình không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28

Mẹ cô và chị hai nhiều năm không thấy, lúc này đang chen chúc ở trên, ba người thoát nhìn vô cùng tiều tụy, đại khái là bị bảo vệ áo đen đáng sợ chung quanh dọa choáng váng, không ngừng run rẩy, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh.

Trong ấn tượng cha cô lạnh lùng vĩnh viễn mặt hắt hăm sai khiến mẹ và chị hai kêu căng, hiện giờ tất cả đều là tù nhân đáng vẻ thê thảm.

“Thiếu gia, đây là Lăng Diệu Tổ và vợ hắn. Hắn thiếu chúng ta một khoảng lớn, sau đó lập tức bán tháo cổ phần công ty đem tất cả chuyển tới ngân hàng Thụy Sĩ, còn mua nhà ở Thailand muốn định cùng vợ và con gái. ....”

Thượng Quan Nghiêu ngồi ở trên ghế sofa do bảo vệ chuẩn bị sẵn, hai chân thon dài vắt vào nhau. Hai ngón tay mang theo một điều thuốc lá, sương khói chậm rãi bay lên, vẻ mặt lạnh lùng mà sâu thẳm làm cho người ta không tự chủ cảm thấy sợ hãi.

Lăng Thủy Nguyệt ngu ngơ đứng ở một bên, nhìn thấy tất cả cô đã lâu không thấy người thân của mình, nhưng khi bọn họ gặp cô vẻ mặt ngay cả một chút áy náy và có lỗi cũng không có.

Lăng Diệu Tổ lúc này đã mất đi phong thái kiêu ngạo ương ngạnh ngày xưa trên thương trường, vừa thấy Thượng Quan Nghiêu ông sợ tới mức hai chân thẳng run, mẹ so với nữ vương còn muốn kêu ngạo hơn giờ đây một đầu tóc rối, hai mắt gian xảo lúc này cũng mất đi thần thái.

Mỹ Dương so với trước kia còn xinh đẹp hơn, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn ảm đạm nhưng khi nhìn đến gương mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Nghiêu, cư nhiên còn lộ ra một chút thẹn thùng.

Cho dù giờ phút này thân phận chị út có thể nói là tù nhân của Thượng Quan Nghiêu, nhưng không chút nào không sợ hãi, ngược lại thảnh thơi dùng ánh mắt câu người đánh giá anh tuấn hắn.

Cô ấy thật sự rất đẹp cho dù quần áo không chỉnh tề đáng vẻ chật vật, nhưng cô học nghệ thuật trong xương tự nhiên toát ra một loại khí chất không giống người thường.

Huống chi Lăng Mỹ Dương từ nhỏ được cha mẹ cưng chiều che chở, đáng người yếu ớt lại hồn nhiên.

Bất quá Thượng Quan Nghiêu sao lại nhìn không ra đang câu mè và khiêu khích.

Thẳng đến thuốc lá trên tay tàn hết, hắn đem đầu mẩu thuốc lá ném vào trong gạt tàn, hồi lâu cũng không lên tiếng, rốt cục lạnh lùng ngẩng lên, “Lăng tiên sinh, tôi nghĩ ông hiện tại hẳn là biết, tôi gọi người mời ông đến đây là có mục đích gì?”

Lăng Diệu Tổ cả người phát run, sợ tới mức không biết nên gật đầu hay là lắc đầu, “Thượng. .... Thượng Quan tiên sinh, tôi. .... Tôi có thể đem toàn bộ tài sản cho nàng. ....”

“Không đủ!”

Thượng Quan Nghiêu lãnh khốc trừng mắt hắn, “Dem tất cả tài sản ở Thailand của ngươi đem đi bán lấy tiền mặt, cũng không đủ bồi thường tổn thất của tập đoàn Thịnh Thế, bởi vì. ....”

Hắn cười đến âm tàn, “Bởi vì ngươi đã bỏ qua khoản kỳ hạn, dựa theo mỗi ngày 10% lợi tức để tính, ngươi hiện tại đã thiếu ta ba tỷ năm trăm vạn. .... đó là.”

Lời nói vừa ra khỏi miệng không chỉ có là ba người nhà Lăng Diệu Tổ tròn tròn mắt, ngay cả Lăng Thủy Nguyệt cũng bị con số này dọa ngây người.

.....

Thượng Quan Nghiêu đem biểu tình của bọn họ thu hết vào đáy mắt, sau đó cười trầm một tiếng, “Nhu thế nào? Ngươi không phải không nhớ quy tắc của tập đoàn Thịnh Thế chứ, đối với người thiếu nợ chúng tôi tính lợi tức luôn luôn dùng đôla, dựa theo lợi tức 10% để tính toán, tôi nghĩ điểm ấy lúc trước lúc ký hợp đồng hẳn là có đề cập qua.”

“Nhưng..... Nhưng mà.....” Lăng Diệu Tổ hoàn toàn không thể tự hỏi, “Ba tỷ năm trăm vạn..... Tôi..... Cho dù đem toàn bộ gia sản đi bán cũng không có thể.....”

“Đây là báo ứng ngươi lúc trước không trả tiền.”

“Thượng Quan tiên sinh! Nếu tôi không có hiểu lầm, hiện tại người thiếu tập đoàn Thịnh Thế hẳn là Lăng Thủy Nguyệt mà không phải là tôi, cho dù thật sự thiếu ba tỷ năm trăm vạn, cũng nên do con nhóc ấy phụ trách hoàn lại không phải sao?”

Lăng Mỹ Dương giận trừng mắt nhìn em gái, những lời này của cô cũng nhắc nhở vợ chồng nhà họ Lăng.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Lăng mẫu nóng lòng vội vàng phụ họa phủ nhận quan hệ, “Nếu Lăng Thủy Nguyệt đã bị ngươi bắt đi gán nợ, chuyện kia hẳn là không liên quan đến chúng tôi..... Không có quan hệ.....”

Ba người lúc này đem toàn bộ mũi nhọn chỉ về phía người đáng thương, Lăng Thủy Nguyệt đứng ở phía sau Thượng Quan Nghiêu, ba người không thể dùng người cô đi đổi lấy tánh mạng ba người họ.

Nguyên bản còn đắm chìm ở trong khiếp sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lăng Thủy Nguyệt lúc này toàn bộ đều là không thể tin và tuyệt vọng.

Trong mắt Thượng Quan Nghiêu bỗng dưng hiện lên một tia hủy diệt, hai tay nắm chặt thành quyền, hận không thể xé nát ba người ghê tởm trước mắt.

Hắn đột nhiên vùng lên một chút tà niệm không chút để ý liếc mắt Lăng Thủy Nguyệt một cái, “Các ngươi nghĩ bằng cô gái này có thể gán nợ?”

“Nếu Thượng Quan Tiên Sinh không ngại, có thể cho cô ấy đi đến khách sạn tiếp khách.....” Lăng mẫu bật thốt lên, nhưng dường như lại cảm thấy được không thỏa đáng, cố gắng nặn ra vài giọt nước mắt, “Tuy rằng tôi cũng không nỡ để con gái mình đến đó chịu khổ, nhưng mà..... Chúng tôi thật sự không có một số tiền lớn như vậy.....”

Bạn đang đọc truyện *Người Hài Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 29

“Đúng đúng đó.” Lăng Diệu Tổ cũng vội vàng gạt đầu, “Để cho con nhóc đó dùng thân thể để trả nợ, chúng tôi làm cha mẹ không có gì ý kiến.”

Lời nói đã thương người vừa dứt, làm cho Lăng Thủy Nguyệt hoàn toàn tuyệt vọng. Cô chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng, nếu không phải cố gắng chống đỡ chỉ sợ giây tiếp theo sẽ té xỉu.

Thượng Quan Nghiêu không giận ngược lại cười, chẳng qua người của hắn đều biết, đây là điều báo trước hẳn tức giận.

“Đề nghị này nghe cũng không tồi, nếu để con gái các ngươi đến đó bồi rượu, có lẽ có thể giúp ta kiếm lại không ít tiền.....”

Hắn quay về phía sau nháy mắt với hai bảo vệ, “Nếu ông Lăng và bà Lăng cũng không phản đối, tôi đây liền đem đại tiểu thư Lăng gia đến tập đoàn Thịnh Thế xuống khách sạn Hoàng Triều làm bồi rượu, mỗi tháng kiếm được tiền tất cả đều thuộc về tôi. Nếu cô ấy muốn chạy trốn tôi sẽ phái người đánh gãy chân của cô ấy.”

“Về phần hai vị, sẽ đưa đến công xưởng mới mở của tập đoàn Thịnh Thế ở Malaysia, mỗi ngày làm không dưới mười tám tiếng.”

Lệnh vừa hạ xuống sắc mặt ba người biến đổi lớn. Lăng Mỹ Dương vốn định dùng gương mặt xinh đẹp của mình quyến rũ Thượng Quan Nghiêu, trăm triệu lần không nghĩ tới hắn sẽ ra mệnh lệnh như vậy.

“Không..... Van cầu ngươi, không.....” Mắt thấy hai gã bảo vệ đi đến phía cô, Lăng Mỹ Dương sợ tới mức nhắm thẳng trốn phía sau mẹ mình.

Thượng Quan Nghiêu lúc này đột nhiên giật mình kéo Lăng Thủy Nguyệt còn sững sờ vào trong lòng mình, để cho cô ngồi ở trên đùi mình, bàn tay to yêu thương vuốt ve mái tóc đen nhánh của cô, “Các ngươi chẳng lẽ không biết cô ấy là người của tôi sao?”

Lăng Thủy Nguyệt chết lặng nằm ở trong lòng ngực hắn, mặc hắn nhẹ nhàng vuốt ve chính mình, người trước mắt..... Thật là người nhà của cô sao?

Ba người nhà họ Lăng không thể tin được, Thượng Quan Nghiêu thế nhưng đem Lăng Thủy Nguyệt yêu thương che chở trong ngực.

“Thủy Nguyệt.....” Lăng Diệu Tổ giống như bắt được một cọng rom cứu mạng, “Cứu cha, nếu con là người phụ nữ của Thượng Quan Nghiêu, chỉ con cần cầu hần, hần nhất định sẽ bỏ qua chúng ta. Thủy Nguyệt, con gái ngoan của cha, cha lúc trước đúng là vô tâm.....”

Lăng Thủy Nguyệt như trước chết lặng không nói.

Mẹ và chị hai cũng cực lực năn nỉ cô nhưng cô vẫn thờ ơ như cũ.

Thẳng đến Lăng mẫu oán hận mắng một tiếng, “Đồ nghiệt chủng, đừng tưởng rằng có một người đàn ông có tiền bao bọc là có thể lên mặt. Năm đó nếu không phải ta tốt bụng cho mày vào cửa Lăng gia, mày nghĩ đến mày làm sao có thân phận nhị tiểu thư Lăng gia?”

“Bà xã.....”

“Ông cảm ơn cho tôi, tôi đã chịu đựng đồ nghiệt chủng này nhiều năm, nó so với người mẹ vũ nữ của nó còn hạ tiện hơn. Năm đó quyến rũ ông xã tôi, không biết xấu hổ sinh hạ cô, còn muốn cầu ta ông xã tôi phải thu dưỡng cô. Nếu không nghĩ cô có một nửa dòng máu Lăng gia, tôi cũng không thêm lo cho cô! Nuôi cô hai mươi mấy năm, còn đưa cô đi học viện quý tộc, tôi đối với cô xem như hết lòng quan tâm giúp đỡ, hiện tại cô cư nhiên thấy chết mà không cứu, cô không phải làm... thất vọng tôi nuôi cô hai mươi năm sao? Hừ!”

Lăng mẫu khàn cả giọng rống giận, những câu kia đã kích trái tim yếu ớt của Lăng Thủy Nguyệt.

Cô kinh ngạc nhìn cha mẹ và chị hai cô gọi hơn hai mươi năm, đối với chân tướng thân thể thành linh xảy ra, căn bản không biết đối mặt như thế nào, thậm chí mờ mịt không biết có nên tin hay không.

Sắc mặt Thượng Quan Nghiêu đột nhiên biến đổi, hần không thể chịu đựng được mới loại người cặn bã như thế, thế nhưng lại dùng lời ác độc như vậy để thương tổn cô ấy.

Một nhà ba người giống phát điên dường như chỉ trích Lăng Thủy Nguyệt, chỉ có hần nhìn ra được cô bị dọa đến choáng váng.

“Đem những người này xuống cho tôi, ngày mai bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của tôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 30

Lệnh vừa hạ xuống, ba người Lăng gia liên tục thét chói tai, lúc này Lăng Thủy Nguyệt mới lấy lại tinh thần chậm rãi đứng lên, dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn bọn họ, “Cho nên nhiều năm quá, các người thủy chung coi thường sự tồn tại của tôi, bởi vì đơn giản tôi là..... con riêng?”

“Đúng vậy!” Dù sao sự thật cũng bị nói toạc, Lăng Diệu Tổ cũng quyết tâm, “Cũng bởi vì sự ra đời của cô hại gia đình tôi hòa thuận, mẹ cô tâm so với rắn rết còn độc hơn, năm đó ta không cẩn thận phạm vào sai lầm, cô ấy cư nhiên lợi dụng cô đến uy hiếp tôi. Tôi nhất bút đưa cô ấy một món tiền thật lớn, kết quả cô lại lấy tiền đi, để cô lại cho tôi nuôi.”

Hồi tưởng lại chuyện cũ, trên mặt Lăng Diệu Tổ tràn ngập hận ý đối người phụ nữ đó, ngay cả ánh mắt cũng lạnh như băng, “Vốn muốn đưa cô đến cô nhi viện để cô tự sinh tự diệt, không nghĩ tới những cảnh sát chết tiệt kia lại những tay quân chuyện này, còn cảnh cáo ta nếu không chịu trách nhiệm làm cha, sẽ bị kiện cáo.”

Nói tới đây, Lăng Diệu Tổ khinh thường trừng mắt nhìn cô, “Lăng Thủy Nguyệt, cô có biết tôi hối hận nhất chuyện gì không? Là để cho bà bảy sinh cô, để cho cô làm con gái của Lăng Diệu Tổ này!”

Một câu câu tuyệt tình lên án, làm Lăng Thủy Nguyệt bị thương dường như đứng không vững.

Lăng mẫu phần hận trừng mắt cô, giống như hận không thể chém cô ra ngàn khúc, mà trong mắt Lăng Mỹ Dương tất cả đều là ghen tị và khinh thường.

Đối mặt với tất cả cô đột nhiên nở nụ cười thê lương, cảm thấy tuyệt vọng, qua hồi lâu, cô mới trầm giọng nói: “Tiền..... Tôi sẽ trả thay các người, bắt quá..... Từ nay về sau.....”

Cô đột nhiên lạnh lùng nhìn cái gọi là người thân kia, “Tôi không muốn nhìn thấy các người, tất cả quan hệ, từ hôm nay trở đi ân đoạn nghĩa tuyệt!”

Sau khi nói xong cô xoay người cúi đầu, áy náy nhìn Thượng Quan Nghiêu nói: “Thật xin lỗi, một mình tôi quyết định có lẽ anh không tán thành, tôi mặc cho anh xử trí, chỉ cần..... Tha bọn họ.”

Thượng Quan Nghiêu nhìn cô chẳng những không tức giận, ngược lại mang theo vài phần tán thưởng, tính cách cô gái nhỏ này cũng nóng nảy như vậy.

Trên đường về, Lăng Thủy Nguyệt ngồi ở trong xe không nói một câu, toàn thân cứng ngắc ngồi ở bên cạnh Thượng Quan Nghiêu, cho đến cảm giác được tay cô bị hấn nhẹ nhàng nắm trong tay, cảm thụ ấm áp của hấn, tim của cô đột nhiên đập thình thịch không biết làm sao.

“Cô có nghe qua chuyện này chưa? Triều tẩn có một người gọi là Quách Cự, sau khi phụ thân chết đem gia sản chia làm hai phần, phân cho hai đệ đệ còn chính mình tự lực dưỡng mẫu thân, ông vô cùng hiếu thuận nhưng bởi vì gia cảnh càng ngày càng nghèo khó, thế từ sau khi sinh đứa con hấn sợ dưỡng mẫu thân không nổi, cho nên quyết định đem chôn đứa con. Lúc đang đào đất vô tình đào ra một vò bảo vật, trong nhà đột nhiên giàu có lên chẳng những có thể hiếu kính mẫu thân, còn có thể nuôi dưỡng đứa con. ....”

Hấn yêu thương nhìn nửa mặt nghiêng thanh tú của cô, “Vì tiết kiệm lương thực mà giết con, tuy rằng là cần phải hiếu thuận mẫu thân nhưng loại hành vi này thật là ngu hiểu.”

“Tâm lòng cô hiền lành là chuyện tốt nhưng quá chấp nhất, chẳng lẽ không ngu xuẩn sao?”

Nói xong, hấn nắm chặt tay cô, muốn cho cô thêm chút sức lực.

“Sorry! Tôi nghĩ..... Ta có chút hối hận để cô gặp mặt gia đình mình.”

Lăng Thủy Nguyệt lắc đầu, hàm răng khê cắn môi dưới, ánh mắt rời rạc, “Thay vì nắm giữ tình thân như vậy, không bằng buông tay, hưởng hờ, cho dù có tình thân thì như thế nào?”

Cô cười khổ một tiếng, “Có lẽ..... Đây là cuộc đời của tôi.....”

Kể tiếp hai người cũng không nói gì nữa, cho đến xe trở lại biệt thự tư nhân của Thượng Quan Nghiêu, xong xuôi mọi việc Lăng Thủy Nguyệt đi xuống xe, thật cẩn thận nói: “Tôi nghĩ số tiền tôi thiếu anh, chỉ sợ đời này không thể trả hết.....”

Thượng Quan Nghiêu ngưng mắt khuôn mặt nhỏ nhắn bi thương. Đồ ngốc này, chẳng lẽ cô thật sự cho rằng hấn quan tâm đến chút ít vật ngoài thân sao?!

Sau khi điều tra thân thế của Lăng Thủy Nguyệt, hấn vừa đau lòng quá khứ cô vừa hận cha mẹ cô tại sao có thể tuyệt tình như vậy.

Cho nên phái người bắt lấy một nhà ba người Lăng Diệu Tổ, để cho cô có thể giáp mặt thấy rõ ràng đám người ghê tởm cho là người nhà kia, để cho cô hoàn toàn thoát khỏi bóng ma nhiều năm qua.

Ít nhất cuộc sống của cô sẽ không còn hèn yếu bi thảm, hấn chính là muốn ép cô coi trọng giá trị chính mình, không cần luôn ngày ngốc làm việc không đáng để trả giá.

Cho nên khi cô kiên định nói ra bốn chữ ân đoạn nghĩa tuyệt, hấn biết kế hoạch của mình thành công.

Từ nay về sau, hấn muốn cô một lần nữa làm người, thu hồi tất cả hèn mọn cùng sợ hãi, hấn sẽ luôn vĩnh viễn ở bên cạnh cô, vĩnh viễn cùng với cô.

Thượng Quan Nghiêu đắm chìm trong suy nghĩ của mình, không hiểu được Lăng Thủy Nguyệt ở bên tai hấn nói gì đó. Khi cô cẩn thận xoay người muốn rời đi, hấn đột nhiên từ phía sau ôm cô, hai tay gắt gao ôm cô chặt vào trong ngực, khuôn mặt tuấn tú chôn ở cổ cô mang theo mùi thơm tươi mát.

“Thủy Nguyệt, làm người phụ nữ của anh đi, anh muốn em!”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 31

Lăng Thủy Nguyệt đến bây giờ như cũ cảm thấy được chuyện phát triển thật sự giống như một tuồng kịch, cô luôn luôn nghĩ về người đó nhiều năm như vậy, lúc này người đàn ông đó chân thật ngủ say nằm ngủ bên cạnh cô.

Nhớ tới đêm qua tình cảm mãnh liệt, hấn làm cho cô trở thành một người phụ nữ chân chính, một lần lại một lần giữ đoạt lấy tuy có chút dã man cũng có chút dịu dàng. Cô từ ban đầu cảm thấy sợ hãi rồi đến khi tiếp nhận hoàn toàn, cuối cùng dường như say chết ở bên trong nhu tình của hấn.

Sau khi tỉnh lại, cô cảm thấy được toàn thân mỗi một đầu nhức, khắp nơi đều lưu dấu hôn lúc hấn kích tình, cô đem chăn kéo lên lên đánh giá hấn.

Mái tóc hấn hỗn độn, có một ít tụ họp lại phủ trên trán xinh đẹp, đáng vẻ không sắc bén như thường ngày hoàn toàn thả lỏng làm cho cô nhớ tới người thiếu niên tính như trẻ con tám năm trước.

Mặc dù bề ngoài hấn nhìn như lãnh khốc nhưng chỉ có cô biết, tất cả những thứ đó đều là hấn ngụy trang. Cô cũng quên không được đáng vẻ tùy hứng

trước kia của Thượng Quan Nghiêu .

Nghĩ đi nghĩ lại cô đột nhiên bật cười, nhin không được vuron bàn tay nhỏ bé theo đường nét cương nghị của hấn, nhẹ nhàng xoa nhẹ khuôn mặt tuấn tú hấn.

Cô thủy chung vẫn là quên không được hấn cho dù lừa gạt chính mình tất cả đều đã qua, nhưng thật ra tiềm thức của cô vẫn không ngừng hy vọng mong có được, thẳng đến giờ khắc này cô mới nhìn rõ trái tim của mình, nhiều năm như vậy vẫn giữ vững vì hấn.

Cho dù hấn cái gì cũng không nhớ rõ cũng không nói.

Bàn tay nhỏ bé vuốt ve hấn đột nhiên bị một bàn tay lớn nắm chặt, cô còn chưa kịp phản ứng cả người đã bị Thượng Quan Nghiêu không biết khi nào tỉnh lại đặt ở dưới thân.

Hai người tương đối trần trụi, mái tóc ngắn đen tự nhiên rũ xuống trên trán càng lộ vẻ gợi cảm và kiên quyết, ngay cả ánh mắt đều mang theo vài phần tà ác và treu đùa.

“Anh có thể xem hành động vừa rồi của em, hiểu thành em đang khiêu khích anh không?” Giọng khàn khàn tiếng nói siêu cấp có từ tính.

Lăng Thủy Nguyệt chỉ có thể trừng lớn mắt, giống như con bướm bị đinh ghim trong bản hồ sơ hoàn toàn trốn không thoát trong bàn tay hấn.

Hấn nhẹ nhàng hôn lên đôi môi mềm mại của cô, tùy ý treu đùa mắt và mũi của cô, cùng với hơi thở từ cái miệng nhỏ nhắn, cô bị hấn hôn đến toàn thân rã rời, cả người cô tê liệt ở trong lòng hấn, hấn mới xấu xa buông cô ra, cũng nắm chặt cảm cô, để cho ánh mắt lóe ra then thung của cô có thể nhìn thẳng vào chính mình.

“Ngày hôm qua cảm giác..... có tốt không?”

Gương mặt đỏ bừng của cô thật đáng yêu làm cho hấn nhin không được muốn true đùa cô, nhìn cô bất lực không biết làm sao, tất cả động tác nhỏ đáng yêu đều thành phong thái mê người trong mắt hấn. Cô không biết trả lời vấn đề xấu hổ này như thế nào. Từ lúc hấn đem cô ôm chặt trong ngực một khắc kia tim của cô đập đã muốn vượt qua bình thường.

Nhìn hai gò má ửng đỏ của cô, Thượng Quan Nghiêu lộ ra nụ cười tà ác giống như tiểu lưu manh đùa giỡn tiểu thư khuê các, lại liên tiếp hôn cô thêm vài cái, thẳng đến cô phát ra tiếng thở dốc, không ngừng hướng hấn cầu xin tha thứ, hấn mới cười buông tha cô, chẳng qua bàn tay to lại chặt chẽ đem thân mình nhỏ xinh cố định trong ngực, nhìn lên trần nhà nén lại dục hỏa chính mình.

“Thủy Nguyệt.....”

Hồi lâu qua đi, hấn cảm tính khẽ gọi tên của cô.

“Lúc ở học viện Bạch Kim, giữa chúng ta thật sự không có xảy ra chuyện gì sao?” Hai người phù hợp như thế, quen thuộc đến nỗi làm cho hấn kinh hãi, một cái nhăn mày một nụ cười đều làm tim hấn điên cuồng.

Hơn nữa cô đối với sinh hoạt thường ngày của hấn hiểu biết rất rõ, cùng với ăn ý hai người trong lúc đó không cần nhiều lời, cho dù là đùa ngốc cũng sẽ không tin tất cả đều là trùng hợp.

Hấn như thế nào cũng không quên được lần đầu tiên gặp mặt , cô gọi hấn là “Nghiêu.....” Cô gọi tự nhiên vô cùng thân thiết, nếu chỉ là quan hệ học trưởng học muội cô làm sao gọi hấn như vậy nha?!

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32

Mất đi trí nhớ, có lẽ cả đời hấn cũng không tìm lại được, nhưng sinh lý và tâm lý là phản ứng bản năng, hấn không chế không được.

Cô không lắc đầu cũng không gật đầu chỉ nhẹ nhàng trả lời: “Có một số việc, chờ anh chân chính nhớ tới tôi sẽ biết, bao gồm những quá khứ đã bị anh quên mất.....”

Ánh mắt hai người nhìn nhau sát ra vô số tia lửa, thì ra là.....

Thượng Quan Nghiêu thâm tình dừng ở trước khuôn mặt nhỏ nhắn giống như đã từng quen biết, quan hệ bọn họ trong lúc đó quả nhiên không chỉ... mà còn tình khiết.

Bất quá lúc này hấn cũng không nóng lòng vạch trần, sớm hay muộn có một ngày hấn sẽ cùng cô đi tìm ký ức thuộc về hai người.

.....

Quan gia Chung bá đã sớm nhìn ra thiếu gia nhà mình cảm tình đối với Lăng Thủy Nguyệt không chỉ tầm thường, cho nên khi hắn nhìn thấy cử chỉ hai người ra vào than mật, hắn cũng chỉ cười trừ vui mừng họ đã thành đôi.

Thiếu gia từ trước đến nay lãnh khốc lại khó có thể tiếp cận, hiện giờ khuôn mặt tuấn tú lại lần nữa lộ ra nụ cười đã lâu, huống chi Lăng Thủy Nguyệt lại là một người tâm địa thiện lương là một cô gái đáng yêu, đứng chung một chỗ với thiếu gia cũng cực kỳ hợp nha.

Thân là trưởng bối duy nhất trong nhà, ông vô cùng xem trọng phát triển hai người.

Thượng Quan Nghiêu cá tính lạnh lùng, lại không hiểu được nói lời ngon tiếng ngọt, đối với món đồ mình quan tâm từ trước đến nay đều là dùng hành động thực tế để bảo vệ.

Bình thường ngoài thời gian ở ngoài, hắn dường như đều ở nhà cùng Lăng Thủy Nguyệt. Hai người ngọt ngào giống như đôi vợ chồng mới cưới, trải qua cuộc sống đơn thuần.

Thỉnh thoảng hắn nhất thời cao hứng, đưa cô và Chung bá đi khắp mọi nơi một chút, có khi sẽ mua riêng tất cả đồ cần dùng, đem thịt và cá trong tủ lạnh đóng gói tốt, đến BBQ rất thừa thớt vùng ngoại thành.

Bất quá đối với tài nấu từ trước đến nay không có gì thiên phú của Thượng Quan Nghiêu, mỗi lần đều khiến cho mặt xám mày tro, cuối cùng vẫn là Lăng Thủy Nguyệt ướp gia vị rồi nướng thịt đưa đến trong miệng đại thiếu gia, mới làm cho hắn xấu hổ cúi đầu xuống dưới.

Chung bá ngồi ở một bên cười ha hả không ngừng bảo vệ bốn phía đi theo nhìn thấy thiếu gia trước nay lãnh khốc lộ ra vẻ mặt buồn bình như đứa nhỏ, nhìn không được ở trong tối lên kinh ngạc, thì ra thiếu gia bọn họ cũng có một mặt tính trẻ con như vậy.

Chuyện lớn nhỏ trong nhà Thượng Quan cũng từ từ giao cho Lăng Thủy Nguyệt xử lý bao gồm các hạng tài chính.

Thượng Quan Nghiêu lo việc bên ngoài, Lăng Thủy Nguyệt lo việc bên trong, hai người tuy rằng không có danh phận nhưng nghiêm nhiên đã giống như vợ chồng.

Chẳng qua Thượng Quan Nghiêu vẫn có một bí mật không nói cho cô biết. Hắn tuy rằng không ép người nhà cô trả nợ, miệng cũng đáp ứng sẽ không làm bọn họ khó xử, nhưng hắn vẫn bí mật phái người âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của bọn họ.

Lăng Diệu Tô nhất gan sợ phiền phức nhưng hắn vợ hắn thì cực kỳ mãnh khỏe. Khi biết được Lăng Thủy Nguyệt từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, trong mắt cháy lên tia lửa đỏ kị giống như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Đương nhiên tất cả đều bị Thượng Quan Nghiêu đặt ở trong mắt. Cho nên khi Lăng Thủy Nguyệt ở trước mặt một nhà ba người bọn họ nói một câu ân đoạn nghĩa tuyệt, hắn liền phái người đem bọn họ đến một đảo nhỏ do Thượng Quan gia mua để nghiêm mật quản chế.

Nếu cô đã là người phụ nữ của hắn, hắn sẽ bảo vệ cô, bất luận kẻ nào cũng đừng mơ tưởng xúc phạm tới cô một chút ít.

Lăng Thủy Nguyệt mặc dù nhất gan nhưng cũng không phải ngốc tử. Cô loáng thoáng cảm giác được Thượng Quan Nghiêu vì cô làm tất cả, bất quá..... những thứ kia đối với cô mà nói đều không quan trọng.

Cuộc sống ngọt ngào của hai người, mỗi ngày sớm chiều chung đụng, hưởng thụ hạnh phúc đã làm cho cô cảm thấy trước nay chưa có thỏa mãn như vậy.

Chẳng qua tất cả mọi chuyện không theo như toan tính, chuyện sẽ xảy ra đúng là vẫn xảy ra.....

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 33

Ngày nào đó cô rời giường sớm, liền cảm thấy không khí trong nhà là lạ nhưng lại không thể nói rõ, chờ Thượng Quan Nghiêu đi làm ở công ty, cô ở nhà bắt đầu an bày mọi việc, lại phát hiện người hầu và Chung bá đều né ra đáng về né tránh.

Đúng là rất khả nghi, cô làm theo theo lệ thường, tìm người giúp việc hỏi tờ báo mỗi ngày được đưa đến đúng giờ, “Hôm nay tại sao đến giờ này báo còn chưa đưa đến nha.”

Cô mới đầu còn tin là thật, không nghĩ tới cô lỡ đăng phát hiện tờ báo bị quăng trong thùng rác WC, cô hoảng mang cầm lên đúng lúc vừa thấy, trang đầu viết tiêu đề lớn —— Thượng Quan Nghiêu của tập đoàn Thịnh Thế mấy ngày qua đang cùng con gái tập đoàn Phương thị – Phương Tử San, ở khách sạn



Đế Đô quốc tế tổ chức tiệc đính hôn.

Đính hôn?! Lãng Thủy Nguyệt lẳng lẳng trước hai chữ này, Thượng Quan Nghiêu. .... đính hôn với người khác?!

.....

Thượng Quan Nghiêu chạng vạng về đến nhà liền phát hiện không khí trong nhà không đúng lắm Tuy rằng Lãng Thủy Nguyệt trước sau như một hầu hạ thật sự chu đáo, cũng giúp hắn xử lý mọi chuyện theo thứ tự nhưng mà hắn từ khi về nhà đến ăn xong bữa tối cô cũng chưa đã cho hắn một cái khuôn mặt tươi cười.

Ngay cả Chung bá và các người hầu khác cũng ít thân thiện như ngày thường, bầu không khí căng thẳng quý dị đến không thở được.

“Thủy Nguyệt, em làm sao vậy? Thấy thế nào cũng như đang rất buồn nha?” Bữa tối chấm dứt không bao lâu, Thượng Quan Nghiêu đi đến bên người Lãng Thủy Nguyệt đang chuẩn bị trái cây ở phòng bếp.

Cô cúi đầu rửa trái cây cũng không ngẩng đầu nhìn hắn, không biết qua bao lâu, mới rốt cục phát ra giọng nói mỏng manh lại khàn khàn, “Ngày mai em muốn ra ngoài tìm công việc.”

“A?” Thượng Quan Nghiêu nhướn cao mày rậm, “Có thể nói cho anh biết lý do không?”

“Em không quên em còn thiếu anh rất nhiều tiền.” Cô lại rầu rĩ bỏ sung câu này.

Câu này .. Thượng Quan Nghiêu cuối cùng cảm giác được không bình thường. Cô biết rõ những nợ nần kia hắn căn bản đã bị hắn quên lãng đến một tình cầu khác, huống chi sau khi bán tài sản của Lăng Diệu Tô lấy tiền mặt, trừ lợi tức ra Lăng gia thật ra đã không nợ hắn tiền gì.

Từ đầu đến cuối Lãng Thủy Nguyệt là người hy sinh nhiều nhất, hắn làm sao bỏ được sự thật bắt cô trả tiền lại, hơn nữa theo quan hệ của hai người hiện tại. Nếu hắn còn muốn đòi tiền cô hắn thật sự đáng chết. Cô gái ngu ngốc này? Đến đến lúc này còn nói chuyện tiền bạc với hắn.

Lãng Thủy Nguyệt đang cắt trái cây thấy vẻ mặt hắn hung ác nham hiểm, vẻ mặt khó coi hơn nữa vô cùng nghiêm khắc. Cô hít sâu một hơi không biết lấy đâu tờ báo nhét vào trong tay hắn.

Thượng Quan Nghiêu khó hiểu nhìn thoáng qua, không khỏi trầm cười ra tiếng, “Hiện tại truyền thông truyền tốc độ thật đúng là mau, hôm qua mới tuyên bố đính hôn, hôm nay liền đăng báo.”

Hắn nói nghe thật thoải mái tự tại, cô lại nghe thật đau lòng buồn khổ. Cô cố nén suy nghĩ tiếp tục cắt trái cây, chỉ có tay không nhịn được luôn run rẩy.

“Thủy Nguyệt, em thoát nhìn thật không vui về.....” Hắn biết rõ còn có ý hỏi.

Cô cắn chặt môi lắc lắc đầu, “Nếu anh kết hôn thì em sẽ biến thành tình nhân của anh, em biết đại thiếu gia thượng lưu xã hội giống như các anh, bình thường đều dùng tiền ngăn chặn miệng tình nhân, em cũng không muốn nhiều lắm.....”

Cô đột nhiên ngừng đầu đối diện ánh mắt hài hước của hắn, “Nếu có thể nói, em muốn anh xóa bỏ tiền em thiếu anh là được.”

Tuy rằng cô đã sớm dự đoán được sẽ có một ngày như vậy, nhưng mà không nghĩ tới hạnh phúc mới qua không bao lâu, quan hệ hai người sẽ tuyên bố chấm dứt.

Trong lòng cô rất khó chịu cũng khờ dại nghĩ Thượng Quan Nghiêu yêu nhất là cô. Nhưng mà vừa thấy đến đầu đề báo chí, cô không thể tin cũng không dám xác định, Thượng Quan Nghiêu đối với cô đến tột cùng là vui đùa hay là nghiêm túc.....

Cô từ trước đến nay không phải hạng phụ nữ vì đàn ông đòi sống đòi chết, thay vì vạch trần sự việc không bằng bình tĩnh tách ra.

Cô bình tĩnh cắt trái cây xong, chèn thêm salad, lại bỏ chút ít gia vị, động tác liền mạch lưu loát.

Cho đến cô bụng đĩa hoa quả trên bàn lên chuẩn bị đi về phía phòng khách, Thượng Quan Nghiêu đột nhiên ôm cả người cô vào trong ngực. Hắn từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn có chút hốt hoảng của cô, gọi lên một nụ cười tà, “Chỉ cần anh đem nợ nần xóa bỏ, em liền ngoan ngoãn rời khỏi anh sao?”

Tim đột nhiên đau xót, cô khổ sở nuốt nước miếng khó khăn gật đầu.

“Em thật đúng là dễ đuổi, chẳng lẽ nãi không muốn đòi tiền, biệt thự hay là xe thể thao và v.v..?”

Cô thành thành thật thật lắc đầu“..... Không cần.”

“Nhưng mà.....” Hắn nhanh tay nắm cái cầm kéo léo của cô, tà ác nhìn ánh mắt trốn tránh của cô, “Anh dường như có nói qua với em, làm tình nhân của anh cũng không phải là dễ dàng như vậy.”

Nói xong, không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của cô, hắn bá đạo hôn lên đôi phàn nộn của cô, kéo hai tay của cô cố định ở phía sau, hoa quả trong tay bàn thuận thế rơi trên mặt đất, phát ra tiếng vang.

Cả người cô bị hấn đặt ở trên tường, giống như tù nhân mặc hấn tùy ý đòi lấy, “Yêu anh sao? Thủy Nguyệt. ....” Hấn vừa hôn vừa hỏi.

“Ừm. ....”

“Trả lời anh.”

“Thượng Quan Nghiêu anh. ....”

“Anh muốn em trả lời anh.” Hấn hoàn toàn không có ý buông tay ra, còn cố ý tăng thêm lực đạo, mãnh liệt bá đạo thiếu chút nữa vò nát thân thể nhỏ xinh của cô .

Khóe mắt cô rung rung, ủy khuất đến muốn khóc, hấn hôn vừa nhanh vừa vội, tàn suất mạnh đến nỗi cô căn bản không kịp hưởng ứng

“Vấn đề này cần suy nghĩ rất lâu sao?” Hấn tiếp tục hôn như sói, trừng phạt dường như gặm cắn cánh môi của cô.

Cô chỉ có thể mỏng manh thở hổn hển, ngay cả khí lực phản kháng cũng không có.

“Xem ra em còn chưa hiểu rõ tim của mình, em muốn anh áp dụng thủ đoạn kịch liệt hơn, mới để em nhìn thẳng vào vấn đề anh vẫn vừa hỏi sao?”

Hấn vừa nói bàn tay vừa hướng bên eo cô, kéo vạt áo của cô ra, dò vào bụng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 34

Lăng Thủy Nguyệt cảm nhận được ý đồ hấn, đột nhiên giãy dụa mãnh liệt, “Không. .... Nơi này là phòng bế. ....”

“Anh đợi đáp án của em”

“Van cầu anh nha. ....”

“Em phải trả lời. ....”

“Em. .... Em yêu anh. .... Thượng Quan Nghiêu, em yêu anh. ....” Cô ủy khuất khóc lớn, hai tay dùng sức giãy tránh thoát kiềm chế của hấn, gất gao ôm lấy hông của hấn giống như chỉ cần thả lỏng một chút hấn liền biến mất trước mắt cô.

“Vừa thấy tin tức đính hôn của anh, em ghen tị đến độ sắp nổi điên, em không biết anh đến tốt cùng có yêu em không, càng không biết quan hệ hiện của chúng ta là như thế nào. ....”

Thượng Quan Nghiêu không nói một câu chỉ lắng nghe cô nói.

“Em rất sợ hãi sẽ mất đi anh, em không thể dễ dàng tha thứ để người phụ nữ khác có được anh, em thậm chí muốn đánh anh ngất sau đó đóng gói mang đi, tùy tiện đi đến chỗ nào cũng được, chỉ cần chúng ta có thể sống chung một chỗ. ....”

Nghe tiếng nói đứt quãng phát ra từ nội tâm cô, Thượng Quan Nghiêu một tay kéo cô vào trong ngực, môi dán bên tai cô, nhẹ nhàng dụ dỗ: “Nếu yêu anh, em càng phải tin tưởng anh.”

.....

Lăng Thủy Nguyệt đến bây giờ vẫn không dám tin tưởng, giờ này khắc này Thượng Quan Nghiêu lại đưa cô ngồi trên chuyên cơ tư nhân, trở lại biệt thự xa hoa ở trường đảo Mi Quốc.

Bên người hấn như trước có rất nhiều bảo vệ đi theo, nghe hấn nói không có việc gì hấn sẽ đến nơi này ở mấy ngày, thả lỏng một chút.

Tuy rằng hấn không thường tới nơi này, nhưng bình thường đều có người chuyên gia quét dọn, cho nên phòng ốc luôn vô cùng sạch sẽ.

Thẳng đến chân của cô quả thật dẫm lên đất Mi Quốc, về mặt cô như cũ có chút khó hiểu, nhìn không được nhủ này, “Nếu em nhớ không lầm, hôm nay hấn là ngày đính hôn của anh.”

Hấn căn dặn thuộc hạ và bảo vệ, để cho bọn họ xử lý chuyện lạ, lúc này Thượng Quan Nghiêu mới kéo Lăng Thủy Nguyệt vào trong lòng mình, để cho cô ngồi ở trên đùi chính mình rồi gặt đầu.

“Đúng vậy, hôm nay đúng là ngày đính hôn của anh và Phương Tử San, nhưng chú rể hiện tại lại đưa tình nhân ra nước ngoài nghỉ phép.”

Lăng Thủy Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn hấn một cái, “Thượng Quan Nghiêu, chuyện vui này tuyệt không buồn cười.”

Hấn cũng quá điên cuồng bỏ vị hôn thê ở tiệc cưới, công khai đưa cô ra nước ngoài, này..... Này..... Là cái gì nha!

“Chuyện đính hôn với Phương Tử San là do cha anh quyết định, tiệc cưới cũng do một tay cha anh an bài, về phần vị hôn thê đương nhiên cũng là do ông ấy chọn. Nếu cha anh thích nắm trong tay tất cả những gì liên quan đến anh, anh đương nhiên sẽ thành toàn khổ tâm cho ông.”

Hấn sùng ái néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lén cười hi hi, “Ông ấy muốn chơi trò chơi, anh đương nhiên sẽ cực lực phối hợp.”

“Nhưng..... Nhưng mà như vậy được không?” Cô vẫn có chút lo lắng, “Loại trường hợp lớn này, nếu nam chính không có ở đó ông ấy nhất định sẽ rất tức giận nh.”

“Đây không phải là vấn đề anh quan tâm.” Thượng Quan Nghiêu hoàn toàn không có cảm giác áy náy cười lạnh một tiếng, nhớ đến lần trước ông xâm vào nhà hấn, ra mệnh lệnh hấn nhất định phải cưới Phương Tử San, quan hệ cha con vốn tệ đến cực điểm, ông ấy cư nhiên còn muốn dùng chiêu này không chế hấn, thật là nực cười.

Cuộc đời của hấn phải do hấn làm chủ, nếu Thượng Quan Hồng Đồ muốn đấu với hấn, hấn cũng không ngại chơi với ông một chút.

Về phần Đại tiểu thư Phương gia kia hấn chỉ gặp qua vài lần, chỉ có thể nói cô xui xẻo không biết mình trở thành vật hy sinh cho lợi ích gia tộc.

Ai bảo cô xuẩn ngốc như vậy, không nên có ý gả vào Thượng Quan gia. Lúc trước hấn đã cảnh cáo cô một lần, hấn tuyệt đối sẽ không lấy cô, không ngờ cô cô tình ngây ngô nghĩ hấn sẽ ngoan ngoãn nghe theo an bài cha mình.

Nếu hấn đem hiểu lầm giải thích rõ ràng, Lăng Thủy Nguyệt cũng không phải bởi vì chuyện này mà không vui, hơn nữa hai người lại trốn đến Mĩ Quốc, gạt bỏ tất cả quấy nhiễu bên ngoài, cho nên lại bắt đầu thế giới ngọt ngào của hai người.

Thượng Quan Nghiêu hoàn toàn đem chính mình trở thành một con trùng bám lấy hạt gạo, mỗi ngày quần quít bên cạnh Lăng Thủy Nguyệt bảo cô làm món ngon cho hấn ăn, chỉ cần hấn tìm được thứ gì cô liền làm ra món ăn, hơn nữa mỗi một món đều là theo hấn yêu thích mà nã thành. Hấn chẳng những ăn rất no, trong lòng cũng ấm áp.

Bữa tối hấn thích ăn món Trung Quốc cho nên cô chỉ cần nấu cháo, bánh bao, bánh sủi cảo, hấn đều một hơi ăn sạch toàn bộ.

Cuộc sống không có phiền não hơn nữa Lăng Thủy Nguyệt lại đích thân ra tay, mới đến Mĩ Quốc vài ngày Thượng Quan Nghiêu đã muốn béo lên mấy kg, khí sắc thoát nhìn hồng nhuận hữu thần.

Hơn nữa hấn thích nhất là cùng cô làm sủi cảo, hấn tuy rằng tung hoành thương trường giống như không có chuyện gì có thể làm khó được hấn, chỉ duy nhất không chuyên am hiểu phòng bếp.

Mỗi lần cùng làm hấn đều khiến cho cả người đều là bột mì, cô làm ra bánh sủi cảo tinh xảo khéo léo, còn hấn lúc nào làm ra cũng giống như hình cầu, nhân bánh bên trong cũng lòi ra ngoài, có thể nói là làm mấy cái thì hư mấy cái.

Cuối cùng làm Lăng Thủy Nguyệt tức giận đuổi hấn ra khỏi phòng bếp, miễn cho hấn vương tay vương chân lại lãng phí nguyên liệu nấu ăn.

Hấn lại mặt dày mày dạn muốn chen chúc với cô ở trong phòng bếp, cuối cùng khiến cho trên người hai người tất cả đều là bột mì, đùa giỡn hết sức, hấn còn có thể cười hi hi ôm cô vào trong ngực, cũng không quan tâm người đang bẩn, hướng về cái miệng nhỏ nhắn khá ái hôn lên.

Chẳng phân biệt được thời gian địa điểm trường hợp, hai người ở trong biệt thự to lớn thân mật cọ sát lẫn nhau, bình tĩnh trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 35

Nháy mắt đã đến tháng mười một, mùa đông ở New York luôn luôn rất lạnh, rãnh rỗi rời khỏi biệt thự, Lăng Thủy Nguyệt từ trước đến nay quen khí hậu ẩm áp tự nhiên có chút chịu không nổi.

Máy lạnh là mỗi lần ra cửa đều có phương tiện giao thông, xe Rolls-Royce có rèm che sau đó mở điều hòa lên, cho dù chỉ mặc một chiếc áo lông mỏng manh, cũng không cảm thấy được rất lạnh.

Hôm nay Thượng Quan Nghiêu đưa Lăng Thủy Nguyệt đến trung tâm thương mại xa hoa nhất New York, một mặt để cô ra ngoài hít thở không khí một

chút, cùng một mặt là mua cho cô thêm một ít quần áo, bình thường cô đều luyến tiếc không dám mua thứ tốt cho mình, hôm nay hẳn phải trực tiếp chọn cho cô, để cho cô không có lý do gì có thể cự tuyệt.

Hai người bảo vệ vốn len lén đi theo phía sau, hiện tại đều bị Thượng Quan Nghiêu gọi vào làm cu li bên người, ông chủ đi đến đâu bọn họ phải đi đến đó, trước kia thiếu gia chưa bao giờ có kiên nhẫn đưa con gái đi dạo phố, chân bọn họ bây giờ sắp đứt lìa, hết lần này đến lần khác ông chủ và người yêu của mình đi dạo hoài mà không xong.

Rồi sau đó hai người đi đến khu bán trang sức, Thượng Quan Nghiêu vô cùng thân mật ôm vai của Lăng Thủy Nguyệt. Trước sự nhiệt tình của người phục vụ, bọn họ bắt đầu chọn lựa trang sức, vòng đeo tay đắt tiền.

Lăng Thủy Nguyệt cảm thấy thật sự rất xa xỉ, nhìn mấy số không trên giá tiền cô liên tục lắc đầu, “Không cần, chúng ta đã mua nhiều quần áo như vậy, giấy còn có vật phẩm trang sức, hôm nay mua đồ đến đây chấm dứt đi.”

Thượng Quan Nghiêu kéo cô đang muốn đi lại bên cạnh mình, giống như ác bá ép cô nhất định phải chọn lựa mấy trang sức đeo lên cho hắn nhìn.

Lăng Thủy Nguyệt bất mãn bĩu môi, đối mặt nữ nhân viên cửa hàng liên tiếp nhìn bằng ánh mắt hâm mộ, cô hận không thể tìm cái lỗ để chui vào nha.

Không có cách nào ai bảo bản tính hắn bá đạo, cho nên cách tâm thủy tình cô quan sát đánh giá những trang sức trong suốt.

Mỗi một kiểu dáng đều đắc kinh người, rốt cục cô nhìn đến một cái vòng đeo tay, thiết kế mới mẻ độc đáo đặc biệt đáng yêu.

Cô nhìn trúng chiếc vòng tay kia là bởi vì đó là cái duy nhất không có ghi giá, thấy tầm mắt cô rơi xuống cái vòng kia, Thượng Quan Nghiêu lập tức dùng tiếng Anh lưu loát nói người phục vụ lấy chiếc vòng tay ấy ra.

Người đó có chút khó xử, thật có lỗi nói: “Chiếc vòng này có người đặt làm, hôm nay sẽ đến lấy.”

Vốn tiếng Anh của Lăng Thủy Nguyệt không giỏi lắm, căn bản nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, chỉ có thể giật nhẹ ống tay áo của hắn, tò mò nhỏ giọng hỏi: “Có phải rất đắt hay không?”

Thượng Quan Nghiêu lại cười hỏi lại cô, “Em thích chiếc vòng này sao?”

Cô do dự trong chốc lát gật gật đầu, “Ừm, thật tinh xảo.” Trên thực tế trong lòng cô nghĩ chiếc vòng này không có niềm giá, nhất định là thương phẩm.

“Nhanh lấy chiếc vòng đó ra.” Thượng Quan Nghiêu không kiên nhẫn lại ra lệnh, cũng không để ý tới vẻ mặt đối phương khó xử.

Người đó có chút sợ hãi, lại nhìn thấy sau lưng hắn có mấy tên vệ sĩ áo đen mạnh khỏe đang lờm lờm mình, cô đành phải không tình nguyện bắt tay lấy chiếc vòng đó ra cho hắn.

Đột nhiên ánh mắt cô sáng lên, bởi vì cũng không xa có một cô gái xinh đẹp chậm rãi đi tới, một thân lông lẩy làm cô vô cùng tôn quý.

“Chiếc vòng này do vị tiểu thư đó đặt làm. ....”

Thượng Quan Nghiêu theo bàn tay của nhân viên cửa hàng thoáng quay đầu, vừa vặn cùng cô bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời sững sờ, Lăng Thủy Nguyệt cũng ngẩng đầu nhìn hướng hai người, vẻ mặt tràn đầy khó hiểu.

Người đẹp chậm rãi đi đến bên người hai người, phát hiện Thượng Quan Nghiêu che chở cô gái bình thường trước mắt thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

“Anh ở bữa tiệc đính hôn phóng bồ câu, chính là vì theo cô ta sao?” Cô dùng tiếng Anh nói.

Thượng Quan Nghiêu ứng phó cười cười, “Không nghĩ tới cô sẽ đến Mĩ Quốc.”

“Anh dường như rất không hoan nghênh.” Mắt cô nén đi giận giữ, oán hận trừng mắt Lăng thủy nguyệt.

“Mĩ Quốc cũng không phải nhà của tôi, cô muốn tới thì tới, không ai ngăn cản cô cả.” Nói xong, hắn xuất ra tín dụng về phía quầy, “Chiếc vòng này bao nhiêu tiền, cứ việc quét.”

Phương Tử San nhìn thấy chiếc vòng do mình đặt làm lúc này đang được Lăng Thủy Nguyệt thưởng thức ở trong tay, tức giận lại dâng cao, “Chiếc vòng đó là của tôi.”

“Cô thưởng thức cũng không tệ lắm, bất quá thật đáng tiếc chính là người phụ nữ của tôi nhìn trúng nó, cho nên đã phải là của cô.”

Lăng Thủy Nguyệt bị Thượng Quan Nghiêu đưa từ trong cửa hàng kia đi ra, cô vẫn như cũ chỉ ngây ngốc, căn bản nghe không hiểu hắn và cô gái xinh đẹp kia nói cái gì, bất quá theo phần nộ trong ánh mắt cô cảm nhận được đối phương đang tức giận.

Đương nhiên cuối cùng chiếc vòng kia yên ổn đeo trên cổ tay Lăng Thủy Nguyệt, thẳng đến ngồi trên xe limousine, Thượng Quan Nghiêu mới không chút để ý nói: “Cô ấy chính là vị hôn thê của anh, Phương Tử San.”

Cô vừa nghe, khó nén giật mình, thật lâu không nói gì.

Hắn buồn cười nhìn cô, ngang ngược đem cô ôm vào trong ngực, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve hai má non mịn của cô, “Chiếc vòng này em thích không?”

Cô liếc mắt hắn một cái nhưng không thể làm gì khác. Cô gái kia rõ ràng chính là vị hôn thê của hắn, người ta theo tới Mi Quốc, hắn lại hoàn toàn không biết áy náy ngược lại chẳng hề để ý, Thượng Quan Nghiêu người này. .... Thật sự là tàn khốc làm cho trái tim người ta băng giá.

Cô cũng không phải không thích chiếc vòng này, chẳng qua là cô không cẩn thận nhìn số tiền phía trên, cô mới há hốc mồm, năm mươi tám vạn. .... đồ laaaaaaa! Sớm biết chiếc vòng này so với mấy cái khác mắc hơn gấp mấy lần, cô dù có chết cũng sẽ không chọn cái này.

Đột nhiên đi động Thượng Quan Nghiêu vang lên, hắn vừa ôm cô vừa tiếp điện thoại, đầu dây bên kia không biết nói cái gì mà đầu lông mày hắn nhất thời tụ lại.

“Lá gan của hắn thật đúng là lớn, một lần lại một lần khiêu khích tôi, hắn nghĩ đến phá hư hệ thống internet tập đoàn Thịnh Thế là có thể được như ý sao?”

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi cười nguy hiểm, “Xem ra không để cho hắn một chút giáo huấn không được. Tiêu Tinh, lập tức tăng số người điều tra tung tích của hắn, trò chơi này tôi bắt đầu có hứng thú chơi theo hắn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 36

Sau khi về nước, Thượng Quan Nghiêu ắt phải đối mặt một cuộc tình phong huyết vũ, đối với việc trả lời người của mình, hắn cũng đã chuẩn bị thật tốt.

Tuy rằng Lăng Thủy Nguyệt vẫn là rất lo lắng, nhưng nhìn đến đáng và không quan tâm, cô biết hắn đã có cách trực tiếp nói với cha mình, cho nên cũng không nói thêm cái gì nữa.

Hôm nay sáng sớm, Thượng Quan Nghiêu đi cùng bảo vệ đến trước công ty, Lăng Thủy Nguyệt ở lại trong nhà xử lý chuyện nhà.

Chung bá đã muốn xem cô như nữ chủ nhân tương lai của nhà Thượng Quan, hơn nữa cô đối với hạ nhân vô cùng tốt, chưa bao giờ tự cao tự đại còn thích cùng người giúp ở phòng bếp chuẩn bị cơm, vừa nói vừa cười thật giống như chân chính người một nhà.

Thượng Quan Nghiêu tuy rằng rất ít ở trước mặt hạ nhân lộ ra tươi cười, nhưng có Lăng Thủy Nguyệt giúp hắn nói chuyện, mọi người cũng chậm chậm hiểu rõ thật ra chủ nhân nhà mình là người tốt.

Mau đến gần mười giờ sáng, trong nhà đột nhiên đi tới một vị khách không mời mà đến, làm Chung bá phải chạy vào phòng bếp gọi Lăng Thủy Nguyệt kêu đang cùng người hầu làm bánh bích quy ra, về mặt cứng ngắt có phần u ám.

“Có vị Phương tiểu thư, tự xưng là vị hôn thê của thiếu gia đến. ....”

Lời còn chưa nói xong, trong lòng Lăng Thủy Nguyệt cũng đã có dự tính, dù sao sớm hay muộn đều phải đối mặt, trốn tránh hoài cũng không phải biện pháp hay.

Cô vội vàng sửa sang lại bộ quần áo có một chút bẩn, sau đó đi theo Chung bá vào phòng khách, ngồi ở trên ghế sofa là một cô gái xinh đẹp tao nhã chân dài vắt lại, cả người đều ăn mặc quần áo và trang sức của nhãn hiệu nổi tiếng.

Phương Tử San giương mắt lạnh lùng nhìn cô một hồi lâu mới hồ hững nói: “Lăng tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt.”

Lăng Thủy Nguyệt cũng rất lễ độ gật đầu, căn dặn quản gia châm trà, chuẩn bị hoa quả, vô cùng chu đáo tiếp đón cô.

So với lần trước gặp mặt, hôm nay Phương Tử San càng có vẻ xinh đẹp động lòng người, không hổ là người vợ do lão gia thượng quan tự mình chọn lựa, quả nhiên không giống người thường.

“Lăng tiểu thư hẳn là biết tôi hôm nay tới nơi này là có mục đích gì?”

Lăng Thủy Nguyệt ngại ngần cười cười, “Tôi biết cô là vị hôn thê của anh ấy, ở đỉnh hôn bữa tiệc anh ấy cho cô đi tàu bay giấy đích thật là không đủ tôn trọng, tôi thay anh ấy nói tiếng xin lỗi cô, thật ra anh ấy. ....”

Phương Tử San hừ lạnh một tiếng, không khách khí cắt đứt lời cô. “Cô cho cô là ai, có tư cách gì ngồi ở chỗ này nói chuyện với tôi?”

Chung bá ở một bên vội vàng châm trà nhìn đến đáng và kêu ngoáy áy, không khỏi nhíu mày. Mặc dù không vui nhưng chuyện của chủ nhân hắn thật sự

không có quyền can thiệp, chẳng qua để đề phòng... , hắn đã thừa dịp khoảng không chuẩn bị trà bánh gọi điện thoại báo cho thiếu gia, thiếu gia cũng nói sẽ mau chóng trở về.

Lăng Thủy Nguyệt tỉnh tỉnh vô cùng tốt, hoàn toàn không tức giận, thủy chung theo thói quen mỉm cười, “Nói cũng phải, tôi không có danh hiệu hôn thê, càng không có danh phận người vợ, tất nhiên là không có gì tư cách ngồi ở chỗ này tranh luận cái gì với Phương tiểu thư, bắt quá.....”

Cô không nhanh không chậm, không chút nào sợ hãi rồi nói tiếp: “Ít nhất cho tới bây giờ, tôi còn ở nơi này, xem như là một phần tử trong nhà này, tôi biết Phương tiểu thư là con dâu do Thượng Quan lão tiên sinh tỉ mỉ chọn lựa ra, cũng nghe nói một ít về gia thế bối cảnh của Phương tiểu thư.

“Phương thị tập đoàn là hòn ngọc quý trên tay, sản nghiệp trong nhà đều tập trung ở Mĩ Quốc, cùng Thượng Quan Nghiêu vô luận là ở tài mạo hoặc gia thế đều vô cùng xứng đôi.....”

“Những thứ đó không phải là trọng điểm” Phương Tử San lại lần nữa cắt đứt lời thao thao bất tuyệt của cô, “Trọng điểm là..... Hai ngày sinh tháng đẻ của chúng tôi hoàn toàn xứng đôi, nói cách khác, chỉ có một mình tôi gả vào Thượng Quan gia, trở thành vợ của Thượng Quan Nghiêu, chuyện làm ăn của hắn mới có thể thuận buồm xuôi gió, tài vận thuận lợi!”

Lăng Thủy Nguyệt giật mình sững sờ một hồi lâu, điểm này Thượng Quan Nghiêu đương nhiên chưa từng đề cập qua với cô, trên thực tế trong ấn tượng của cô, cô vẫn nghĩ Thượng Quan Nghiêu và Phương Tử San sở dĩ đám hỏi, hoàn toàn là vì lợi ích trao đổi nhất quán trong xã hội thượng lưu.

“Như thế nào? Cảm thấy kỳ quái phải không?” Phương Tử San như là chiếm được nho nhỏ thắng lợi, khoe miệng nhướn lên, “Đừng cho là tôi không biết cô tiếp cận Thượng Quan Nghiêu như thế nào, thiếu tập đoàn Thịnh Thế một khoản tiền lớn, sau đó lấy thân phận người hầu tiền vào nhà Thượng Quan, còn giờ thủ đoạn đùa giỡn quyền rũ hắn.....”

“Cô cho Thượng Quan Nghiêu là loại đàn ông tùy tiện để người ta giờ một ít thủ đoạn đùa giỡn, sẽ dễ dàng bị quyến rũ sao? Xem ra cô thật không hiểu hắn!”

Phương Tử San không nghĩ tới nhìn cô yếu ớt như vậy mà sẽ phản kích, sắc mặt nhất thời trở nên âm lãnh, “Mặc kệ nói như thế nào, tôi và Thượng Quan Nghiêu đã đính hôn. Ở trên danh nghĩa, tôi chính là nữ chủ nhân tương lai của Thượng Quan gia, về phần cô..... Nếu muốn tiếp tục ở lại bên người hắn, cũng chỉ có thể làm tình nhân cả đời cũng không thể lộ mặt ra ngoài ánh sáng!”

“Cám ơn cô đã nhắc nhở và khuyên bảo, nếu đây là mục đích hôm nay cô tới, tôi nghĩ mục đích của cô đã đạt được, có thể rời khỏi đây.....”

Lăng Thủy Nguyệt nói xong liền đứng lên, phân phó quản gia tiễn khách, tay vừa nâng lên chiếc vòng tình xảo kia lay động phát ra ánh sáng chói mắt vô cùng. Trong lòng Phương Tử San vốn đang tức giận giờ thấy chiếc vòng kia con giận lại càng không kiềm chế được.

“Trà chiếc vòng đó lại cho tôi.....”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37

Lăng Thủy Nguyệt theo bản năng né sang một bên, không thể tin được cô ấy lại chạy hét giựt lấy.

Phương Tử San chỉ cần nghĩ đến ngày đó Thượng Quan Nghiêu không để ý đến cảm nhận của cô, kiên quyết mua chiếc vòng cô đặt, còn làm trò đùa cho Lăng Thủy Nguyệt, cô liền hận đến muốn làm thịt cô gái này.

Hai người níu kéo lẫn nhau, quản gia vội vàng chạy đến ngăn cản, “Phương tiểu thư, cô nên tự trọng.....” Chung bá tất nhiên là giúp đỡ Lăng Thủy Nguyệt, thân thể cô nhỏ nhắn, là gan lại nhỏ làm sao có thể là đối thủ của Phương Tử San, nhưng ông tuổi đã cao, không có khí lực có thể ngăn cản Phương Tử San, chỉ có thể ở một bên lo lắng không thôi.

Cãi nhau không phải là nhỏ làm cho mấy người hầu trong phòng bếp chạy ra ngoài, các cô nhìn thấy một màn trước mắt, vốn định tiến lên bảo vệ Lăng Thủy Nguyệt, rồi lại bị Phương Tử San hung hăng đẩy ra, các cô ấy lại sợ làm vị Đại tiểu thư này, tiền bối lương nan, thật sự không biết nên làm sao mới tốt.

Phương Tử San vẫn cảm thấy được chính mình mới là nữ chủ nhân tương lai của Thượng Quan gia, nhưng hiện tại trên dưới Thượng Quan gia lại nghiêng về – một bên chỉ giúp Lăng Thủy Nguyệt, cô càng nghĩ càng tức giận đến muốn xé nát cô.

Cho nên vừa nghĩ cô vừa kéo tóc Lăng Thủy Nguyệt, sau đó cô dùng sức hướng bên cạnh đẩy mạnh, cả người cô không đứng vững ngã văng ra ngoài. Khi ngã trên mặt đất cái trán vừa vận dụng vào cạnh bàn thủy tinh, một chút máu tươi đỏ sẫm lập tức chảy xuống dưới, làm mọi người ở đây đều sợ khiếp vía.

Thượng Quan Nghiêu gấp gáp trở về vừa lúc thấy một màn như vậy, sắc mặt nhất thời u ám làm cho người ta sợ hãi, ngay cả bảo vệ đi theo hắn nhiều

nắm đều bị hấn dọa đến chân tay bủn rủn.

Hắn bước nhanh vọt tới trước mặt Phương Tử San, đưa tay lên không chút khách khí bập tạt tai thật mạnh vào má cô, lực đạo lớn đến nỗi dường như có thể đem cô còn sống đánh đến chết.

Phương Tử San căn bản còn chưa hiểu tình hình, cả người đã bị đánh cho lui vài bước rồi sau đó ngã ngổ trên mặt đất. Khi cô rốt cục thấy rõ ràng người đánh cô chính là Thượng Quan Nghiêu, nhất thời giống như người bệnh tâm thần.

“Thượng Quan Nghiêu, tên hỗn đản này lại dám đánh tôi?!” Phần hấn nước mắt và máu tươi khoe miệng, Phương Tử San không chú ý đến hình tượng chửi ầm lên.

Thượng Quan Nghiêu lại không chút thương tiếc trừng mắt nhìn cô một cái, lập tức ôm Lăng Thủy Nguyệt ngã xuống đất vào trong lòng mình.

“Thủy Nguyệt, có phải rất đau hay không? Chung bá, nhanh đi chuẩn bị hộp thuốc, thuận tiện gọi điện thoại gọi bác sĩ Trần đến đây, gọi ông ấy dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới đây.....”

Quản gia bắt đầu chỉ huy các người khác, chỉ có Phương Tử San ôm nủ bên mặt, hoàn toàn bị quên đi giống như người tàng hình.

“Thượng Quan Nghiêu, anh rốt cuộc có xem tôi là vị hôn thê của anh hay không? Anh dám đối với tôi như vậy sao? Tên hỗn đản này..... Cho dù người không thương tôi, nhưng có cần vì hạng phụ nữ như vậy đánh tôi không? Anh.....”

“A vãn, A vãn, thần chí của vị hôn thê tương lai hình như không tỉnh táo lắm, trời cô ta lại đưa đến biệt thự sau công viên, rồi tìm vài bác sĩ chuyên khoa tâm thần kiểm tra toàn diện cho cô ta, xác định tinh thần cô ấy không có gì, mới có thể cho cô ta ra ngoài.”

Vừa hạ lệnh xuống, hai bảo vệ hoàn toàn không dám chần chờ, lập tức đi đến trước mặt Phương Tử San, trói hai cánh tay cô ấy lại, dễ dàng kéo cô ra ngoài. Cô vừa đi vừa ra sức giãy dụa, vẫn không quên nhấc mắ Lăng Thủy Nguyệt, thẳng đến bảo vệ nhét cô vào trong xe, mới nghe không được tiếng chói tai của cô.

“Thủy Nguyệt, làm cho em sợ hãi rồi. Sau khi nhận được điện thoại của Chung bá, anh lập tức từ công ty gấp gáp trở về, không nghĩ tới vẫn chậm từng bước.”

Thượng Quan Nghiêu cầm lấy hộp thuốc do Chung bá đưa đến, cẩn thận sứt thuốc lên cái trái bị thương của cô, trong mắt đau lòng sao với ánh mắt vô tình khi này đối với Phương Tử San, quả thực là cách biệt một trời một vực.

Lăng Thủy Nguyệt được hấn che chở ở trong ngực về mặt xin lỗi theo dõi khuôn mặt tuần tú khăn trương của hấn, “Xin lỗi, em còn rước lấy phiền phức cho anh.”

Cô vừa rồi thật sự bị phản ứng của hấn hù dọa, cô không nghĩ tới hấn sẽ động thủ đánh phụ nữ, hơn nữa còn xuống tay mạnh như vậy, chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy đau, huống chi Phương Tử San nói như thế nào cũng là vị hôn thê của hấn, hấn ít nhiều cũng nên chừa chút mặt mũi cho cô ta.

“Tại sao lại nói ngốc như thế?” Hấn thuốc tốt nhất, sau đó lại dán một miếng vải thưa lên trên vết thương, “Là anh sơ sót, quên mất người đàn bà kia tìm tới cửa, còn hại em bị thương, bất quá về sau em không cần lo lắng, anh sẽ tăng cường bảo vệ và người giúp việc nếu không có mệnh lệnh của anh, đừng mong tiến vào.”

Lúc trước hấn bởi vì nghe cô nói không muốn ở trong nhà mà giống như phạm nhân ở trong nhà giam, hấn mới đáp ứng ban ngày chỉ lưu lại quản gia và người giúp việc chăm sóc cô, để cho bảo vệ đi đến công ty với hấn, trải qua chuyện hôm nay, hấn sẽ mặc kệ cô nói như thế nào, một ngày hai mươi bốn giờ, hấn đều phải tăng số người bảo vệ không thể làm cô tổn thương lần nữa.

“Nhưng mà.....” Cô vẫn không đành lòng, “Đối xử Phương tiểu thư như vậy thật sự không có vấn đề sao? Cô ấy là hòn ngọc quý trong tay tập đoàn Phương Thị, hiện tại lại bị anh giam lại, cũng thật đáng thương nha.”

“Cho nên em hy vọng anh cho cô ấy vào cửa, sau đó đuổi em đi, sau đó anh cùng cô ấy ngọt ngào thân mật không phân ly sau?”

Lăng Thủy Nguyệt nhất thời mím miệng nhỏ nhắn, về mặt ủy khuất. Hấn vừa buồn cười vừa tức giận vuốt ve khuôn mặt của cô, “Nếu không có loại độ lượng này, sẽ cũng đừng dùng sai sự đồng tình của mình. Anh đã nói với em nhiều lần có một số người không đáng đồng tình, còn chưa chịu qua giáo huấn sao?”

Bị hấn giằng một hồi cô không phục chau miệng, thấy đáng vẻ cô giống như đứa bé giận dỗi đáng yêu đến cực điểm, Thượng Quan Nghiêu nhìn không được ôm cô chặt vào lòng.

Cô gái nhỏ này rõ ràng xuẩn ngốc, còn luôn bị người khác ức hiếp, nhưng hấn giống như đã gặp muốn chạy trốn..... cũng trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.



## Chương 38

Không bao lâu, giới truyền thông liền truyền ra vị hôn thê của con trai tập đoàn Thịnh Thế bị bác sĩ chẩn đoán mắc chứng bệnh uất ức, khi phát tác sẽ trở nên điên cuồng giống bệnh nhân tâm thần, trước mắt đã bị vị hôn phu ra mệnh lệnh đưa đến biệt thự xa hoa ở Thụy An tỉnh dưỡng.

Về phần tập đoàn Thịnh Thế thiếu gia Thượng Quan Nghiêu bị rất nhiều phóng viên chụp ảnh, còn nhiều lần xuất hiện với một cô gái không rõ thân phận.

Nhưng mà mỗi lần phóng viên muốn chụp ảnh diện mạo người phụ nữ kia, đều bị bảo vệ bên người của Thượng Quan Nghiêu ngăn lại, cũng không khách khí với đám phóng viên nhăm chán đó.

Cho nên khi báo chí đưa tin cô gái thần bí chưa từng bị chụp hình, càng tăng thêm tin tức bát quái. Trong lúc nhất thời, thiếu gia của tập đoàn Thịnh Thế và thiên kim tập đoàn Phương thị và cô gái thần bí xảy ra chuyện tình tay ba, bị giới truyền thông ồn ào huyên náo.

Thân là bạn bè Thượng Quan Nghiêu nhìn thấy tin tức trên mặt báo, tự nhiên nhịn không được gọi điện thoại trêu chọc một phen, hơn nữa bọn họ cũng thật sự rất ngạc nhiên cô gái thần bí kia rốt cuộc là người nào.

Đối mặt ba người bạn tốt nhiệt tình tò mò, hần trả lời chỉ có một câu —— tạm thời giữ bí mật.

Cận Tư Trạch bắt mắt nhất, ở đầu kia điện thoại quát: Tốt xấu chúng ta cũng là anh em mặc chung một cái quần lớn lên. ....

“Tôi cũng không nhớ rõ tôi có mặc chung một cái quần với cậu, hơn nữa Thượng Quan gia chúng tôi cũng không tệ đến nỗi chỉ có một chiếc quần mà cũng mua không nổi.”

“Hừ!” Đối phương vô cùng khó chịu kêu lên: “Mình còn chưa tìm cậu tính sổ! Trước đó vài ngày bên ngoài tuyên bố cậu phải đính hôn, chúng ta ba người chuẩn bị đại lễ, còn đến hiện trường tiệc cưới nhưng cậu lại mất tích, cho dù cậu có muốn cùng bạn gái thần bí ở thế giới hai người, ít nhất cũng nên thông báo trước một tiếng nha!”

“Đã quên thông báo các người một tiếng, là mình không đúng.” Khẩu khí hần tùy tiện, căn bản không có thành ý nói xin lỗi.

“Cậu đây là cái gì thái độ gì nha! Hơn nữa ngày đó cậu mất tích, cha cậu thiếu chút nữa bị tức chết, cậu không biết lúc ấy hiện trường náo động như thế nào. ....”

“Náo động như thế nào, cũng không cần Cận đại thiếu gia phóng lớn a! Mình cũng không quên lúc trước là ai ở hiện trường kết hôn, trước mặt mọi người tuyên bố ly hôn với vợ mình.”

Nếu Cận Tư Trạch dám trêu chọc hần, cũng đừng trách hần phản công lại.

Điện thoại đầu kia Cận Tư Trạch nhất thời không nói gì, bắt đầu xấu hổ pha trò, “Chuyện đã qua, hơn nữa mình và vợ mình thật sự rất ân ái, cậu không cần ghen tị mình. ....”

“Tôi mới mặc kệ cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39

Sau khi nói chuyện phiếm một lúc hai người mới tự cắt điện thoại, Thượng Quan Nghiêu nhịn không được nghĩ tới ba người bạn tốt. Nam Cung Nhã Nhiên là sớm kết hôn nhất, sinh hai đứa con, mức độ ân ái với vợ mình mặc cho ai nhìn thấy đều nổi da gà.

Về phần Cận Tư Trạch, hần và người vợ giáo hoạt dâm đưa thật lâu, may mắn là người hữu tình đều thành thân thuộc.

Khoa trương nhất chính là Âu Sở Dương, hần đã yêu học muội bị hần chính trong trường học bạch kim, còn thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn.

Xem ra. .... Chỉ còn lại có hần, trước kia không thấy tình yêu có gì tốt, nhưng mà ở chung một chỗ với Lăng Thủy Nguyệt lại làm cho hần cảm nhận được có người ở bên cạnh thật an tâm.

Hần còn đắm chìm trong những ngày sống chung với Lăng Thủy Nguyệt, thì nhìn xuyên cửa sổ thủy tinh của văn phòng nhìn thấy Thượng Quan Hồng Đồ nổi giận đùng đùng đi tới, hần đã sớm biết cha hần một khi đọc được tin tức, nhất định sẽ không dễ dàng buông tha hần.

Thượng Quan Hồng Đồ không chút khách khí đẩy cửa phòng làm việc của hần ra, mở đầu liền mắng, còn lấy cây gậy dùng sức gõ lên bàn công tác, “Lập

tức thả Tử San ra,con có biết con đang làm cái gì hay không?”

Thượng Quan Nghiêu thờ ơ tiếp tục lật xem hồ sơ trên bàn,“Bác sĩ không phải đã nói sau sao, người phụ nữ kia có vấn đề, con chỉ đưa cô ấy đến nơi yên tĩnh để tĩnh dưỡng, tốt như vậy còn chưa đủ sao!”

“Tử San căn bản không có bệnh, cô ấy bắt quá chỉ đi tìm tình nhân của con nói chuyện, còn nữa Thượng Quan Nghiêu –đưa con hồ đồ này, con có biết vì này người đàn bà không liên quan con làm không ít chuyện ngu xuẩn, con tình nhân kia.....”

“Ba!” Thượng Quan Nghiêu đóng lại tủ hồ sơ, lạnh lùng âm hiểm nhìn cha của mình,“Chú ý cách dùng từ của ngài, đừng quên ngài đã không còn trong hắc đạo năm đó mà là tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế.”

“Hừ! Con còn xem cha làm tổng giám đốc công ty này sao? Con còn đặt cha vào trong mắt nữa sao? Tiệc cưới bị con khiến cho lộn xộn, cha mất hết mặt mũi trở thành trò cười thương trường, mà con lại còn có thể yên ổn cùng con tiện nhân kia đi Mi Quốc nghỉ phép.....”

“Đương nhiên là trong lúc đó chúng ta không còn gì để nói.”

“Con không phải là cảm thấy ta già, cho nên không đem ta ở trong mắt?”

“Trên thực tế, cha căn bản không kém con bao nhiêu,cha ở bên ngoài có nhiều con riêng như vậy, tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay không người nào không cúi đầu làm theo.”

“Con..... Con biết rõ đám con riêng bên ngoài,cả đám đều bị ta đuổi đi hết.”

“Đúng? Con đây có phải nên cảm ơn cha đã nuông chiều con hay không? Đem toàn bộ những đứa con riêng kia ra khỏi cửa, chỉ vì bảo toàn địa vị và danh dự của con, thuận tiện phải cảm ơn cha đã chăm sóc và che chở con mấy năm quá?”

Sắc mặt của Thượng Quan Hồng Đồ càng thêm khó coi.Ở trên đời này hẳn là người hiểu rõ nhất Thượng Quan Nghiêu, một mặt là tính cách hai người cực kỳ giống nhau, về mặt khác hẳn là kỳ tài trong giới thương mại, thông minh còn chưa nói hẳn lại giống thói kiêu ngạo của ông.

Vì đứa con bảo bối này ông đã bỏ ra rất nhiều,ông biết Thượng quan nghiêu hận ông nhưng mà sai lầm đã tạo thành càng không thể làm cho thời gian đảo ngược lại, huống chi hẳn chưa từng hối hận qua lựa chọn trước kia của mình.

Đúng là hẳn cho tới bây giờ không có yêu mẹ của Thượng Quan Nghiêu, năm đó đám cưới đơn giản chỉ là vì lợi dụng tài phú và thế lực nhà cô ấy, có thể có được tập đoàn Thịnh Thế như ngày hôm nay cô ấy thật ra đã giúp rất nhiều.

Những việc đó Thượng Quan Nghiêu cũng biết, hơn nữa ở trong lòng âm thầm oán hận, thời gian lâu người cha trong mắt hẳn cũng càng ngày càng không đáng tôn trọng.

Thượng Quan Hồng Đồ lớn còn muốn tiếp tục âm ỉ chuyện hôn sự với đứa con này,nhưng Thượng Quan Nghiêu đã không kiên nhẫn đứng lên, lướt qua bên người ông chuẩn bị rời đi văn phòng.

Lúc này vừa lúc đến gần giữa trưa,Lăng Thủy Nguyệt làm xong cơm trưa đưa đến văn phòng cho hẳn.Khi cô theo thói quen gõ cửa xong thì đẩy cửa ra, liền nhìn thấy không khí bên trong vô cùng nguy hiểm.

Thượng Quan Hồng Đồ khinh thường trừng mắt nhìn cô,Thượng Quan Nghiêu lại một tay ôm lấy cô sau đó đi nhanh ra ngoài.

“Thượng Quan Nghiêu, con đứng lại đó cho cha.....”

Tiếng phẫn nộ của cha hẳn không ngừng từ phía sau truyền đến hai người, nhưng Thượng Quan Nghiêu hoàn toàn không rảnh để ý tới, thẳng ôm Thủy Nguyệt rời khỏi tập đoàn Thịnh Thế.

Đợi đến hai người ngồi cùng một chỗ, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô mới khản trương lên, không hiểu cho nên nhìn hẳn,“Anh và cha anh..... Lại cãi nhau?”

Hắn nở một nụ cười trấn an cho cô,“Không có, chẳng qua là không khí bên trong rất nặng nề cho nên muốn ra ngoài một chút mà thôi.”

Nhưng mà không ai lại nghĩ đến chuyện đột nhiên lại xảy ra như vậy.

Trước đó một ngày cha con hai người bọn họ còn cãi nhau,chỉ cách một ngày Thượng Quan Hồng Đồ đã bị người hầu phát hiện chết ở trong phòng ngủ.

Sau khi bác sĩ kiểm tra nhiều mặt,rồi tuyên bố ra bên ngoài Thượng Quan Hồng Đồ chết do xuất huyết não cấp tính.

Bất quá chỉ có Thượng Quan Nghiêu biết, cái chết của cha và hẳn tuyệt đối không thoát khỏi quan hệ. Người đàn ông hăng hái kia thật đã đi rồi sao?

Nhìn hình treo cao ở giữa linh đường, ảnh chụp Thượng Quan Hồng Đồ kiên nghị ngang ngược.Thượng Quan Nghiêu làm sao không biết cha là người hiểu rõ đứa con này nhất, đầu nhiều năm như vậy, đến cuối cùng lại bị chính đứa con mình yêu nhất làm tức chết.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 40

Lễ tang vô cùng xa hoa long trọng, phàm là những người bạn tốt hay có liên quan đến tập đoàn Thịnh Thế đều tới tham gia, thân là người kế thừa hợp pháp duy nhất của tập đoàn Thượng Quan Nghiêu quý gồi giữa linh đường, đốt giấy đề tang, cúi đầu đáp lễ từng cái với khách khứa.

Lăng Thủy Nguyệt ngồi ở bên trong đám người, cả người mặc đồ đen.

Tuy rằng quan hệ của Thượng Quan Nghiêu và cha mình không tốt, nhưng trong mắt hần nàng đọc ra bi thương.

Đây chính là tình cha con, trên người bọn họ dù sao chảy chung dòng máu, chẳng qua cha con hai người đều là loại người không giỏi biểu đạt tình cảm, cho nên thủy chung không thể hóa giải khúc mắc lẫn nhau.

Đột nhiên ngoài linh đường truyền đến một trận xôn xao.

Chỉ thấy một người đàn ông tuấn mỹ đầu tóc màu vàng, tay trái còn đeo trang sức xếp thành hàng đang bị bảo vệ ngăn ở ngoài linh đường, xuất hiện một ít hỗn loạn và tranh cãi.

Tất cả mọi người không hẹn mà cùng đem tầm mắt dời về phía bên ngoài, Thượng Quan Nghiêu cũng không tự chủ nhìn qua.

“Thật xin lỗi, cậu không thể đi vào……” Vài tên bảo vệ liều mạng ngăn cản người đàn ông tóc vàng, không khí một lần lại một lần vô cùng khẩn trương.

Tầm mắt của Thượng Quan Nghiêu chống lại người đàn ông tóc vàng, lần trong ánh mắt đều có dấu điểm một hơi thở nguy hiểm làm cho người ta sợ hãi.

“Đề cho hần vào!” Thượng Quan Nghiêu trầm giọng hạ lệnh.

Người đàn ông tóc vàng tuy rằng mặc quần áo tây trang màu đen, nhưng vẫn là làm cho người ta một loại cảm giác bất cần đời.

Đến khi Lăng Thủy Nguyệt thấy rõ diện mạo người tới khi, không khỏi cảm thấy giật mình kinh ngạc, là hần……

Hần chậm rãi bước đi về phía chính giữa linh đường, nhìn thấy tấm ảnh lớn treo ở phía trước, hần cứ như vậy nhìn chăm chăm người đàn ông trong ảnh, khuôn mặt anh tuấn xinh đẹp không có một tia biểu tình, giống như đang nhìn một người xa lạ.

Không biết qua bao lâu, hần đột nhiên lạnh lùng cười, “Ông lão này rốt cuộc đã chết sao? Lễ tang cử hành còn rất long trọng! Nở mày nở mặt một đời, tài sản vô số, còn có một đứa con thiên tài thay hần chăm sóc người thân trước lúc lâm chung, hần cũng coi như được đền bù tốt.”

Thượng Quan Nghiêu lạnh lùng trừng mắt hần, “Nếu đây là mục đích cậu hôm nay tới, như vậy cậu hiện tại có thể rút đi.”

“Xem ra tôi quả nhiên không được hoan nghênh.” Hần trên cao nhìn xuống Thượng Quan Nghiêu quỳ trên mặt đất, ánh mắt bí mật mang theo thù hận.

“Cậu tự mình hiểu lấy.”

Sắc mặt người đàn ông tóc vàng tàn ác, tay nắm chặt thành quả đấm. Khi hần xoay người chuẩn bị rời đi, lo lắng liếc về phía Lăng Thủy Nguyệt đứng trong đám người kia.

Ánh mắt hai người vô tình chạm nhau trong nháy mắt, hần không nén nổi lộ ra một nụ cười quái dị.

“Đại thẩm, thật may nha, không ngờ ở trường hợp này cũng nhìn thấy cô.”

Bị hần hô to như vậy, Lăng Thủy Nguyệt nhất thời trở thành tiêu điểm mọi người, cô nhìn chung quanh bốn phía, phát hiện ánh mắt mọi người đều hướng tới cô, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng.

“Cậu…… Cậu tại sao cũng tới nơi này?” Người này thật sự là âm hồn bất tán, mỗi lần gặp được hần đều không có chuyện tốt, hơn nữa ánh mắt đáng sợ của Thượng Quan Nghiêu thẳng tắp bắn về nơi này, làm cô sợ tới mức không biết làm sao.

“Xem ra lần này cô không quên tôi nha.” Hần lưng thường đi về phía cô, không dám xia đến ánh mắt mọi người, gờ tay lên nắm chặt cầm cô, cũng nhủ đôi long mày tà mị, “Cô nói xem, chúng ta may mắn gặp nhiều lần như vậy, nói vậy chúng ta rất có duyên phận nha……”

Thượng Quan Nghiêu mắt thấy Lăng Thủy Nguyệt bị đùa giỡn trước mặt mọi người, tức đến đỏ mắt, “Người đâu, ném hần ra ngoài cho tôi……”

“Tôi sẽ tự đi.”

Hắn nhìn về phía bảo vệ đang chậm rãi vây quanh, rồi lại nở nụ cười xấu xa với Thượng Quan Nghiêu, “Làm gì khăn trương như vậy, chẳng lẽ anh sợ tôi?”

Không để ý tới vẻ mặt đờ đẫn sát khí của Thượng Quan Nghiêu, hắn lại không sợ chết nháy mắt với Lăng Thủy Nguyệt, “Lần trước nếu không phải cô đã cứu tôi, chỉ sợ tôi thật sự bị vết thương nhiễm trùng đó làm chết mất! Đúng rồi, cô hẳn là còn không biết tôi là ai phải không. ....”

Thượng Quan Nghiêu rút cuộc khắc chế không được tức giận, đột nhiên đứng lên nắm lấy cổ áo của người đàn ông tóc vàng, đưa hắn khuôn mặt tuấn tú của hắn về phía mình, “Cậu tốt nhất nên biết điều một chút. ....”

Lăng Thủy Nguyệt nhìn hai người đàn ông đang giằng co, kinh hãi rồi lại không biết nên xử lý như thế nào cho phải.

Thượng Quan Nghiêu và người kia, đến tột cùng có quan hệ gì nha?

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 41

Sau khi tang lễ kết thúc, trên mặt Thượng Quan Nghiêu u ám như trước.

Khi hắn lê thân thể mỏi mệt về đến nhà, đã là ngày thứ ba từ khi Thượng Quan Hồng Đồ qua đời.

Lăng Thủy Nguyệt biết tâm trạng hắn không tốt, cho nên đối với chuyện hắn và người đàn ông tóc vàng trong lúc đó cũng không dám hỏi nhiều.

Cô mỗi ngày hết sức hầu hạ hắn, nhưng hắn gần đây vừa bận rộn xử lý chuyện tang lễ vừa phải đi chào hỏi mấy người bạn tốt đến đây an ủi, cho nên cả người mệt mỏi.

Cô yêu hắn nhưng lại không thể giúp cái gì, mỗi ngày chỉ có thể tận khả năng làm chút món ăn ngon cho hắn thưởng thức, nhưng mỗi đêm hắn đều mệt mỏi chỉ muốn ngủ, có đôi khi ngay cả tắm cũng không có sức rửa. Mặc kệ cô dụ dỗ như thế nào, vài ngày tiếp theo hắn dường như không có ăn qua.

Bận rộn mãi lễ tang cũng kết thúc, tiếp sau công việc tìm người xử lý cũng không khó lắm nên Thượng Quan Nghiêu rốt cục có chút thời gian về nhà nghỉ ngơi, vốn tưởng rằng phong ba đã qua nhưng sắc mặt hắn vẫn khó coi như trước.

Khi Lăng Thủy Nguyệt đưa bữa tối đến phòng ngủ của hắn, chỉ thấy hắn ngồi ở trên ghế ban công, u buồn lẳng lặng hút thuốc.

“Nghiêu, có muốn ăn chút ít không? Anh đã rất mệt mỏi, bây giờ hút thuốc đối với thân thể không tốt lắm đâu.”

Cùng hắn ở chung lâu như vậy, cô biết trừ phi tâm trạng hắn vô cùng không tốt, nếu không sẽ không dễ dàng hút thuốc.

Cho nên cô dịu dàng dung lời ngon ngọt khuyên nhủ, sợ câu nào nói không tốt lại làm hắn không vui.

Thượng Quan Nghiêu không nói tiếng nào, hút một hơi thuốc, lẳng lặng đánh giá cô, cô bị hắn nhìn đến không biết làm sao, tim đập cũng không quy tắc càng ngày càng nhanh.

“Em và Nghê Kiệt. .... Rất quen thuộc sao?” Phun ra một vòng khói, Thượng Quan Nghiêu là người đầu tiên phá vỡ không khí trầm lặng.

Nghê Kiệt? Tên này có chút quen tai, cô suy nghĩ thật lâu sau đó mới bình tĩnh trả lời: “Anh nói Nghê Kiệt, có phải là người đàn ông nhuộm tóc vàng lỗ tai còn đeo một loạt trang sức không?”

Hắn nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt lại sắc bén mà nguy hiểm, “Hai người làm sao biết nha?”

Lăng Thủy Nguyệt nhìn thấy hắn không hồn giận, không dám giấu diếm, vội vàng đem chuyện hai người làm sao gặp nhau tỉ mỉ nói cho hắn nghe.

Thượng Quan Nghiêu trầm ngâm hồi lâu, giống như nhớ tới cái gì mảy may chau lại, cuối cùng dập mẩu thuốc lá vứt sang một bên, “Từ giờ trở đi, em cách hắn xa một chút, anh không cho em đi gặp hắn có nghe hay không?”

Hắn rất ít dung giọng điệu nặng như vậy nói chuyện với cô, như là bất chấp mọi việc không để cho người ta cãi lại mệnh lệnh.

Lăng Thủy Nguyệt vội gật đầu không ngừng, đáy lòng lại bị thái độ hung dữ vừa rồi của hắn dọa sợ tới mức không dám hé răng.

Thượng Quan Nghiêu nhìn thấy vẻ mặt của cô, cũng ý thức được thái độ chính mình thật sự rất không tốt, một tay kéo cô qua, để cho cô ngồi ở trên đùi chính mình, dùng đôi tay vẫn lưu lại mùi thuốc lá, ở trên mặt của cô nheo lung tung một cái.

“sorry! Anh nghĩ gần đây anh có thể rất mệt mỏi nên mới có thể hung dữ như vậy, không dọa đến em chứ.”

Cô giống đứa bé ngoan tựa ở trong ngực hắn, ngây ngốc lắc đầu.

“Mặc dù quan hệ của cha và anh không phải tốt lắm, nhưng ông ấy dù sao cũng là người nuôi anh không lớn, ông ấy dạy anh biết nhiều thứ trên thế giới này, ông ấy đột nhiên mất, trong tiềm thức của anh đại khái chưa thể chấp nhận chuyện này, cho nên không thể khống chế tâm trạng của mình, thật xin lỗi.....”

Hắn tận lực dùng giọng nói bình thản giải thích lời tận đáy lòng, nhưng thật ra lúc hắn biết tin tức cha mình chết, cả người thất thần thật lâu.

Hắn vốn muốn giả bộ không quan tâm, để cho chính mình lạnh lùng một chút nhưng mà mấy ngày nay trong đầu hắn đầy áp hình ảnh cha mình.

Trên người Thượng Quan Nghiêu chịu nhiều áp lực, lại muốn ở trước mặt mọi người bên ngoài giả bộ kiên cường, chỉ có ở bên người cô hắn mới có thể chân chính nghỉ ngơi.

Hắn giặt cà- vạt xuống, rút áo somi đi, một tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt cô ở trên giường lớn của mình, trong mắt nồng đậm dục hòa thiêu đốt cô.

Lăng Thủy Nguyệt đương nhiên biết hắn muốn làm cái gì, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại để hắn tùy ý cởi áo của cô, đôi tay vội vàng tìm tòi, đôi môi thì hôn khắp người cô.

Khi hắn đem kiều ngao chính mình thẳng tiến vào cô, ánh mắt đột nhiên trở nên bá đạo lại tà ác, “Nhớ kỹ, mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh cũng không cho phép anh phản bội anh!”

Khi cô hưng phấn rên rỉ thở gấp, hắn hung hăng ôm cô chặt vào trong ngực, đôi môi kêu gọi dán tại tai cô, khẽ cắn vành tai của cô, “Một khi em phản bội anh, hậu quả tuyệt đối không phải một mình em có thể gánh vác được.”

Lăng Thủy Nguyệt bỗng dừng cả kinh, giây tiếp theo cảm nhận được hắn phóng xuất ra tinh lực chính mình, hai người đột nhiên cảm giác trống rỗng ôm ấp lẫn nhau, để cho bóng tối lẳng lặng trôi qua.....

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 42

Một tháng sau, giới truyền thông đều truyền tin vị hôn thê của tổng giám đốc tập đoàn Thịnh Thế Thượng Quan Nghiêu, bởi vì tinh thần không tốt cho nên được đưa đến khoa bệnh viện thần kinh nổi tiếng nước ngoài trị liệu, hôn ước giữa Thượng Quan gia và Phươg gia chính thức hủy bỏ.

Sau khi Thượng Quan Hồng Đồ qua đời, quyền lực lớn nhất trong tập đoàn Thịnh Thế đều do Thượng Quan Nghiêu nắm giữ, từ đó hắn trở thành người nắm quyền công ty, quyền thế thật lớn, không còn có ai có năng lực khống chế hắn.

Sản nghiệp Thượng Quan gia rất nhiều, giao thiệp với các ngành các nghề, tuy rằng lấy giải trí làm chủ nhưng những năm gần do Thượng Quan Nghiêu cải cách, cũng mở không ít công ty quốc tế.

Rất nhanh tập đoàn Thịnh Thế trở thành người dẫn đầu, cổ phiếu cấp tốc bay lên, lui tới với các tập đoàn quốc tế càng ngày càng nhiều.

Rất nhiều công ty đều ngưỡng mộ danh tiếng mà đến, muốn giao thiệp với tập đoàn Thịnh Thế để níu kéo quan hệ, mà Thượng Quan Nghiêu cũng bắt đầu tham gia vào các hoạt động công ích, thành lập không ít quỹ hội.

Chẳng qua một người quá bận rộn. công việc, tự nhiên sẽ xem nhẹ cuộc sống gia đình, hắn dường như mỗi ngày đều phải ở công ty tăng ca, khi cần thiết còn phải tham gia một ít xã giao nhàm chán.

Thượng Quan Nghiêu thời gian về nhà rất ít, thời gian xã giao ở công ty càng ngày càng nhiều, đối với Lăng Thủy Nguyệt mà nói, không thể nghi ngờ cũng là lạnh nhạt.

Nhưng cô từ đầu đến cuối không có một câu oán hận, thường thường chờ hắn về đến nhà đều đã là đêm khuya, cô vẫn giống như trước rồi giường giúp hắn chuẩn bị thức ăn khuya, phóng tắm rửa.

Khi hắn có dục vọng, cô trở thành công cụ hắn phát tiết mỗi một, lúc hắn không vui cô sẽ kể chuyện cười cho hắn nghe để hắn vui vẻ.

Vô luận Thượng Quan Nghiêu đưa ra yêu cầu gì, cô đều trước tiên thỏa mãn hắn, cô đã biết chính mình yêu hắn đến muốn ngừng mà không ngừng được.

Gần đây TV thường xuyên sẽ xuất hiện hình ảnh Thượng Quan Nghiêu, bởi vì Lăng Thủy Nguyệt không thói quen đối mặt với đám đông, cũng ít đi theo hắn tham gia lễ hội, cho nên hắn đành một mình đi đến, đương nhiên cũng là mục tiêu của mấy thiên kim kia.

Bình thường sau khi chấm dứt buổi tiệc, Thượng Quan Nghiêu cùng các thiên kim khiêu vũ chụp ảnh, đương nhiên sẽ được đưa tin ra ngoài.

Những tấm ảnh chụp than mật đương nhiên cũng trốn không khỏi hai mắt của Lăng Thủy Nguyệt, một lần, hai lần cô còn có thể an ủi chính mình hân chẳng qua đang xã giao, nhưng số lần càng ngày càng nhiều, trong lòng của cô tự nhiên cảm thấy có chút không vui.

Càng làm cho cô thương tâm chính là, ngày hôm qua rõ ràng là sinh nhật của cô, Thượng Quan Nghiêu lúc trước cũng đáp ứng cô, chờ đến sinh nhật ngày đó hân sẽ tổ chức một buổi tiệc sinh nhật hoàn mới.

Tuy rằng cô cũng không mong chờ buổi tiệc xa hoa, chỉ hy vọng hai người có thể một chỗ, chẳng qua cô đợi cả ngày, hân dường như hoàn toàn đã quên, thậm chí ngay cả ngày cả một câu sinh nhật vui vẻ cũng không có.

Mà càng làm cho cô khổ sở chính là, ngày hôm qua người bên cạnh Thượng Quan Nghiêu vốn là cô, nhưng cô đã thấy trên báo chí hân lúc ấy đang ăn bữa tối với một người phụ nữ khác.

Cảm tình đi đến tình trạng này, chẳng lẽ là lời tiên đoán chấm dứt sao?

Chung bá sợ cô nghĩ quẩn, vài lần khuyên bảo nói đây bắt quá là xã giao trong giới thượng lưu, không có gì. Cô chẳng qua là lạnh nhạt cười, tỏ vẻ chính mình kỳ thật cũng không để ý.

Nhưng mà mặt ngoài nói không thêm để ý, nhưng trong lòng cô lại khổ sở muốn chết.

Gần đến hai giờ sáng, Thượng Quan Nghiêu mới lái xe thể thao trở lại biệt thự, nghe được bên ngoài truyền đến tiếng xe, Lăng Thủy Nguyệt vội vàng đem tờ báo làm cô ngăn người cả ngày, tất cả đều giấu dưới gối.

Khi Thượng Quan Nghiêu đẩy cửa phòng ngủ, nhìn thấy cô mặc áo phin hoạt họa đáng yêu áo ngủ nằm ở trên giường, đèn giường không có tắt, lóe lên ánh sáng âm đạm.

“Còn chưa ngủ?” Hân kéo cà- vạt, cởi áo somi ra tháo hai hạt nút trên ống tay áo, đi đến bên giường cô, cúi người xuống hôn lên đôi môi của cô.

Lăng Thủy Nguyệt miễn cưỡng từ trên người hân ngửi được một mùi nước hoa, loại nước hoa này con gái hay dùng.

Trong lòng cô trầm xuống, cô gắng nở ra cười, “Có đói bụng không? Em đi làm món ăn khuya cho anh ăn.”

“Anh đã ăn rồi.”

Hân bắt đầu cởi quần dài, “Anh muốn tắm, giúp anh pha nước ấm.”

Cô không nói gì gật gật đầu, đứng dậy đi về phía phòng tắm. Khi cô từ phòng tắm trở về liền nhìn thấy Thượng Quan Nghiêu đang ngồi ở trên giường, trong tay có rất nhiều tờ báo cô giấu dưới gối.

Cô nhất thời cảm thấy xấu hổ, đôi mắt ánh mắt nóng rực của hân cô chỉ có thể giống như học sinh tiểu học đứng ở trước mặt hân, bất an quấy ngón tay của mình.

“Tại sao lại giấu những thứ này?”

“Không có, chẳng qua là ném lung tung.” Cô trả lời có chút hồ hững, nhưng đáy lòng vẫn có một nút thắt, cho tới bây giờ hân như cũ không có vì sao hôm qua hân quên sinh nhật của cô.

Có lẽ đã không giống như trước để ý đến cô.....

“Em để ý những tờ báo này sao?” Hân lạnh lùng ném tờ báo đi, thờ ơ nói: “Bắt quá chỉ là những tin nhảm chán do báo chí bịa đặt thôi, cô ta chỉ là khách hàng của anh.”

Lăng Thủy Nguyệt nhẹ nhàng gật gật đầu, “Nước rất ấm, anh có thể đi tắm.” Cô khom người nhặt mấy tờ báo rơi trên mặt đất rồi ném vào trong thùng rác, từ đầu tới đuôi cô cũng không chịu nhìn mặt hân.

“Tức giận? Hay là ghen tị?” Phía sau truyền đến giọng hỏi của hân.

Cô bất buộc chính mình ngẩng đầu cười, “Anh thật đa tâm, việc này em đều hiểu được.”

“Thủy Nguyệt.....” Hân kéo cô đến trước mặt mình, ánh mắt bùng binh nhìn cô, “Có lẽ em còn không biết, tập đoàn Thịnh Thế bắt đầu lập nghiệp từ hắc đạo, cha anh..... là đại ca hắc đạo, sau khi kết hôn với mẹ anh mới bắt đầu tẩy trắng.

“Bắt quá ngay cả như vậy, tập đoàn Thịnh Thế vẫn như cũ không thể thoát khỏi tác phong hắc đạo, như phục vụ tình dục khách sạn, còn có sòng bạc cùng pub, cũng có ít hành vi bạo lực đó là tác phong không thay đổi được, cho nên anh thay ông ấy tu chỉnh.

“Nhưng nếu muốn làm cho tập đoàn Thịnh Thế tiến vào thị trường quốc tế, không dựa vào quan hệ là không thể được, cho nên gần đây..... anh đã

lạnh nhạt với em”

Hắn dựa vào cô càng ngày càng gần, mùi nước hoa chán ghét trên người hắn càng ngày càng rõ ràng, Lăng Thủy Nguyệt cố gắng nén bi thương trong lòng, ít nhất giờ phút này cô còn có thể hưởng thụ hắn ôm ấp, nghe được hắn giải thích, mà không phải bị hắn trực tiếp đánh vào lãnh cung.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 43

Cô tùy ý để hắn hôn như chuồn chuồn chạm nước lên trán và cánh môi, vẻ mặt chết lặng bị hắn ấn ngã vào trên giường, bỏ đi áo ngủ. ....

Cho đến đột nhiên điện thoại của hắn vang lên, hắn không kiên nhẫn tiếp điện thoại, rồi sau đó sắc mặt đột biến, ánh mắt sâu xa mà nguy hiểm, “Phải không? Tên kia rốt cục hành động?”

Hắn lạnh lùng cười, “Xem ra thủ đoạn trừng trị của tôi quá mức nhân từ, ở nơi nào chờ tôi, tôi lập tức đến đó.”

Kích tình được một nửa đột nhiên ngừng lại Thượng Quan Nghiêu một lần nữa mặc áo somi quần dài, thuận tay kéo chăn che lên người cô, vội vàng hôn lên trán cô, nhéo mặt cô giống như nhéo đứa bé, “Trước tiên ngủ đi, anh có việc, đêm nay không trở lại.”

Lăng Thủy Nguyệt không nói một câu, thẳng đến bong người hắn biến mất ở ngoài phòng ngủ, nước mắt mới khổng chế không được không ngừng chảy xuống má.

Cô không khỏi tự hỏi, tình yêu. .... Thật sự có bảo tồn kỳ hạn sao?

.....

Lăng Thủy Nguyệt không nghĩ tới cô sẽ lại gặp được tiểu ôn thần này. Hắn gọi tên là gì nhỉ? A, đúng rồi, Nghe Kiệt!

Cô giật mình nhìn mái tóc vàng đẹp mắt trước mắt, người đàn ông lộ ra vẻ mặt tà ác nụ cười xinh đẹp, lúc này đang bước đi tao nhã về phía mình.

Bọn họ thật có duyên phận như vậy sao? Tại sao bất kể đi đến nơi nào đều có thể gặp hắn? Bất ngờ chính là cô chỉ đến cửa hàng lớn mua mấy vật dụng thường ngày cũng có thể ngẫu nhiên gặp lại hắn.

Trời ạ! Sớm biết sẽ gặp hắn, cô sẽ không cố ý bỏ mặc hai bảo vệ do Thượng Quan Nghiêu phái tới bảo vệ cô, từ nhỏ đã quen một mình cô căn bản không thể thích ứng suốt ngày có người đi theo bên người, cho nên chỉ cần không bị Thượng Quan Nghiêu biết, cô vẫn thích một người ra ngoài.

Hắn lộ ra hàm răng trong suốt, cười tùy tiện, “Thật không nghĩ tới, cô chính là cô gái thần bí mà báo chí nói vì cô mà Thượng Quan Nghiêu vứt bỏ vị hôn thê của mình.”

Hắn đứng ở trước mặt cô, giống như thưởng thức một món đồ sứ tin xảo, đem cô từ đầu đến chân đánh giá một phen, cuối cùng còn không đứng đắn huyết sắc, “Khó trách Thượng Quan Nghiêu sẽ thích cô, ngay cả tôi cũng nhìn không được. ....”

Nói xong, hắn đột nhiên vươn bàn tay to hướng về phía mái tóc của cô, cô theo bản năng lui về phía sau, đột nhiên nghĩ đến Thượng Quan Nghiêu từng nghiêm khắc cảnh cáo cô, phải rời xa người đàn ông này một chút.

Tuy rằng cô không biết bọn họ rốt cuộc có ân oán gì, nhưng lúc ở tang lễ của Thượng Quan Hồng Đồ, xem tình hình hai người giằng co cho thấy quan hệ hai người thật không tốt.

“Thật xin lỗi, tôi còn có việc. ....” Cô nhảy bèn muốn lách sang bên cạnh, nhưng bà vai lại bị hắn nắm lại.

Hắn như cũ đáng vẻ cực kỳ ngang tàng, “A, cô không muốn biết tôi và Thượng Quan Nghiêu đến tột cùng là có quan hệ gì sao? Có lẽ chúng ta nên nói chuyện một chút. ....”

“Giữa chúng ta không có gì để nói.” Lăng Thủy Nguyệt thầm nghĩ muốn thoát khỏi hắn.

“Thật làm cho người ta thương tâm, vì để gặp được cô tôi đã hao tổn nhiều sức lực, nếu cứ để cô rời khỏi như vậy, chẳng phải là tự trả tiền cho vất vả của tôi sao?”

“Cậu tại sao muốn gặp tôi? Nếu cậu có việc thì nói tại nơi này nhanh một chút, tôi còn phải về nhà nấu cơm, thời gian mọi người ăn cơm đều thực quý giá.”

“Cô sợ Thượng Quan Nghiêu?” Hắn xấu xa nhún mày.



“Tôi..... tôi tại sao phải sợ anh ấy?” Cô giống như bị nói trúng tâm sự cho nên dương cao âm điệu.

“Nếu không sợ, cô tại sao không dám đi theo tôi nói chuyện?”

“Giữa chúng ta có chuyện để nói sao?” Cô và hấn lại không quen, bắt quá gấp mặt vài lần thôi.

“Lúc trước có lẽ không có việc gì để nói, bắt quá hiện tại.....” Hấn cố ý đến gần cô, cười đến cực kỳ mập mờ, “Tôi.”

“Cám ơn anh yêu thích tôi, bắt quá thật có lỗi, tôi phải rời khỏi đây.....”

Cô thoát khỏi vướn mắt, nhanh chóng chạy ra lối ngoài cửa, ngay cả đồ muốn mua cũng chưa mua. Nghe Kiệt không có đuổi theo, nhưng nhìn dáng vẻ cô bối rối hồ to: “Nếu lần trước tôi đâm xe chết, có phải sẽ không thể chọc cô chán ghét như vậy không?”

Lăng Thủy Nguyệt nghe được hấn nói như vậy, bỗng nhiên xoay người, nhìn đến gương mặt xinh đẹp vốn kiêu ngạo kia giờ uốn éo cùng một chỗ, giống như một đứa nhỏ bị lạnh nhạt, ngay cả cặp ánh mắt mê người kia cũng toát ra cảm xúc bi thương làm cho người ta đau lòng.

.....

Nghe Kiệt trang hoàng nhà thật sự rất đẹp cũng rất có phong cách, hoàn toàn hóa không gian nam tính, nhìn sơ cũng biết hấn đối với chất lượng yêu cầu cực cao.

“Nhà của tôi nhìn như thế nào, đẹp không?” Nghe Kiệt cầm một ly nước đặt ở trước mặt cô, thuận thế tao nhã ngồi ở đối diện cô.

“Rất có mùi vị của người đàn ông độc thân.....” Lăng Thủy Nguyệt khăn trương cầm lấy ly nước, uống vài hớp.

Hấn đột nhiên cười lạnh, “Xét theo trình độ xa xỉ mà nói, đương nhiên so ra còn kém khu nhà cấp cao của Thượng Quan gia, lại càng không bằng căn biệt thự ba tầng lầu của Thượng Quan Nghiêu.”

Trong giọng nói của hấn có đùa cợt và châm chọc, làm cho cô cảm giác sâu sắc khó hiểu. Cô cẩn thận liếc mắt hấn một cái, tổng cảm thấy được hấn và Thượng Quan Nghiêu trong lúc đó dường như có thâm thù đại hận.

Nghe Kiệt đột nhiên lại cười giống như đứa bé thuần khiết vô tội, hơn nữa còn đưa gương mặt xinh đẹp làm người ta quên cả hô hấp, để sát vào trước mặt cô, “Còn nữa, món sủi cảo lần trước của cô thật sự rất ngon, tôi rất ít thích ăn món Trung Quốc, một hơi ăn sạch tất cả các viên sủi cảo đó, đáng tiếc chính là.....”

Hấn thu người lại, nụ cười hồn nhiên trên mặt dần dần rút đi, tay nắm chặt lại nhưng giọng nói vẫn dịu dàng như trước, “Đáng tiếc chính là, cùng ngày buổi chiều có người tức giận xông vào nhà của tôi, ra sức đánh tôi một bữa, còn ép tôi nôn ra tất cả viên sủi cảo đã ăn, ngay cả hộp đồ ăn cũng bị đập nát.....”

Về mặt của Lăng Thủy Nguyệt mê muội, trong đầu không khỏi theo lời hấn kể hiện ra một ít hình ảnh bạo lực.

“Khi đó tôi đại khái đã đoán được mình chọc tới ai, cho đến ở tang lễ của Thượng Quan Hồng Đồ nhìn thấy cô, tôi mới xác định, thì ra..... cô chính là bạn gái của Thượng Quan Nghiêu.”

Không khí bên trong đột nhiên trở nên loãng, cô mơ hồ cảm giác được bất an, người đàn ông trước mắt này vừa chính cũng vừa tà, cô không hiểu đến tột cùng hấn muốn nói cái gì.

Khi thì lộ vẻ mặt hung ác, khi thì lại lơ đãng biểu hiện bi thương. Cô thật sự không hiểu được về mặt như thế nào mới là chân chính của hấn, “Cậu nói những thứ này..... Rốt cuộc muốn nói cho tôi biết cái gì? Còn có..... cậu và Thượng Quan Nghiêu trong lúc đó.....”

“Cô cảm thấy anh em chúng tôi giống nhau sao?”

“Ack.....”

“A? Xem ra Thượng Quan Nghiêu còn chưa có nói cho cô nghe quan hệ của hấn và tôi, cũng khó trách loại con riêng như tôi, loại ở trên cao như hấn làm sao có thể thừa nhận với bên ngoài, như vậy chẳng phải là làm nhục thân phận cao quý của hấn sao.”

Cô như cũ khiếp sợ không thôi, ngườ này..... và Thượng Quan Nghiêu là anh em?!

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

# Chương 44

Hắn duy trì tư thế ngồi tào nhả như trước, nhưng sắc mặt lại càng thêm đờ đẫn, “Nói đến người cha có quyền có thế kia, thật sự là không thể không bội phục phong lưu bên ngoài của ông, đối phụ nữ hết người này đến người khác, hết sinh đứa con này rồi lại sinh đứa con khác, chỉ có mẹ tôi ngu ngốc tin là thật.”

Hắn hừ lạnh một tiếng, “Một cô gái làm ở quán rượu, ngây thơ tưởng mang thai con của hắn là có thể uy hiếp có một danh phận, kết quả như thế nào.....”

Ánh mắt hắn dần dần trở nên rời rạc, “Người đàn ông kia thế nhưng nhẫn tâm phái người giết bà, lưu lại đứa con của chồng trước, tùy tiện ném tôi cho một thuộc hạ trông coi, ngay cả cửa lớn nhà Thượng Quan cũng không bước vào được.”

Lăng Thủy Nguyệt giật mình nói không ra lời, cô biết người đàn ông mà tiền có thể dễ dàng làm xằng làm bậy, chẳng qua cô không nghĩ tới Thượng Quan Hồng Đồ lại nhẫn tâm như vậy.

“Thượng Quan Nghiêu có thể lấy thân phận đại thiếu gia tập đoàn Thịnh Thế, đi học ở học viện Bạch Kim nổi tiếng nhất thành phố, mà tôi lại là một đứa con riêng không biết cha là ai, chỉ có thể học đến cao trung, mỗi ngày còn phải bận học ức hiếp và ánh mắt lạnh. Hắn sinh ra liền có được tất cả, con tôi thì mỗi ngày như sống trong dầu sôi lửa bỏng.

“Hắn hưởng thụ cuộc sống xa hoa đại thiếu gia, được cha coi là báu vật duy nhất, mà tôi lúc nhìn thấy cha mình, chỉ có thể khúm núm gọi ông ấy là Thượng Quan tiên sinh, thậm chí ngay cả cái họ Thượng Quan, ông ấy cũng không tôi.....”

“Mỗi ngày trải qua cuộc sống bị chèn ép, tôi bất quá muốn tìm một chỗ dựa vào cùng an ủi, cho nên cố lấy dũng khí, làm trò thiết nhiều để gọi hắn một tiếng anh hai, hy vọng hắn có thể cho tôi một chút quan tâm và ấm áp, nhưng mà.....”

Nói tới đây, hắn ánh mắt lại trở nên thô bạo, “Đổi lấy chính là Thượng Quan Nghiêu lạnh lùng chống đỡ, còn bị cha bạt tai một cái thật mạnh.”

Lăng Thủy Nguyệt nghe được kinh hãi, hồi tưởng lại Thượng Quan Nghiêu vô tình như thế nào, hắn đối bất luận kẻ nào giống như đều cực kỳ lạnh lùng, cô thậm chí không biết trong tim hắn có độ ấm không.

“Cho nên tôi hận hắn!”

Nghê Kiệt đột nhiên nắm chặt hai nắm đấm, vẻ mặt giống như đứa bé không được thưởng kẹo, “Cha không đau, mẹ không thương, khi đó tôi đại khái là điên rồi mới có thể tìm mọi cách muốn lấy lòng hắn, tôi thật khờ, cố gắng thật lâu mà vẫn hèn mọn như vậy, chỉ hy vọng hắn nguyện ý thừa nhận tôi là em trai hắn, có thể cho tôi một nụ cười ấm áp, nhưng đổi lấy chính là sự vô tình của hắn.”

Hai mắt Nghê Kiệt hàm chứa nùng đậm hận ý, “Người như vậy thực đáng chết, chẳng qua..... Mạng của hắn cũng thật lớn, tai nạn xe cộ kia chỉ làm cho hắn mất trí nhớ mà thôi.....”

“Cậu nói cái gì?!” Lăng Thủy Nguyệt trừng lớn hai mắt, nhìn thấy người đàn ông nguy hiểm trước mắt đang đánh mất lý trí, “Thượng Quan Nghiêu bị tai nạn xe cộ năm đó, là do một tay cậu tạo thành?”

“Đúng như thế?” Về mặt hắn đầy hận ý, “Chúng tôi rõ ràng đều là con của Thượng Quan Hồng Đồ, vì sao hắn là có thể có được tất cả? Tôi thì nhất định bị vứt bỏ?”

Hắn đột nhiên giống mất đi lý trí bình thường cười tà, “Cho nên tôi mới muốn đoạt lấy tất cả những món hắn thích, chỉ cần là hắn thích, mặc kệ dùng thủ đoạn gì tôi đều phải biến đồ của hắn thành của tôi, chẳng qua tôi không nghĩ tới.....”

Khuôn mặt vốn tươi cười lại bị tuyệt vọng thay thế được, “Những thứ mà hắn quan tâm dường như rất ít.....”

Hắn khẽ nhắm mắt lại, hồi tưởng lại tất cả những việc mấy năm trước của Thượng Quan Nghiêu, hắn giống như đứa nhỏ bốc đồng chán ghét có người tranh đoạt món đồ chơi của hắn.

Hắn thậm chí còn ngu xuẩn lừa gạt thiên kim ngàn vàng được gọi là bạn gái của Thượng Quan Nghiêu vào tay mình.

Nhưng mà hắn lại không thể nào quên mất, khi hắn mang theo vị thiên kim nhà giàu kia xuất hiện ở trước mặt Thượng Quan Nghiêu, hướng hắn thị uy ngược lại đối lấy cười lạnh không thêm quan tâm của hắn.

Sau đó hắn mới giật mình nhìn lại Thượng Quan Nghiêu mà nói, cô gái này chính là một trong những người chủ động yêu thương hắn.

Hắn chẳng những không kích thích được Thượng Quan Nghiêu, còn phải ứng phó với sự dằn dũa không chừng mực của người đàn bà kia. Khi hắn muốn chia tay, đối phương vừa khóc lại nhào khiến cho hắn tâm phiền ý loạn, một bên oán hận Thượng Quan Nghiêu vô tình, một bên lại oán hận chính mình giống như chú hề ở trước mặt hắn mất hết mặt mũi.

Giận dữ đánh vào tư tưởng, hắn mới có thể chạy xe bạt mạng để trút hết nỗi hận, không nghĩ tới vì vậy hắn biết được Lăng Thủy Nguyệt.

Cô gái hay xen vào này tuy rằng không xinh đẹp, lại làm cho người ta nhìn không được muốn đến gần cô.

Cho đến lần đó, hấn vốn định giống như ngày thường lén đi vào tập đoàn Thịnh Thế quan sát nhất cử nhất động của Thượng Quan Nghiêu, nhưng không ngờ lần nữa gặp cô gái ngốc dán băng cá nhân cho hấn, hấn mới đột nhiên giật mình, quan hệ giữa cô và Thượng Quan Nghiêu dường như không chỉ ... mà còn tình khiết.

Hơn nữa hấn bắt quá chỉ ăn vụng mấy viên sủi cảo, lại bị bảo vệ của Thượng Quan Nghiêu cho một trận bầm dập.

Nhiều lần điều tra, hấn mới biết được cô chính là người được báo chí đưa tin, tình nhân bí mật của Thượng Quan Nghiêu.

Tương tượng đến đây, nụ cười của Nghê Kiệt đột nhiên trở nên tàn nhẫn, ánh mắt cũng nhảy bén vài phần, “Nếu cô là cô gái mà hấn thích, tôi muốn. ....”

Hấn chậm rãi đứng dậy, tới gần Lăng Thủy Nguyệt, “Nếu tôi phá hủy cô, Thượng Quan Nghiêu kia nhất định sẽ rất thương tâm nha.”

“Cậu. .... Cậu muốn làm gì?! Không được lại đây. .... Tránh ra. .... Không cần. .... Cứu mạng a. ....”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 45

Đầu hơi choáng váng!

Khi ý thức dần dần khôi phục, Lăng Thủy Nguyệt khó khăn mở mắt, tầm mắt mơ hồ không rõ, khi cô từ từ thích ứng mới phát hiện mình ở một nơi hoàn toàn lạ lẫm.

Bất quá hé ra gương mặt quen thuộc xuất hiện ở trước mặt cô, Thượng Quan Nghiêu?! Hấn chỉ cúi đầu trừng mắt cô, hai tròng mắt lạnh như băng không mang theo tia cảm tình gì.

Môi mọng của hấn mím lại thẳng tắp, khóe miệng ôm lấy nụ cười lạnh âm tàn, hô hấp cô cứng lại, muốn thử đứng dậy mới phát hiện có chút choáng váng.

“Nghiêu. .... em làm sao vậy?” Cô cảm thấy cổ họng khó chịu chỉ muốn uống nước, nhưng cô không có sức lực đứng lên.

Mặt của Thượng Quan Nghiêu không chút thay đổi nhìn cô, đột nhiên khóe miệng chuyển động một chút, “Về vấn đề này anh cũng rất ngạc nhiên, em cả đêm không về nhà, thì ra là đến ngủ trong nhà người đàn ông khác? Ngủ có khỏe không? Xem ra em đã quen cái giường này, được hấn hầu hạ có thoải mái không?”

“Anh rốt cuộc đang nói cái gì?” Lăng Thủy Nguyệt không hiểu ra sao, cô thật vất vả khởi động thân thể, ngồi xuống đứng lên, mới phát hiện áo của mình đều bị cởi, chỉ còn lại có nội y, sau ốt vốn bị tóc đuôi ngựa đâm trúng, lúc này cũng hỗn độn rối tung xuống dưới.

Trong lòng cô thất kinh, cố gắng hồi tưởng đã xảy ra chuyện gì, cùng thời gian, phòng ngủ cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, cô theo bản năng đem chân kéo đến lên thân thể, rõ ràng nhìn thấy bảo vệ trời lại chân tay Nghê Kiệt, sau đó đẩy xuống bên chân Thượng Quan Nghiêu.

“Thiếu gia, tôi từ máy tính của hấn phát hiện một ít tư liệu, toàn bộ đều có liên quan đến hệ thống internet của tập đoàn Thịnh Thế.” Trong tay Tiêu Tinh cầm lấy một máy tính siêu mỏng, giải thích nói.

Nghê Kiệt khó khăn quỳ bên chân Thượng Quan Nghiêu, mặc dù không thể thoát khỏi dây thừng trên người, nhưng ánh mắt hấn bất tuân như trước thậm chí không sợ chết mang theo khiêu khích.

“Thượng Quan Nghiêu, tốc độ lần này của anh thật đúng là quá chậm, chơi lâu như vậy mới tìm được tôi, thế nào? hiện tại hệ thống internet của tập đoàn Thịnh Thế bị khiến cho hỏng hóc, anh nhất định rất buồn rầu a, chỉ cần anh cầu tôi, có lẽ tôi sẽ có lòng từ bi, giúp anh làm xong những trình tự khó khăn kia. ....”

“Rầm!”

Thượng Quan Nghiêu hung hăng đập vào bụng Nghê Kiệt một cước, “Dán cái miệng hấn lại cho ta, sau đó giam hấn lại.”

Mọi người ba chân bốn cẳng nhét vài vào miệng Nghê Kiệt, kéo hấn ra ngoài.

Phía sau phòng ngủ chỉ còn lại có Thượng Quan Nghiêu và Lăng Thủy Nguyệt, hấn đem quần áo rơi trên đất quăng trước mặt cô, “Dáng vẻ em hiện tại thật khó nhìn a.”

Hấn trên cao nhìn xuống cô, “Không muốn giải thích chút gì sao?”

Chống lại ánh mắt vô tình của hắn, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết nên nói cái gì, đột nhiên hồi tưởng lại khoảng thời gian thay đổi tình cảm hai người, lòng của cô không khỏi quặng đau.

Trên thực tế..... ngay cả chính cô cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, duy nhất còn nhớ rõ hình ảnh cuối cùng, chính là Nghê Kiệt nguy hiểm đánh vào cô một cái, giây tiếp theo, trước mắt tối sầm, kế tiếp liền không hề hay biết.

Nhưng mà giải thích như vậy Thượng Quan Nghiêu sẽ tin tưởng sao? Hắn đã sớm đã cảnh cáo cô phải cách xa Nghê Kiệt một chút, nhưng mà cô không nghe hắn nói, hắn tức giận như vậy cũng là bình thường.

Tiếp theo cô lại nghĩ tới này hắn và phụ nữ khác chụp ảnh, hơn nữa hắn còn quên sinh nhật của cô, có lẽ hiện tại cô đối với hắn mà nói, căn bản đã không còn quan trọng.....

Nhiều đã kích và thương tổn làm cho cô không biết nên đối mặt hắn như thế nào.

Lăng Thủy Nguyệt cúi đầu, nhìn đồng quần áo bị hắn ném đến, muốn nói cái gì nhưng cổ họng co rút, tim bị xé rách, cuối cùng cô lựa chọn trầm mặc chống đỡ.

Thấy cô như vậy, Thượng Quan Nghiêu tức giận khó có thể khắc chế.

“Em bởi vì anh ra ngoài với phụ nữ khác bị chụp ảnh, cho nên muốn trả thù anh sao? Hay là từ đầu đến cuối anh đã sai vì đã tin em?”

Thượng Quan Nghiêu không mang theo cảm tình lên án từ trên đỉnh đầu cô truyền xuống tới, “Lăng Thủy Nguyệt, em thật là một cô gái quá thủ đoạn.....”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức từ trong ánh mắt của cô nhìn thấy vẻ mặt bị thương lướt qua sau đó biến mất.

Nhưng mà cô không chịu giải thích, càng không có cái lại, chẳng qua vẻ mặt cô trống rỗng ngồi ở trên giường vừa nhíu mày vừa tiều tụy.

Hai người cứ như vậy giằng co thật lâu, cuối cùng, Thượng Quan Nghiêu vô tình xoay người, giống như quyết định vứt bỏ bảo bối mình âu yếm, dùng sức ra khỏi cửa phòng, cũng không quay đầu lại rời đi.

Lăng Thủy Nguyệt như trước không nhúc nhích, thậm chí cũng không có cầu hắn trở về.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Tiêu Tĩnh, “Thiếu gia, Lăng Tiểu Thư cô ấy.....”

“Từ nay về sau, cô ấy không còn là người của tôi.” Đây là lời cách tằm ván cửa của Thượng Quan Nghiêu để lại cho cô.

Thẳng đến tiếng bước chân bên ngoài dần dần biến mất, tất cả trở về bình tĩnh, Lăng Thủy Nguyệt mới giống như bình thường, đem cả người vùi vào chăn bông.

Tất cả kết thúc như vậy sao? Thật ra, trước kia hắn đã muốn buông tay sao.....

Tình yêu tồn tại một khoảng thời gian giờ đã đến lúc chấm dứt.

Chẳng qua làm cho cô đau lòng chính là..... Thượng Quan Nghiêu, thì ra ở trong mắt của anh Lăng Thủy Nguyệt lại..... là người như thế!

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 46

Ba ngày trôi qua, Lăng Thủy Nguyệt từ trong thế giới của hắn biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Không khí nhà Thượng Quan trầm trọng không giống như bình thường, thân là quản gia Chung bá cũng không có hỏi sự việc từ đầu đến cuối, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy Thượng Quan Nghiêu đều lộ ra vẻ mặt khó coi, tiếp theo thở thật mạnh một hơi, không nói một câu.

Mà Thượng Quan Nghiêu cả ngày cũng đem chính mình nhốt trong phòng, cự tuyệt tất cả xã giao, ngay cả công ty cũng không đi, khiến cho Tiêu Tĩnh không thể làm gì khác hơn là chạy hai bên giúp xử lý công việc.

Mọi người đều biết Thượng Quan Nghiêu đang chờ đợi Lăng Thủy Nguyệt chủ động xuất hiện, không sợ cô nói tùy tiện gì đó, chỉ cần để cho hắn bộc phát tâm trạng một hồi.

Bất quá Lăng Thủy Nguyệt thật sự không cơ sở tự nhiên biến mất, điểm ấy làm cho Thượng Quan Nghiêu vô cùng tức giận, cô gái kia có thể vĩnh viễn cũng không biết, khi hắn nhìn thấy cô nằm ở phòng ngủ Nghê Kiệt, hắn đã ghen tị và khiếp sợ bao nhiêu.

Hắn thừa nhận lúc trước hắn có một số hành động không để ý đến cảm nhận của cô, chẳng qua khi đó hắn một lòng muốn cải cách toàn diện tập đoàn Thịnh Thế, đem sản nghiệp lúc cha còn sống để lại từng cái từng cái xóa tận gốc, làm cho Thịnh Thế rực rỡ hẳn lên.

Cho nên hắn bắt đầu dĩ đành phải áp dụng một ít thủ đoạn tất yếu, bởi vì công việc mà lạnh nhạt cô, hắn thật sự có chút đau lòng, cũng sớm nghĩ chờ hết bận rộn, rồi nhiều ngày tới hẳn nại bù đắp cho cô thật tốt, để cô có một niềm vui thật lớn.

Bất quá rõ ràng hắn đánh giá cao kiên nhẫn của Lăng Thủy Nguyệt, hắn rõ ràng đã nghiêm khắc cảnh cáo cô phải rời xa Nghê Kiệt, không nghĩ tới cô cuối cùng lại lên giường người đàn ông kia.

Phát hiện cô một đêm chưa về, hắn gấp đến độ thiếu chút nữa không khống chế được, sợ cô bị đối thủ trên thương trường của hắn bắt đi, hắn còn tăng số người đi chung quanh tìm kiếm, hơn nữa hệ thống internet của Thịnh Thế liên tiếp bị hacker xâm lấn, phá hủy không ít hồ sơ công ty.

Thật vất vả hắn phái người truy tra, rốt cục tìm được người ra tay sau lưng Thịnh Thế, khi hắn dẫn đầu mọi người xuất hiện ở nhà Nghê Kiệt, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện một màn làm trái tim người ta băng giá.

Đối mặt sự chỉ trích của hắn cô ngay cả giải thích cũng không có, đây có phải là ý cô sẽ cam chịu tất cả?

Ba ngày tiếp theo, cô hoàn toàn không có lộ mặt, cho dù cô phải rời khỏi hắn, ít nhất cũng phải về nhà lấy hành lý, nhưng cô giống như cái gì cũng không muốn lấy, cứ như vậy biến mất.

Lừa gạt của hắn càng ngày càng tăng vọt, tới ngày thứ tư, hắn bắt đầu phái người đi thăm dò phòng ở trước đó của Nghê Kiệt, nhưng hiện giờ đã thành khoảng không.

Hắn lại tra xét tất cả tài khoản ngân hàng của Lăng Thủy Nguyệt, cho tới bây giờ hắn mới ý thức được một vấn đề thật đáng sợ, lúc trước cô đem tất cả tiền trên người trả cho hắn, căn bản không có tiền thừa gởi trong ngân hàng.

Mà cô bình thường dung tiền đều là hắn để lại cho cô, tuy rằng số tiền cũng không ít, nhưng hắn phát hiện cô đem tất cả tiền để trong ngăn kéo trong phòng ngủ.

Nói cách khác, cô hiện tại không có đồng nào, ngoại trừ giấy chứng nhận và ví da, còn có quần áo thường bị hắn lật đi lật lại.

Càng làm cho hắn đau lòng chính là, hắn nhìn thấy cô dùng bút lông khoanh tròn ngày đặc biệt trên tờ lịch tường.

Hắn vốn đáp ứng với cô, hắn vào ngày đó sẽ cho cô một niềm vui lớn, kết quả hắn lại bởi vì công việc phức tạp mà quên mất ngày sinh nhật của cô.

Mà ngày đó hắn vốn nên ở bên người cô, nhưng không hắn còn đi ăn tối với người phụ nữ khác, hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, Thượng Quan Nghiêu không khỏi nhớ lại buổi tối hôm đó, hắn phát hiện cô đem báo có đăng hình hắn và người phụ khác giấu ở gối nằm, ngay lúc đó cô nhất định là đau khổ đến muốn chết.

Bỗng dưng mở mắt ra, hắn mới giật mình cảm giác tim mình đang đau.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 47

Mấy ngày nay cô ăn ở nơi nào? Ăn cái gì, uống cái gì? Thân nhân của cô đều bị hắn nhốt trên đảo nhỏ, đồng nghiệp làm chung công ty trước kia hắn cũng hỏi thăm quá, từ lúc cô từ chức mọi người vốn không có liên lạc qua.

Lại trôi qua một tuần, Thượng Quan Nghiêu từ tức giận chuyển thành lo lắng, hắn lúc ấy nhất định là bị ghen tị lấn áp, mới có thể nói ra lời không suy nghĩ như thế.

Hắn biết cô lâu như vậy, cô là dạng người gì hắn chẳng lẽ còn không biết sao?!

Nhưng mà..... Cô lại mặc quần áo không chỉnh tề nằm ở trên giường Nghê Kiệt?

Cái tên xú tiểu tử chết tiệt kia, năm lần bảy lượt trêu chọc hắn, hắn còn nhớ rõ ở một bữa tiệc nhàm chán khác, hắn bắt quá chỉ cùng một người phụ nữ không nhớ nổi tên theo lễ phép nhảy một điệu, sao đó không lâu lắm, tên xú tiểu tử kia ở trước mặt hắn điệu võ dương oai cùng cô gái kia thân mật.

Cho đến khi đó hắn mới biết được, Nghê Kiệt chính là muốn đoạt đi tất cả thuộc về hắn.

Cho nên khi tên xú tiểu tử Nghê Kiệt xuất hiện ở trong cuộc sống của Thủy Nguyệt, hắn mới có thể khản trương như thế, sợ cô sẽ bị hắn cướp đi, loại cảm giác sợ hãi bị cướp đi, cuối cùng lại diễn biến thành thương tổn cô.

Nghê Kiệt chết tiệt!

Thượng Quan Nghiêu đột nhiên đứng dậy đi thẳng đến tầng hầm ngầm, bảo vệ phụ trách trông coi Nghê Kiệt khi nhìn thấy chủ nhân xuất hiện, liền vội vàng khom người đón chào. Nghê Kiệt bị giam nhiều ngày khuôn mặt vốn tuấn tú giờ đã mất đi rực rỡ ngày xưa.

Tầng hầm dưới đất tản ra mùi nấm mốc, hắn đẩy đầu tóc vàng lộn xộn, hai gò má lõm xuống, đại khái bởi vì mấy ngày liền đến không có ăn cái gì, đói đến ngay cả ánh mắt cũng trở nên rời rạc.

Nhưng mà khi Nghê Kiệt nhìn thấy Thượng Quan Nghiêu xuất hiện, nhuệ khí lại lần nữa bị khơi mào, hắn trời sinh tính tình kiêu căng, hắn dù có chết cũng không cúi đầu nhận thua trước Thượng Quan nghiêu.

Hắn khiêu khích trừng mắt Thượng Quan Nghiêu, lộ ra nụ cười đùa cợt, “Rốt cục đã chịu gặp tôi, Thượng Quan thiếu gia?”

Thượng Quan Nghiêu cao ngạo đứng ở cửa, trên cao nhìn xuống nhìn dáng vẻ nhếch nhác của hắn, đưa tay về phía bảo vệ, “Roi!”

Nhẹ nhàng hai chữ, làm cho Nghê Kiệt vốn còn muốn kiêu ngạo giờ hơi hơi chấn động, thẳng đến nhìn thấy bảo vệ đưa cho hắn một đoạn dây thừng, Thượng Quan Nghiêu sau khi cầm lấy, liền như từ thần quất về phía mình, hắn mới có chút cảm giác được cái gì gọi là sợ hãi.

Khả hắn vẫn duy trì bản tính bất cần đời như cũ, không để cho hắn nhìn thấy mình sợ hãi, thẳng đến Thượng Quan Nghiêu đi đến trước mặt hắn, tay trái giờ roi lên cao, không chút do dự quất phía sau lưng của hắn.

Đến đến thấu xương làm cho hắn không thể khác chế địa cả người run lên, đau đớn còn chưa kịp lan rộng, roi thứ hai đã vung xuống.

Nghê Kiệt trốn cũng không trốn, thẳng đến Thượng Quan Nghiêu đánh tới cái trán chảy ra mồ hôi lạnh, hắn mới đưa roi sang một bên, mà cả người Nghê Kiệt đã nhếch nhác quỳ rạp trên mặt đất, đau đến toàn thân đỏ mồ hôi lạnh, thờ hờn hển thật mạnh.

Phía sau lưng hắn bị đánh cho máu hệt mơ hồ, nhưng hắn từ đầu tới đuôi chỉ cắn môi, cổ họng cũng không la một tiếng.

Khi hắn phát hiện Thượng Quan Nghiêu dừng tay, hắn cố gắng trấn định cười lạnh, “Sao không đánh chết tôi? Vậy xem ra anh đã hiểu được cái gì là nhân từ rồi? Bên ngoài nghe đồn Thượng Quan đại thiếu gia là người long dạ độc ác, là bạo quân không nói tình cảm, hôm nay xem ra bất quá cũng chỉ như thế.”

Thượng Quan Nghiêu lười nhìn hắn một cái, xoay người, mở chân dài chuẩn bị rời đi.

Nghê Kiệt kìm nén cảm xúc lâu ngày rốt cục bùng nổ, ngay cả giọng điệu cũng rất hung dữ, “Anh tại sao lại hận tôi như vậy? Ngay cả một câu cũng không nói với tôi? Nếu như vậy, sao không rõ ràng trực tiếp đánh chết tôi cho rồi?”

Khẩu khí hắn bốc đồng giống như đứa bé không được thưởng kẹo, nước mắt cũng không không chịu thua kém chảy xuống dưới.

Thượng Quan Nghiêu cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía cửa.

Còn lại Nghê Kiệt sa sút tin thần quỳ rạp trên mặt đất, cả người đau đớn đã không thể bù được đau lòng lúc này, hắn không muốn tro mắt nhìn hắn cao ngạo biến mất như vậy ở trước mắt mình, nước mắt chảy xuống, hắn đem hết sức lực toàn thân đứng lên nhào đến sau ót Thượng Quan Nghiêu.

Thượng Quan Nghiêu nghiêng người né, Nghê Kiệt chụp một cái vô ích, thân thể bị thương mềm nhũn té ngã trên đất, hai người bốn mắt nhìn nhau, Nghê Kiệt đột nhiên gắt gao kéo lấy góc quần của Thượng Quan Nghiêu không cho hắn đi, thoát nhìn giống như đứa nhỏ đáng thương không muốn bị người ta bỏ lại.

“Ngày đó..... Thật ra chuyện gì cũng không có xảy ra, tôi chỉ là muốn trả thù anh, đơn thuần muốn trả thù anh mà thôi..... Bởi vì anh là người xấu xa! Tôi bất quá chỉ ăn bánh sủi cảo do người phụ nữ của anh làm, đã bị bảo vệ của anh hung hăng đánh một trận, còn ép tôi nôn hết số sủi cảo vừa mới ăn ra.....”

Hắn nhìn chằm chằm khuôn mặt tàn khốc của Thượng Quan Nghiêu, “Khi đó tôi suy nghĩ, sớm hay muộn sẽ có một ngày tôi sẽ đem tất cả đau khổ mà nhà anh gây ra cho tôi, tất cả đều đòi lại đến!”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 48

Hắn nói có chút trẻ con, “Tôi cố ý dẫn cô ấy đến nhà của tôi, cố ý nói cho cô ta biết ân oán của tôi và anh, còn dọa hù nói tôi muốn hủy cô ấy, thật ra.....”

Hắn đột nhiên cười cười, “Tôi lên cho cô ấy uống thuốc ngủ, cởi áo khoác của cô ấy, ôm cô ấy vào phòng ngủ của tôi, sau đó cả đêm ngồi ở bên giường nhìn cô ta.....”

Nghe thế, Thượng Quan Nghiêu gắt gao nắm chặt tay, tức giận trừng mắt nhìn Nghê Kiệt gục bên chân mình.

Nghê Kiệt còn lộ ra dáng vẻ vô tội đáng thương nhìn thẳng vào hắn.

Hai người giằng co một lúc lâu, Thượng Quan Nghiêu chậm rãi khom người, bàn tay to dùng sức nắm cầm hắn, trong mắt hiện lên vẻ mặt phức tạp, “Nhiều năm như vậy, cậu cuối cùng có chơi đã chưa?”

Nghê Kiệt không chút nào sợ hãi hást cầm, “Còn chưa đủ!”

Thượng Quan Nghiêu thô bạo đẩy hắn sang một bên, cũng không thèm nhìn hắn một cái, xoay người hướng về phía cửa, không bao lâu, Nghê Kiệt chợt nghe bên ngoài cửa truyền đến mệnh lệnh thần nhiên của Thượng Quan Nghiêu, “Tìm Bác sĩ đến trị thương cho hắn.”

Nghê Kiệt bỗng dưng nở nụ cười, sau đó rất thỏa mãn hôn mê bất tỉnh.

.....

Thì ra hiểu lầm một người thật sự rất dễ dàng.

Đã muốn một tháng, một người lớn như cô vậy mà biến mất không căn cứ, chẳng lẽ cô thật sự hoàn toàn không muốn nhìn thấy hắn nữa sao?

Thượng Quan Nghiêu mỗi một dừng xe ở ven đường, hắn đã không nhớ rõ hắn đã hút thuốc thứ mấy, nhìn trên đường người đến người đi, một đôi tình nhân khuôn mặt cười, cứ chỉ vô cùng thân thiết.

Trong đầu hắn đột nhiên hiện ra thật nhiều cảnh tốt đẹp, có ngọt ngào, có khôi hài, nhớ lại tất cả chuyện vui trong cuộc đời bởi vì có cô ở bên người hắn.

Ngay cả chính hắn cũng không biết bắt đầu từ khi nào, Lăng Thủy Nguyệt đã trở thành một phần trong sinh mệnh của hắn, cũng không thể chia lìa.

Hắn là hiểu lầm cô, nhưng cô vốn nên cho hắn một cơ hội bù lại, tại sao lại có thể biến mất hoàn toàn như vậy? Chẳng lẽ trong lòng của cô, hắn thật sự một chút cũng không đáng tin sao? Ngày đó..... Khi hắn chỉ trích cô phản bội, cô không thể tùy tiện giải thích vài câu sao?

Cô gái ngọc kia mỗi lần chỉ biết yên lặng thừa nhận, cho dù bị oan uổng hiểu lầm, thậm chí bị thương tổn, cũng không chịu biểu hiện ra yếu ớt của cô.

Tìm giống như bị tê liệt, ở trong ấn tượng của hắn cô giống như chưa bao giờ bởi chuyện gì mà hận hắn, cho dù bị lạnh nhạt, cũng là một người ngây ngốc chờ đợi quyết định của hắn.

Đồ ngốc này!

Hắn đem đầu mẫu thuốc lá trong tay dùng sức ném ra ngoài xe, ngón trỏ xoa ấn đường, tại sao tới bây giờ còn chưa có tin tức của cô, cô đến tốt cùng trốn đến đâu rồi nha?

Lăng Thủy nguyệt, em cho dù có hận anh, cũng nên quang minh chính đại hận anh, không phải sao?

“Chú ơi, viện trưởng nói không thể xả rác bừa bãi!”

Bên tai hắn truyền đến một tiếng nói non nớt, hắn quay đầu vừa thấy một cô bé khoảng chừng sáu bảy tuổi, cột hai bím tóc đáng yêu, trong tay còn cầm một bó hoa hồng xinh đẹp thật lớn.

“Chú, hôm nay là lễ tình nhân, chú có muốn mua hoa hồng cho bạn gái không?”

“Lễ tình nhân?” Thượng Quan Nghiêu nhớ về các ngày lễ, hôm nay..... đúng là lễ tình nhân?!

“Đúng vậy, hôm nay có rất nhiều anh chị cùng đi chơi! Cho nên chú có muốn mua một đóa hoa hồng hay không? Rất rẻ nha, mười đồng tiền một đóa.....”

Nhìn dáng vẻ cô bé cố gắng bán hết đồng hoa hồng kia, lại nhìn đám người lui tới trên đường, hắn từ trong bóp da lấy ra số tiền lớn, đưa đến trước mặt cô bé.

“Nhiều đây đủ mua hết bó hoa này không?”

Cô bé gật đầu thật mạnh, “Nhưng mà chú ơi, tiền nhiều quá....con không có tiền lẻ để thối cho chú a.”

Thượng Quan Nghiêu âm thầm cười, “Không cần thối lại, nhanh về nhà đi.”



Hắn cảm lấy bó hoa, đột nhiên ý thức được, hắn giống như cho tới bây giờ cũng chưa tặng hoa cho ai.

Hắn trời sanh tính lạnh lùng, lại càng không hiểu được như thế nào cảm tình, cho nên căn bản không chú ý những ngày lễ quan trọng, cũng không hiểu được tạo chút không khí vui mừng là như thế nào.

Hiện tại hồi tưởng lại, mới phát hiện ba người bạn tốt lúc theo đuổi bạn gái, mỗi một lần không phải đều khiến cho mọi người đều biết, hoa tươi quả vật bay đầy trời.

Mà khi Lăng Thủy Nguyệt ở cùng một chỗ với hắn, chưa bao giờ so đo việc này. Lúc hắn mệt mỏi buồn phiền cô yên lặng giúp đỡ bên người hắn, khi hắn đói bụng cô sẽ nấu món ngon cho hắn ăn, khi chịu áp lực công việc cô còn có thể săn sóc giúp hắn xoa huyết thái dương.

Cho tới nay, giống như đều là cô giao ra còn hắn thì hưởng thụ, nhưng hắn lại bướng bỉnh cho rằng này tất cả đều là đương nhiên.

Thủy Nguyệt..... Thì ra trong lúc vô tình, anh đã để em chịu thiệt nhiều như vậy.

“Chú, chú thật sự là người tốt, tương lai nhất định cũng sẽ gặp may mắn, chú có ăn cơm tối chưa, con mời chú ăn bữa tối được không?”

Nói xong, cô bé vui vẻ mở ba lô ra, lấy ra một hộp cơm giữ ấm đưa đến trước mặt Thượng Quan Nghiêu.

Hắn ngạc nhiên một chút nhưng lại không đành lòng cự tuyệt ý tốt của cô bé. Khi mở nắp hộp ra bên trong lại có thật nhiều viên xui cảo nhỏ xinh đẹp, hắn cầm lấy một viên bỏ vào trong miệng, mùi vị quen thuộc làm cho hắn ngạc nhiên.

“Ăn ngon lắm, bên trong bao một con tôm bóc vỏ thật lớn, hơn nữa chú nhất định phải ăn số chẵn đó, như vậy mọi việc mới thành công.....”

Thượng Quan Nghiêu đột nhiên buông hộp cơm xuống, đẩy cửa xe ra, một tay ôm cô bé lên trên đùi, vội vàng hỏi: “Xui cảo này, là ai làm cho cháu ăn?”

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 49

Khi Thượng Quan Nghiêu đến cô nhi viện, viện trưởng nói Lăng Thủy Nguyệt đã rời khỏi.

Thì ra mấy ngày qua, cô luôn ở cô nhi viện làm công việc, mỗi ngày giúp các cô bé giặt quần áo nấu cơm, còn giúp chuẩn bị và gom góp quỹ nhi đồng, để cho các cô bé này có thể đến trường.

Biết được tin tức Lăng thủy nguyệt, hắn kích động đến sắp khóc, nhưng mà cẩn thận hỏi qua thăm thì viện trưởng không biết cuối cùng cô ở nơi nào.

Hắn ở cô nhi viện hai ngày nhưng Lăng Thủy Nguyệt không có xuất hiện qua, viện trưởng nói cô rất có thể đến nơi khác làm nghĩa công, dù sao người giúp đỡ như vậy, cũng không chỉ ở cô nhi viện.

Trong lúc Tiêu Tinh gọi thiết nhiều cuộc điện thoại cho hắn, mời hắn mau chóng quay về công ty chủ trì đại cục, nhưng Thượng Quan Nghiêu làm gì còn tâm tình để làm việc, hắn mỗi ngày ở nhiều nơi khác nhau tìm kiếm bóng dáng của Lăng Thủy Nguyệt.

Hắn bởi vì mấy ngày qua không ăn cơm đúng giờ giấc, hơn nữa trong lòng vẫn nhớ đến cô, thể xác và tinh thần có một mối thần chí có chút mơ màng, chỉ cảm thấy mí mắt càng ngày nặng, rất muốn ngủ.

Ngay sau đó, xe hắn không biết dừng vào cái gì, trong đầu cuối cùng hiện lên hình ảnh lại là.....

.....

“Lăng tiểu thư, thật ra lúc trước cô đã cho tôi rất nhiều tiền, cho nên cô không cần cảm thấy có lỗi, cô cho chăm sóc vườn hoa này nhiều năm như vậy, còn không biết tính cô ra sao à?”

Khuôn mặt ngăm đen của A Nguyên lộ ra nụ cười chân chất, “Tôi biết gần đây cô có chút túng quẫn, không sao, tất cả mọi người đều là bạn bè, tôi nhất định sẽ giúp cô.”

Lăng Thủy Nguyệt vẫn là muốn xin lỗi, “Chờ tôi dư dả một chút, nhất định sẽ lập tức đưa thêm cho cậu.”

“Đừng nói như vậy, dù sao bình thường cũng chỉ đến tưới nước, bón phân, hơn nữa nơi này cũng gần nhà của tôi, thật sự một chút cũng không phiền, nhưng thật ra Lăng tiểu thư cô mỗi tuần đều bớt thời giờ tới nơi này, thật sự rất có tâm.”

“Tôi cũng vậy chịu nhờ vả từ người bạn, bởi vì bạn tôi. .... Hẳn mất trí nhớ , rất nhiều việc cũng không nhớ rõ , tôi không thể trơ mắt nhìn thấy vườn hoa này không ai chăm sóc, nói như thế nào đây cũng là tâm quyết của anh ấy.”

Hai người lại nói chuyện phiếm trong chốc lát, chờ A Nguyên rời đi, Lăng Thủy Nguyệt một mình đứng ở một mình trong biển hoa, lẳng lặng nhìn nhìn tâm quyết trong năm năm của Thượng Quan Nghiêu, hiện giờ những thực vật này đã càng ngày càng tươi tốt .

Chẳng qua. .... Hiện tại cô phải đi tìm việc vào, cô bây giờ không có một đồng, sau này làm sao có thể nhờ A Nguyên giúp đỡ.

Cô đang tính toán trong lòng,thì nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ,cô còn chưa kịp xoay người nhìn về phía người tới, đã bị người đó từ phía sau ôm chặt lấy.

“Thủy Nguyệt, đừng quay đầu lại, hãy nghe anh nói. ....”

Là giọng của Thượng Quan Nghiêu,cả người cô chấn động, không thể tin được hẳn lại có cách tìm được cô, nhưng mùi vị quen thuộc của hẳn, còn có tiếng nói mang theo từ tính, làm cho cô không thể không tin tưởng.

Nhưng mà hẳn tại sao xuất hiện ở trong này?

Lòng ngực cường tráng của hẳn dán lên lưng cô, cảm nhận được tiếng tim đập lẫn nhau, hoa cỏ nở rộ trong phòng thủy tinh, giờ phút không khí đang đông lại .

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 50

“Lúc còn rất nhỏ. ....” Hẳn chậm rãi nói, giọng điệu thấp đến làm cô run sợ.

“Mẹ anh bởi vì bị bệnh qua đời, ở trong ấn tượng của anh người nắm giữ sinh mạng của anh chính là cha, anh từ nhỏ đã được giáo dục thật sự lãnh huyết, không tin tình thân, lại càng không tin tưởng tình yêu, cho đến khi anh gặp cô gái kia. ....”

Hẳn tăng thêm lực đạo hai tay, sợ hãi không cẩn thận buông tay ra, cô lại lần nữa biến mất.

“Ở chung một chỗ với cô ấy cảm giác rất thoải mái, có một loại cảm giác an toàn không hiểu vì sao,em biết không? Từ nhỏ đến lớn, thứ anh thiếu chính là cảm giác an toàn, cho nên anh mới không ngừng nói cho chính mình, nhất định phải đủ kiên cường mới có thể bảo vệ chính mình,anh thật ra có rất nhiều anh em, phân biệt ở tại các quốc gia khác nhau, thành phố khác nhau. ....”

Lăng Thủy Nguyệt muốn xoay người nhìn hẳn, hẳn lại cố ý ôm chặt người cô,“Không. .... Đừng quay đầu lại.”

Thấy cô rốt cục không phản kháng nữa, hẳn lại nói tiếp:“Mặc dù anh có rất nhiều người thân, nhưng mà anh vẫn cảm giác cô đơn và sợ hãi, không ai có thể cho anh dựa vào, ngay cả cha mình cũng không thể làm anh hoàn toàn tin tưởng.”

Nghe được hẳn nói như vậy, cả trái tim cô quặng đau cùng một chỗ, đau lòng đến không thể hô hấp.

“Anh vẫn tự giam cầm bản thân trong thế giới của mình, thẳng đến một ngày anh gặp cô gái tên là Lăng Thủy Nguyệt,anh nhớ rõ lần đầu tiên gặp cô ở sau trường, cô ấy dung ánh mắt sợ hãi nhìn anh, bởi vì. .... anh ăn vụng cơm trưa của cô ấy. ....”

Hẳn rõ ràng cảm giác được Lăng Thủy Nguyệt trong ngực đang run rẩy , giống như đang cố nén tâm tình của mình.

“Cô giống như thiên sứ xông vào cuộc sống của anh, làm cho anh một lần nữa có được khoái hoạt và tươi cười, nhưng khi anh muốn khóa cô ấy lại bên người, lại đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ nghiêm trọng.

“Lúc tỉnh lại anh cái gì cũng không nhớ rõ , cũng mất đi tất cả trí nhớ về cô, sau đó anh như trước sống ở trong thế giới chính mình, lạnh lùng nhìn sự thật đối trá, thẳng đến cô gái kia lại xuất hiện.

“Nhưng lúc cô kích động gọi tên anh, anh lại tàn nhẫn đẩy cô ta ra.”

Nói tới đây, hẳn nhìn không được thấp giọng nghẹn ngào , Lăng Thủy Nguyệt lúc này cũng đã rơi lệ đầy mặt.

“Thủy Nguyệt,anh thật sự rất có lỗi, để cho em một mình đợi anh nhiều năm như vậy.Khi nhìn thấy anh,anh lại không nhớ em, lúc ấy em nhất định rất đau khổ. ....”

Vừa nghĩ đến hẳn xem cô trở thành người xa lạ, trong lòng của Thượng Quan Nghiêu không khỏi tràn đầy hối hận, hận thái độ lạnh lùng của mình, càng

hận chính mình để cho cô khổ sở nhiều năm như vậy.

“Thủy Nguyệt, anh không cần thận đã quên em, lại bởi vì chút hiểu lầm mà làm tổn thương em, em..... em có đồng ý tha thứ cho anh không? Còn có..... anh ngu ngốc quên đi ngày sinh nhật của em.....”

Lăng Thủy Nguyệt cảm giác được hai tay hần rút cuộc thả lỏng một chút, cô vội vàng xoay người, đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nhìn thấy Thượng Quan Nghiêu vốn hăng hái, tuần này lúc này trên đầu quấn một miếng băng thấm máu tươi, trên người còn mặc quần áo bệnh nhân, sắc mặt tái nhợt gầy yếu, một chân còn băng thạch cao.

“Anh..... Anh bị thương?!” Lăng Thủy Nguyệt tuyệt đối không nghĩ tới, lại nhìn thấy đáng về Thượng Quan Nghiêu nhếch nhác như thế.

Hần lại không chút để ý địa lộ ra nụ cười trẻ con, “Anh thật may mắn, trí nhớ ngủ say nhiều năm như vậy thật vất vả mới khôi phục được, cái người anh nghĩ đến đầu tiên chính là em, may mắn..... may mắn em ở trong này.....”

Hần chậm rãi dựa vào trên người cô, ánh mắt càng ngày càng rời rạc.

“Nếu như ở chỗ này còn không tìm được em, anh thật sự..... Không biết nên làm cái gì bây giờ.....”

Thật vất vả mới nói xong tất cả, Thượng Quan Nghiêu đem sức nặng toàn thân đặt lên trên người cô, cô đem hết toàn lực đỡ lấy hắn, “A..... Anh làm sao vậy?.....”

Cuối cùng cô rốt cục đỡ không được, cả người ngã ngồi ở giữa bụi hoa, nhìn lại Thượng Quan Nghiêu, đầu hắn mềm nhũn vùi ở cổ cô, phát ra tiếng hít thở trầm ổn theo quy luật.

Lúc này, về mặt Tiêu Tinh vô cùng khó khăn tiến vào.

“Thiếu gia vì tìm cô ngay cả công ty cũng không quản, còn xảy ra tai nạn xe cộ nhỏ, hôn mê suốt hai ngày, sau khi tỉnh lại liền gọi tên cô, bác sĩ không cho hắn xuống giường, hắn liền đánh bất tỉnh bác sĩ, một mình chạy ra bệnh viện, may mắn tôi đi theo xe hắn, một đường đuổi tới nơi này.....”

Tiêu Tinh dùng tốc độ nhanh nhất nói xong những việc xảy ra ngày gần của Thượng Quan Nghiêu.

“Nhưng mà anh ấy.....”

Lăng Thủy Nguyệt nhìn thấy người đàn ông mê man ở trước ngực mình, tiếng hít thở đều đều kia nói cho cô biết, hắn ngủ thật sự rất ngon.

“Tôi nghĩ thiếu gia có thể là bởi vì tìm được cô, rốt cục có thể buông xuống suy nghĩ chính mình nên mới ngủ ngon như thế.”

Hắn nhin không được lác đàu, “Trên thực tế, thiếu gia đã suốt một tháng không ngủ ngon.”

Lăng Thủy Nguyệt đau lòng nhìn hắn ngủ, một đôi bàn tay to còn gắt gao ôm cô, nhin không được khe khẽ thở dài, hắn thật đúng là người hạnh phúc.

Những cặp tình nhân gặp lại nhau tốt xấu gì cũng ôm nhau khóc rống, nhưng hắn lại giống như đứa bé vô tội tựa trong ngực cô ngủ ngon lành.

Thượng Quan Nghiêu..... cô bắt đắc dĩ vươn bàn tay nhỏ bé, nhẹ vỗ về trên trán hắn, em nên bắt anh làm sao bây giờ?

Nói chính xác một chút, em nên làm sao bây giờ?

Đời này cô chỉ sợ cho dù mình chạy trốn tới chân trời rút cuộc cũng quên không được hắn, tìm đã bị hắn chiếm từ lâu, linh hồn gắt gao khóa ở trên người hắn.

Cô không nói gì ôm chặt hắn, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi xinh đẹp của hắn, đem mặt mình dán lên trên mặt hắn.

Cứ như vậy cùng một chỗ cả đời đi!

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 51

N tháng sau —

Lăng Thủy Nguyệt mang thai, được Thượng Quan Nghiêu đỡ xuống dưới đến hiện trường buổi tiệc.

Hôm nay là buổi tiệc đấu giá thành lập quỹ nhi đồng của tập đoàn Thịnh Thế, thân là tổng giám đốc của tập đoàn Thịnh Thế Thượng Quan Nghiêu đưa vợ mình là Lăng Thủy Nguyệt mang thai sáu tháng đến tham dự.

Nội dung chính của buổi đấu giá là triệu tập người của mọi tầng lớp, đấu giá mua một một số đồ quý, khoản tiền thu được sẽ dùng cho quỹ nhi đồng, như vậy, tương lai của những đứa bé ở cô nhi viện có thể bảo đảm.

Thượng Quan Nghiêu vài người bạn, cũng đều tự đưa theo vợ mình đến hoạt động lớn.

Nam Cung Nhã Nhiên và vợ Kỳ Du Ly, hiện giờ đã có hai bào bối, cô liền đem bộ quần áo may mắn năm đó giúp mình đoạt giải quán quân đua xe ra đấu giá.

Bất quá bộ quần áo này lại bị tổng giám đốc tập đoàn Đông Ngao – Nam Cung Nhã Nhiên lấy giá trên trời đoạt trở về, lại lần nữa đưa cho vợ yêu, khiến cho hiện trường nhất thời biến thành đại hội tỏ tình, làm cho người ta có chút ngại ngùng.

Cận Tư Trạch và Lôi Nạn Phi ra tay hết sức hào phóng, không chút do dự liền quỳen năm trăm vạn.

Âu Sở Dương và vợ Tô Hiểu Đường ở hiện trường vô cùng sinh động, chẳng những cùng ông xã quỳen một khoản tiền lớn, còn bận rộn giúp phục vụ, y theo cách nói của cô — giúp đỡ bất quá chỉ là tiện tay mà thôi.

Âu Sở Dương chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, “Đã là vợ của Âu Sở Dương, làm sao còn không đổi được thói quen làm phục vụ nhà?”

Không bao lâu, bốn người vợ liền ở cùng nhau, bắt đầu nói đến dưỡng sinh chi đạo.

Cái gọi là dưỡng sinh chi đạo — đương nhiên chính là nuôi dưỡng đứa bé, sinh con hẳn chú ý chuyện lớn nhỏ.

Kỳ Du Ly rất có kinh nghiệm, rất có kiên nhẫn mang thai, an thai, hằng ngày bảo vệ sức khỏe như thế nào cô đều nói cho những người khác nghe.

Lăng Thủy Nguyệt hết sức cẩn thận còn cầm vở ghi lại, đáng vẻ thật sự rất đáng yêu làm cho tất cả mọi người tức cười.

Thượng Quan Nghiêu ở cách đó không xa nhìn vợ của mình, cô chẳng những có sự nghiệp của mình — một nhà hàng theo kiểu Trung Quốc rất được hoan nghênh, còn kết giao rất nhiều người bạn tốt, hẳn rất cực cảm nhận được thì ra hạnh phúc thật sự có thể đơn giản như vậy.

Tùy ý đùa giỡn với mấy người bạn thân, hẳn ở trong đám người nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Người nọ cũng đứng lúc thấy được hẳn, xoay người muốn đi, Thượng Quan Nghiêu bước nhanh đuổi theo, một tay giữ chặt sau cổ đối phương.

“Nếu đến đây, sao không lên tiếng gọi tôi?”

Nghê Kiệt bị bắt xoay người nhìn hẳn, dáng vẻ của hẳn như trước không thay đổi, một đầu tóc vàng, đeo một loạt trang sức xinh đẹp cực giống siêu sao thần tượng, có chút bất cần đời, lại có chút phóng đảng không kèm chế được.

“Tôi cũng không muốn làm phiền anh gọi bảo vệ ném tôi ra ngoài, hôm nay tới nơi này đều là nhân vật lớn, bổn thiếu gia không muốn mất mặt đâu nha.”

Thượng Quan Nghiêu cười lạnh một tiếng, đưa tay vỗ say gáy hẳn, giống như anh hai quần giáo em trai không nghe lời.

“Bị tôi đánh sợ rồi sao?”

Nghê Kiệt nhún vai, không vui vẻ bị người khác vỗ cái ót, “Shit! Chẳng lẽ người dám làm trò trước mặt mọi người, vung roi đánh tôi sao?”

“Cho dù hôm nay cậu không đến, tôi cũng có việc muốn tìm cậu, vừa vặn thừa dịp nói rõ ràng.”

Thượng Quan Nghiêu kéo hẳn đến một góc yên tĩnh, đẩy hẳn ngồi xuống ghế, từ trên cao vòng tay lại nhìn xuống hẳn, “Bắt đầu từ ngày mai, em đến tập đoàn Thịnh Thế cố gắng học tập đi, chỉ cần không đụng chạm pháp lực, nhiệm vụ hàng năm của em là giúp công ty gia tăng số tiền thu vào.”

“Cái gì?!” Nghê Kiệt kích động muốn đứng lên, lại bị hẳn nhanh chóng đẩy trở về.

“Nếu em dám cự tuyệt, anh liền phái người đưa em đến một đảo nhỏ không ai biết đến, giam cầm chung thân. Ở đây có hai con đường để em chọn, anh cho em một phút đồng hồ để suy nghĩ.”

“Anh chơi em!” Nghê Kiệt tức giận trừng mắt nhìn hẳn một cái, “Cho dù lúc trước tôi có động tay động chân hại anh và vợ anh xảy ra nhiều chuyện hiểu lầm nghiêm trọng, nhưng mà anh đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, em còn uy hiếp anh nhưng em đã đem hệ thống tập đoàn internet của Thịnh Thế khôi phục đến không có hacker nào có cách xâm lấn, cũng coi như công bằng đi.”

Thượng Quan Nghiêu ngạo mạn cười cười, “Cậu cho là cậu có tư cách nói điều kiện với tôi sao? Đừng quên, lúc trước em phạm tội xâm nhập hệ thống internet của chúng tôi còn trong tay tôi.”

“Hừ! Có bản lĩnh anh bắt tôi đi ngồi tù đi.” Về mặt Nghê Kiệt khinh thường.

“Được, chờ cậu bị bắt vào nhà giam, tôi không ngại mỗi ngày đều phải người đi chăm sóc cậu.”

“Anh.....”

“Không muốn bị đánh trong nhà giam, thì ngoan ngoãn nghe lời cho tôi.”

“Nhưng mà tôi.....”

“Ngày mai chín giờ đứng giờ đến công ty trình diện.”

“A.....”

“Ở công ty, tôi không muốn nhìn thấy đầu tóc vàng chói mắt kia, còn có những thứ đeo bên lỗ tai, tất cả lấy ra cho tôi.....”

“Anh dựa vào cái gì.....”

“Nhớ rõ, tài liệu cá nhân phải viết - Thượng Quan Kiệt!”

Lời Nghê Kiệt muốn nói chưa kịp ra khỏi miệng, chỉ có thể giật mình nhìn chăm chăm Thượng Quan Nghiêu.

Thăng đến Thượng Quan Nghiêu mang theo nụ cười hài lòng xoay người rời đi, hần mới len lau đi nước mắt không biết khi nào đã rơi ra ở khóe mắt.

Mẹ kiếp! Một người đàn ông khóc cái gì nha! Tên kia..... Có gì đặc biệt hơn người, ý vào quyền thế chính mình liên ép bức người khác, Ack..... Là khi dễ hần này nhỏ yếu sao.

Nghê Kiệt oán hận cắn răng lại nắm chặt tay, miệng càng không ngừng mắng, hận không thể đương trường đầu một hồi với hần.

Nhưng cuối cùng, hần lại đột nhiên ngây ngốc nở nụ cười, như vậy..... Từ nay về sau, ở trên đời này hần hần là không còn cô độc nữa.

Thượng Quan Kiệt..... Hần cảm thấy, hần bắt đầu thích cái tên này.

Bạn đang đọc truyện *Người Hầu Của Đại Ma Vương* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.